முதல் தந்திரம்

[காரணாகமம்]

1. உபதேசம்

157. விண்ணின் றிழிந்து வினைக்கீடாய் மெய்கொண்டு
தண்ணின்ற தாளைத் தலைக்காவல் முன்வைத்து
உண்ணின் றுருக்கியொ ரொப்பிலா ஆனந்தக்
கண்ணின்று காட்டிக் களிம்பறுத்[1] தானே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களை ஆட்கொள்ள வேண்டிய அருள்வினைக் கீடாக சிவவுலகத்தினின்றும் நிலவுலகம் போந்து சிவகுருவாய்த் தோன்றியருளினன். மிகவும் குளிர்ச்சி பொருந்திய திருவடியைத் தொன்மை நன்மைக் காவலாய் முன்னமே அமைத்தருளினன். அவனே உள் நின்று நெகிழச்செய்து ஒப்பில்லாத பேரின்பக் கண்ணாகிய அகக்கண்ணைக் காட்டியருளிப் பழமலமாகிய களிம்பினை யறுத்தருளினன். களிம்பு, என்பது பெரும்பாலும் தூய வாய பொருள்களைத் தான் சார்ந்தமையான் தீயவாக்கும் நோயாகிய பகைப்பொருள். இது நாயனாரருளிய 'பண்பிலான் பெற்ற பெருஞ்செல்வம் நன்பால், கலந்தீமை யால்திரிந்தற்று.' என்னும் செந்தமிழ்ப் பொதுமறையான் உணரலாம்.

(அ. சி.) தலைக்காவல் - சிறந்த காவல். களிம்பு - ஆணவமலம்.

(1)

158. களிம்பறுத் தான்எங்கள் கண்ணுதல் நந்தி
களிம்பறுத் தான்அருட் கண்விழிப் பித்துக்
களிம்பணு காத கதிரொளி[2] காட்டிப்
பளிங்கிற் பவழம்[3] பதித்தான் பதியே.

(ப. இ.) எல்லாரினும் உயர்ந்த முழுமுதலாகக் கருதப்படுவான் நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமான். அவனே நந்தியங் கடவுள் என்று அழைக்கப் பெறுவான். அவன் ஆருயிர்களை அருளால் நன்னெறிப்படுத்தி இருவினையொப்பு, மலச்செவ்வி, திருவருள்வீழ்ச்சி வருவித்து களிம்பறுத் தருளினன். அகக் கண்ணாகிய அருட் கண்ணைத் திறப்பித்தருளினன். களிம்பாகிய மலம் எஞ்ஞான்றும் அணுக ஒண்ணாத இயற்கை உண்மை அறிவின்பப் பேரொளி சிவன். அவன் தன் திருவடியின் ஒளிக்கதிர் காட்டிச் சார்ந்ததன் வண்ணமாம் தன்மை வாய்ந்த பளிங்கினையொத்த ஆவியின்மாட்டு பவழம்போன்ற செம்மைத்தாகிய தன் திருவடியினைப் பதித்தருளினன். அவனே இறையாகிய சிவபெருமான். பவழம் - செம்மணியாகிய சிவன்.

(அ. சி.) களிம் . . . விழிப்பித்து - அன்பு முதிர்ச்சியினால் அருளை வளரச்செய்து ஆணவமலத்தை ஒழித்தான்.

(2)

---

1. நெல்லிற். சிவஞானபோதம், 2. 2 - 3.

2. ஒளிக்கு. கொடிக்கவி, 1.

3. வந்தெனுடல். தாயுமானவர், ஆகார, 18.

159. பதிபசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றிற்
பதியினைப் போற்பசு பாசம் அனாதி
பதியினைச் சென்றணு காப்பசு பாசம்
பதியணு கிற்பசு பாசம் நிலாவே.

(ப. இ.) தொன்மையிலுள்ள பதியாகிய இறையும், பசுவாகிய உயிரும், பாசமாகிய தளையும் என்று சொல்லப்படும் மூன்றினுள் இறையின் தொன்மையினை எல்லா நெறியினரும் சொல்லாலு.ம் பொருளாலும் ஐயந்திரிபின்றி மெய்க்காட்சியான் உடன்படுகின்றனர். அப் பதியினைப் போல் பசு பாசமும் தொன்மையே. பதியினைச் சென்று அணுகுந்தன்மையில்லாத உயிரியும் தளையும் பதி அருளால் எழுந்தருளிவரின் பசுத் தன்மையாகிய முனைப்பும் செயலும் மருளலும், இவற்றிற்கு முறையே வாயிலாகிய ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் பாசமும் முனைத்து நில்லாது ஒடுங்கும். பசுத் தன்மை - தளையினுட்பட்ட தன்மை. இதனைத் தளையி எனலாம். நிலா - முனைத்து நில்லா; அடங்கியிருக்கும்.

(3)

160. வேயின் எழுங்கனல் போலேஇம் மெய்யெனும்
கோயி லிருந்து குடிகொண்ட கோன்நந்தி
தாயினும் மும்மலம் மாற்றித் தயா [1] என்னுந்
தோயம தாய்எழுஞ் சூரிய[2] னாமே.

(ப. இ.) மூங்கிலினுள் ஒளியுடைத் தீ மறைந்து நிற்கின்றது. அதுபோல் ஆவியின் உடம்பகத்து உயிர்க்குயிராய்த் திருக்கோவில் கொண்டு விட்டுப் பிரியாக் குடியிருப்பாக உறைந்தருள்பவன் முழுமுதற்றலைவனாகிய நந்தியெம் பெருமான். அவன், பால் நினைந்தூட்டும் தாயினும் சாலப் பரிவுடையனாய் ஆருயிர்களின் மும்மை மலங்களையும் மாற்றியருள்வன். மேலும் தண்ணளியென்று சொல்லப்படும் தயாவுடையவன். அத் தயாவே திருவருள் வெள்ளமாய் எழும்.

அத் திருவருளையுடைய நந்தி சிவசூரியன் எனப்படுவன். சிவசூரியன்: அனைத்தொளிக்கும் ஒளியருளும் அறிவுப்பேரொளி.

(4)

161. சூரிய காந்தமுஞ்[3] சூழ்பஞ்சும் போலவே
சூரிய காந்தஞ் சூழ்பஞ்சைச் சுட்டிடா
சூரியன் சந்நிதி யிற்சுடு மாறுபோல்
ஆரியன் தோற்றமுன் அற்ற மலங்களே.

(ப. இ.) ஞாயிற்றின் கதிரை ஏற்றுப்புறத்தே விடும்கல் சூரிய காந்தக்கல் எனப்படும். அக்கல் சூரியன் முன்னன்றித் தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள பஞ்சினைச் சுடமாட்டாது. அதற்குச் சுடும் ஆற்றலை நல்குவது ஞாயிறே. ஆயினும் அச் சூரியனும் இக்கல்லின் வாயிலாக அன்றிச் சுடான். அதுபோன்று சிவபெருமான் மும்மலத்தார் மலங்களை அகற்

---

1. குலங்கொடுத்துக். அப்பர், 6 : 20 - 6.

2. பரிதி. அப்பர், 5. 94 - 5.

3. சூரியகாந். சிவஞான சித்தியார், 8 - 2 - 28.

றச் சிவகுருவாய் வெளிப்படுவன். வெளிப்பட்டுத் திருவைந் தெழுத்து ஓதியருள்வன். அங்ஙனம் ஆட்கொண்ட போதே ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலங்களும் அற்றொழியும். இதுபோல் திருவைந்தெழுத்தும் நாட்டிலுள்ளார்க்கு ஏட்டிலுள்ளதேனும் ஆசான் கூட்டினாலல்லாமல் பயனெய்தாதென்க. ஏட்டிலுறும் ஐந்தெழுத்தும் எம்மான் அருட்குருசொற், கூட்டிலன்றிப் பேறின்றாம் கூறு. ஆரியன் : பேரறிவு நிறைந்தோன்; சிவன்; குரு மும்மலக் கட்டுடைய நம்மனோர்க்குச் சிவபெருமான் நம்முடன் போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் பின்னலாயிருப்பினும் அவன் கொள்ளும் குருஉருவின் வழியாகவே மலமகலும். அத்துவிதம்.

(5)

162. மலங்களைந் தாமென மாற்றி அருளித்
தலங்களைந் தானற் சதாசிவ மான
புலங்களைந் தானப் பொதுவினுள் நந்தி
நலங்களைந் தானுள் நயந்தான் அறிந்தே.

(ப. இ.) ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயாகாரியம், இவற்றை இயக் கும் நடப்பாற்றல் ஆகிய ஐந்தும் மலங்கள் என்று சொல்லப்படும். அருளோனாகிய சதாசிவன் சிவகுருவாய் எழுந்தருளிவந்து அவற்றை மாற்றியருளி, இவ்வுலக

வாழ்வையும் சிவவுலக வாழ்வாகச் செய்தமைத்தனன். பொன்னம்பலத்து இன்பக் கூத்தினை இயற்றியருளும் நந்தியெங் கடவுள் ஆருயிரின் சிற்றறிவாகிய முனைப்புப் புலங்களை அகற்றினன். அதனால் இருள்சேர் இருவினையுள் விழையும் நல்வினையையும் நூக்கியருளினன். அதன்பின் ஆவியின் தூய்நிலை அறிந்தே நயந்து உள்ளெழுந்தருளினன்.

(6)

163. அறிவைம் புலனுட னேநான்ற தாகி
நெறியறி யாதுற்ற நீராழம் போல
அறிவறி வுள்ளே அழிந்தது போல
குறியறி விப்பான் குருபர னாமே.

(ப. இ.) ஆருயிரின் அறிவு ஐம்புலனுடன் கூடினதாகி எல்லை காண வொண்ணா ஆழத்தையுடைய நீர் நிலைகளில் இறங்கி ஏறும் துறையறியாது ஒருவர் செல்வதுபோலச் செல்லும். அச் சிற்றறிவு இயற்கைப்பேரறிவின் அடங்கியது போல் மயங்குவார்க்கும் மயக்ககற்றி நல்வழியை அறிவித்து நடத்துவிப்பான் சிவகுருவென்க.

(அ. சி.) நான்றதாகி - கூடினதாகி.

(7)

164. ஆமேவு பால்நீர் பிறிக்கின்ற அன்னம்[1]போல்
தாமே தனிமன்றில் தன்னந் தனிநித்தந்
தூமேவு பல்கர ணங்களுள் உற்றன
தாமேழ் பிறப்பெரி சார்ந்தவித் தாமே.[2]

---

1. கல்வி. நாலடியார், 135.

2. நாமல்ல சிவஞானபோதம், 10. 2 - 1.

(ப. இ.) ஆவின் பாலுடன் கலந்த நீரினைப் பிரிக்கின்ற இயல்பு வாய்ந்த அன்னப்புள் போன்று ஒப்பில்லாத ஐவகை மன்றத்திலும், ஆருயிர் நெஞ்சத்திடத்தும் நீங்காதுறைகின்றனன் சிவன். அவன் மலங்களைப் பிரித்துத் தூய வெண்மை வாலறி வினைப்பதிவிக்கும் பொருட்டுத் தன்னந்தனியாகத் திருக்கூத்தியற்றுகின்றனன். அதனால் இருள்சேர் இருவினையையும் அதற்கூடாகிய பிறப்பினையும் தருவன். அதனால் தூமை பொருந்திய பல செயல்கள் பொருந்தின. கரணங்கள் - செயல்கள். அதனால் ஆருயிர்கட்கு ஏழுவகைப் பல்பிறப்புக்கள் எய்தும். அங்ஙனம் எய்துவிக்கும் வினைத்தொகுதி எஞ்சுவினை என்ப. எஞ்சுவினை எனினும் சஞ்சிதம் எனினும் ஒன்றே. அவ்வெஞ்சுவினை சிவகுருவின் திருக்கடைக் கண்ணோக்கத்தால் எரி சேர்ந்த வித்துப் போல் பயனற்று அழியும்.

(அ. சி.) தூமேவும் - தூமை பொருந்திய. எரி சேர்ந்த வித்து - மறுக்கப்பட்ட விதை.

(8)

165. வித்தைக் கெடுத்து வியாக்கிரத் தேமிகச்
சுத்தத் துரியம் பிறந்து துடக்கற
ஒத்துப் புலனுயிர் ஒன்றாய் உடம்பொடு
செத்திட் டிருப்பர்[1] சிவயோகி யார்களே.

(ப. இ.) பிறவிக்கு வித்தாகிய ஆணவமலத்தினை அடக்கிச் செவி யறிவுறூஉவென்று சொல்லப்படும் திருவைந்தெழுத்தின் உபதேச முறைப்படி கணித்தலாகிய உருவேற்றுதலின் மிகுதியால் இயற்கை உண்மைப் பேருறக்கமாகிய சுத்தத் துரியம் பிறக்கும். பிறக்கவே பாசப்பிணிப்பாகிய தொடக்கு அறும். அத் தொடக்கறவே பொறிபுலன் கலன் உடம்பெல்லாம் முன்போலவே காணப்படினும் அவற்றுடன் தூய ஆவியும் ஒத்து உறைபினும் சிவன் நினைவேயன்றி உலக நினைவு சிறிதுமில்லாதிருக்கும் அந்நிலையே நல்லாரின் நனிதிகழ் நிலையாம். இதுவே செத்திட்டிருக்கும் நிலை. இவர்களே சிவயோகியர் ஆவர்.

(அ. சி.) வியாக்கிரம் - உபதேசச்சொல். உடம்பொடு செத்திட்டிருப்பார் - உலகவாசனை அற்று இருப்பர்.

(9)

166. சிவயோக மாவது சித்தசித் தென்று
தவயோகத் துள்புக்குத் தன்னொளி தானாய்
அவயோகஞ் சாரா தவன்பதி போக
நவயோக நந்தி நமக்களித் தானே.

(ப. இ.) சிவன் நினைவாய்ச் சிவனுடன் கூடியிருக்கும் தவத்தோர் சிற்றறிவு அறிவில்லது என்று சொல்லப்பெறும் பசு பாசத் தன்மைகள் நீங்கப் பெறுவர். தவ - நீங்க, சிவயோகத்தே நிலைத்துத் தம்மறிவு சிவனறிவாய்த் திகழ்வர். பிறப்பினுக்கு வாயிலாகிய ஆணவகன்ம மாயைகள் சாரமாட்டா. அத்தகைய நற்றவத்தோர், சிவமாய் நிறையும் நிறைவினையுடையராவர். அப் பெருநிலையினை நவயோக நந்தி நமக்களித்தருளினன். சித்தசித்து - அறிவறியாமை. அவயோகம் - பிறப்பு இறப்புக்கு உட்படுதல். நவம் - புதுமை.

(10)

---

1. நாயிற். 8. குழைத்த பத்து, 8.

167. அளித்தான் உலகெங்குந் தானான உண்மை

அளித்தான் அமரர் அறியா உலகம்

அளித்தான் திருமன்றுள் ஆடுந் திருத்தாள்

அளித்தான் பேரின்பத் தருள்வெளி தானே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் உலகமே உருவமாக விளங்கும் கலப்பால் தானாம் உண்மையினை அருளினன். அமிழ்துண்டும் செத்துப் பிறக்கும் சிறு தெய்வங்களாம் அமரரறியாத சிவவுலகங்களை அளித்தருளினன். திருமன்றுகளில் திருக்கூத்தியற்றும் திருவடித் தாமரையினை அளித்தருளினன். பேரின்பப் பெருவாழ்வாம் அறிவுப் பெருவெளியினை அளித்தருளினன்.

(11)

168. வெளியில் வெளிபோய் விரவிய வாறும்

அளியில் அளிபோய் அடங்கிய வாறும்

ஒளியில் ஒளிபோய் ஒடுங்கிய வாறும்

தெளியும் அவரே சிவசித்தர் தாமே.

(ப. இ.) திருவருள்வெளி சிவபெருமான்வெளியின்கண் சென்று ஒடுங்கிய முறைமையும், சிற்றுயிர்கள்மாட்டு வைக்கும் பேரன்பாகிய உயிரளி சிவபெருமான் பெரும்பேரின்ப அளியில் அடங்கியவாறும், திருவடியுணர்வு கைவந்த அருளொளி உயிர் சிவஒளியில் உள்ளொடுங்கியவாறும் திருவருளால் சிவஞானத்தால் தெளியுமவர்களே சிவ சித்தராவர். சிவசித்தர் : செம்பொருட்டுணிவினர். வெளி, மனவெளி எனலும் ஒன்று.

(12)

169. சித்தர் சிவலோகம் இங்கே தெரிசித்தோர்

சத்தமுஞ் சத்த முடிவுந்தம் முள்கொண்டோர்

நித்தர் நிமலர் நிராமயர் நூள்பர

முத்தர்தம் முத்தி முதல்முப்பத் தாறே.

(ப. இ.) மேலோதிய சிவசித்தர் சிவவுலகினை இம்மையிலே இருக்குமிடத்தே கண்டு வழிபட்ட மாண்பினர். ஓசையும் அவ்வோசை ஒடுங்கும் தூமாயையும் திருவருளால் தம்முள் கண்ட தனித் தவத்தவராவர். அவர்கள் சிவத்துடன் கூடினமையால் பிறப்பு இறப்பு அற்றுச் சிறப்புற்று என்றும் ஒன்றுபோலிருப்பவர். மலமற்றவர். மலச்சார்பானிகழும் இருவினை மாசற்றவர். என்றும் அழியா விழுப்பேற்றினர். அவர் எய்தும் விழுப்பேறு ஏணிப்படிபோல் அமைந்த அருஞ்சைவர் தத்துவம் முப்பத்தாறினையும் கடந்த மாற்ற மனங்கழிய நின்ற தோற்றருநிலை.

(13)

170. முப்பதும் ஆறும் படிமுத்தி ஏணியாய்

ஒப்பிலா ஆனந்தத் துள்ளொளி புக்குச்

செப்ப அரிய சிவங்கண்டு தான்தெளிந்து

அப்பரி சாக அமர்ந்திருந் தாரே.

ப. இ.) மண்முதல் சிவம் ஈறாகச் சொல்லப்படும் முப்பத்தாறு மெய்களும் ஏணி போன்று பல படிகளையுடைய வழிப்பேறாகிய பதமுத்திக்கு ஏறும் வழிகளாகும். அவ்வழியாக அருளால் கடந்து சென்று தனக்குத்தானே ஒப்பாய்த் தன்னிகரின்றி விளங்கும் இயற்கை உண்மை அறிவுப்பேரின்ப உள்ளொளியோடு அருளால் உள்புக்குச் சொல்ல ஒண்ணாத சிவபெருமானைக் கண்டு திருவடி உணர்வால் தெளிவடைந்து அச் சிவனாகவே என்றும் ஒன்றுபோல் அமர்ந்திருந்தனர். மெய் - தத்துவம். அமர்ந்திருத்தல் - சிவன் நிறைவு ஒன்றினையே உணர்ந்து அதன்கண் அழுந்தியிருத்தல்.

(14)

171. இருந்தார் சிவமாகி எங்குந்தா மாகி[1]

இருந்தார் சிவன்செயல் யாவையும் நோக்கி

இருந்தார் முக்காலத் தியல்பைக் குறித்தங்கு

இருந்தார் இழவுவந் தெய்திய சோம்பே.

(ப. இ.) மேலோதியவாறே சிவமாகியிருந்த மெய்யடியார் அச் சிவனிறைவில் சமநிறைவாய் நிற்றலினால் எங்குந் தாமாகி நின்றார். அச் சிவன் அருளிச் செய்யும் அருளிப் பாட்டினை அவனருளால் கண்டிருந்தனர். இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு என்னும் முக்காலமும் ஒருபுடையாகப் புலம்பு புணர்வு புரிவு என்னும் முந்நிலைகளாகவும் கூறுதல் பொருந்தும். அம்மூன்றன் இயல்புகளையும் நினைவுணர்விற் கண்டிருந்தனர். இருள் முனைப்பும் மருள்முனைப்பும் அறுதலாகிய இழவுவந்து அருள் முனைப்பால் தற்செயலறுதலாகிய சோம்பெய்தியிருப்பர். இருள் முனைப்பு - யான் என்னும் செருக்கு. மருள் முனைப்பு - எனதென்னும் செருக்கு. அருள் முனைப்பு - செருக்கறுதல். புலம்பு - கேவலம். புணர்வு - சகலம். புரிவு - சுத்தம்.

(அ. சி.) இழவு - ஒழிவு. சோம்பு - செயலற்றிருத்தல்.

(15)

172. சோம்பர் இருப்பது சுத்த வெளியிலே

சோம்பர் கிடப்பதுஞ் சுத்த வெளியிலே

சோம்பர் உணர்வு சுருதி முடிந்திடஞ்

சோம்பர்கண் டாரச் சுருதிக்கண் தூக்கமே.[2]

(ப. இ.) தற்செயலற்றுச் சிவச் செயலாக இருப்பவர் சோம்பர் எனப்படுவர். அத்தகையார் தங்கியிருப்பது இயற்கை உண்மைத் தூவெளியாகிய சிவவெளியில். அவர் பேரின்பம் நுகர்ந்து கிடப்பதும் அச் சிவ வெளியிலேயேயாம். அவர் உணர்வு மறைக்கும் எட்டாத முடிவிடமாகிய சிவவெளியில் திருவடியுணர்வோடு ஒன்றி உழந்துணரும். அவர்கள் மறையாகிய சுருதிக்கண் நினைவறுதலையே கண்டனர். உழந்துணர்தல் - அனுபவித்தல். இதன்கண் இருப்பது கிடப்பது. உணர்வது என்னும் சொற்கிடக்கை முறையான் முறையே அன்பு ஆற்றல் அறிவென்னும் உயிர்ப் பண்பு மூன்றும் சிவத்தின் பால் ஒருங்கு

---

1. ஏகமாய். சிவஞானபோதம், 11. 1 - 2.

" அரக்கொடு." 2. 1 - 3.

2. கண்கள். 8. திருப்படையாட்சி, 1.

" காணும். சிவஞானபோதம், 11.

நிகழும் உண்மையினை ஒருபுடை யொப்பாக உணரலாம். தூக்கம் : மறை கடந்த இன்பத்துயில் என்றலுமாம். புலனாம் உடலுரையிற் போக்கற்றே யுள்ளம் நலனுணர்வில் போகுவர் சோம்பர்.

(16)

173. தூங்கிக்கண் டார்சிவ லோகமும் தம்உள்ளே

தூங்கிக்கண் டார்சிவ யோகமும் தம்உள்ளே

தூங்கிக்கண் டார்சிவ போகமும் தம்உள்ளே[1]

தூங்கிக்கண் டார்நிலை சொல்வதெவ் வாறே.

(ப. இ.) தூங்காமல் தூங்கி அறிதுயிலாய் நிற்கும் மெய்யன்பர்கள் சிவவுலகமும் தம்முளே சிவனை நினைவதாலும் அவன் படைப்பாம் உலகினைத் தம் முனைப்பாக நினையாமையாலும் தம்முட் கண்டனர். உலகைக் காரிய வடிவமாகும் மாயை என்றுமட்டும் கருதாமல் அதனைப் படைத்தருளிய வினைமுதற் காரணனெனப்படும் சிவபெருமானின் திருவருட் பண்புகளையுந் தெருண்டு தம்முள் கண்டனர். அதுபோலவே சிவனை விட்டுப் பிரியாது ஒட்டிநிற்கும் சிவயோகமும் தம்முள்ளே கண்டனர். அதுபோல் சிவபோகமாகிய திருவடி நுகர்வினைத் தம்முள்ளே கொண்டனர். அதனால் நிலையா உலகை மறந்து நிலைக்கும் சிவனை உலையாவுணர்வில் உழந்துணர்ந்து நிற்பார் தூங்கிக் கண்டார். அவர் தம் திருவடிப் பேற்றின் பொருவரு நிலையினை ஒருவராலும் கூறவொண்ணா தென்க. தூங்கல்:

தூங்காமல் தூங்கல்; அறிதுயில். இது புரிவு நிலையில் நான்காம் நிலை. புரிவுநிலையினைச் சுத்தாவத்தை என்பர். இதன்கண் துரியநிலை நிட்டையே தூங்காமல் தூங்கல்.

(அ. சி.) தூங்கி - செயலற்றிருந்து.

(17)

174. எவ்வாறு காண்பான் அறிவு தனக்கெல்லை
அவ்வா றருட்செய்வன் ஆதி யரன்தானும்
ஒவ்வாத மன்றுள் உமைகாண ஆடிடுஞ்
செவ்வானிற் செய்ய செழுஞ்சுடர்மா ணிக்கமே.

(ப. இ.) ஒப்பில்லாத ஐவகை மன்றத்தும் ஆருயிர் நெஞ்சத்தும் சிவகாமியம்மையார் ஆருயிர் உய்தற் பொருட்டுக் கண்டுகளிக்கச் சிவபெருமான் எப்போதும் திருக்கூத்தாடுகின்றனன். அவன் அறிவு வெளியாகிய செவ்வானிற் காணப்படும் இயற்கைச் செழுமைவாய்ந்த செஞ்சுடர் மாணிக்கமாவன். திருவருள் துணையால் விளக்க விளங்கும் ஆருயிரின் அறிவின் எல்லை சென்ற நிலையின் வண்ணம் ஆதியையுடைய அரன் அவ்வுயிர்கட்கு அருள் செய்வன்.

(18)

175. மாணிக்கத் துள்ளே மரகதச் சோதியாய்
மாணிக்கத் துள்ளே மரகத மாடமாய்
ஆணிப்பொன் மன்றினில் ஆடுந் திருக்கூத்தைப்
பேணித் தொழுதென்ன பேறுபெற் றாரே.

---

1. பரையுயிரில், எப்பொருள்வந், பாதங்கள்.

உண்மை நெறிவிளக்கம், 4 - 6.

(ப. இ.) உடையான் மாணிக்கச் செவ்வொளியாய், உடையாள் மரகதப் பச்சொளியாய்க் கலந்து விளங்குவர். அதனால் மாணிக்கத்தினுள்ளே மரகதச் சோதியாய் என்றனர். அம்மையே அப்பனுக்குத் திருமேனியாதலின் மரகத மாடத்துள்ளே மாணிக்கம் என்றனர். ஆருயிர்கட்கு அச்சுப்போல் தாங்கும் தாங்கியாய் நிற்றலின் ஆணிப்பொன் அம்பலத்து ஆடுந் திருக்கூத் தென்றனர். அத் திருக்கூத்தினை உள்ளத்தாற் பேணி, உரையால் வாழ்த்தி, உடம்பால் திருமுறை வழித்தொழுதவர் பெற்ற பெரும் பேற்றினை என்னென்று சொல்வது? இவ்வளவு என்று அளவிட்டுச் சொல்லொணா தென்க.

(19)

176. பெற்றார் உலகிற் பிரியாப் பெருநெறி

பெற்றார் உலகிற் பிறவாப் பெரும்பயன்

பெற்றார்அம் மன்றிற் பிரியாப் பெரும்பேறு

பெற்றார் உலகுடன் பேசாப் பெருமையே.

(ப. இ.) உலகிற் பிரியாப் பெருநெறி என்பது என்றும் இறவாத இன்ப அன்புநெறி. அதுவே சிவநெறி; செந்நெறி; நன்னெறி; திருநெறி; ஒளிநெறி; வீட்டுநெறி; பொதுநெறி என்க. திருவடியுணர்வு கைவந்த பெருமக்கள் அருளால் அந் நெறியினைப் பெற்றனர். அதன் பயனாக அவர்கள் பிறவாப் பெரும் பேறு பெற்றனர். திருவடியுணர்வே பொரு வருமன்றம். அம் மன்றிற் பிரியாப் பெரும்பேறே பேரின்பம். அதனையும் அவர்கள் பெற்றனர். அதனால் அவர்கள் உலகிறந்த ஒருவர் என்றும், உலகுடன் பேசாப் பெருமையரென்றும் உரைபெறுவாராயினர். உரை - புகழ். அம் மெய்யடியார்கள் தேனுண்ட வண்டெனச் சிவன் திருவடியில் நுகரும் இன்பம் உலகிற்குச் சொல்ல ஒண்ணாதென்க. பெருநெறி - திருவடியுணர்வு நெறி.

(அ. சி.) பிரியா . . . நெறி - முத்தி. பெற்றார் . . . பெருமையே மதுவுண்ட வண்டுகள்போல் தாம் கண்டு அனுபவிப்பதை விள்ளமுடியாத பெருமை.

(20)

177. பெருமை சிறுமை அறிந்தெம் பிரான்போல்

அருமை எளிமை அறிந்தறி வாரார்

ஒருமையுள் ஆமைபோல[1] உள்ளைந் தடக்கி

இருமையுங்[2] கேட்டிருந் தார்புரை அற்றே.

(ப. இ.) ஒரு பிறப்பினுள் ஆமையினைப் போன்று தமக்கு இடர் வரும் நெறியில் ஐம்புலனையும் போக விடாது, இடரில் இன்பமே கடலெனப் பெருகும் நன்னெறியிற் போகச் செய்வதே புலனடக்கம் ஆகும். அங்ஙனம் புலனடக்கியவர்களே புலவோராவர். அவர்கள் எம்பிரான் அருளால் அடக்கப்பெருமையின் பயனாகக் கிடைத்தற்கு அரிய பிறவாச் சிறப்பினை எய்துவர். புலனடக்காப் புன்மையோர் அடங்காமையின் பயனாகச் சிறுமையுற்று எளியராய்ப் பிறப்பு இறப்புக்கு உட்படுவர். புரையாகிய ஐம்புலனடக்காக் குற்றமுடையார் பிறப்பும் சிறப்பும்

1. ஒருமையுள். திருக்குறள், 126.

2. ஒரு பிறப்பி. அப்பர், 6. 3 - 5.

ஆகிய இரண்டினையும்கேட்டுப் பிறப்புக்கே ஆளாகி வாளா இருப்பர். அக் குற்றமற்றவர் சிறப்புக்கு ஆளாகி அறப்பயன் சேர் பெரியராயிருப்பர். இருந்தார் : (குற்றமற்று) வாய்வாளா திருந்தார் என்றலும் ஒன்று. சிறப்பு - வீடுபேறு.

(21)

178. புரையற்ற பாலினுள் நெய்கலந் தாற்போல

திரையற்ற சிந்தையுள் சிவனவன் செப்பும்

உரையற் றுணர்வோர் உடம்பிங் கொழிந்தால்

கரையற்ற சோதி கலந்தசத்[1] தாமே.

(ப. இ.) அமிழ்து மோராகிய புரை கலவாத பாலினுள் நெய் மறைந்து வெளிப்படா திருப்பது போல் ஏனையார் உள்ளத்துள் ஒளிந்து நிற்கும் சிவபெருமான் பதைப்பாகிய அலையற்ற ஆருயிரின் தூய நெஞ்சத்தினுள் தயிரின் நெய்போல் வெளிப்பட்டருள்வன். அவன் சிவகுருவாய் வந்து அருளிச் செய்யும் திருவைந்தெழுத்தின் வழியே உரையற்று உணர்வோர் உடல் அருளால் இங்கு நுங்கும். நுங்கினால் எல்லையில்லாத திருவருள் ஒளியில் அவ்வுயிர் கலக்கும். கலந்து அழிந்து ஒன்றாகாமலும் கழிந்து இரண்டாகாமலும் உழந்துணர்ந்து அவ்வுண்மையோடு புணர்ந்து உண்மையாகவே நிற்கும். சத்து: நிலைத்தது; புக்கில்லாகிய திருவடிப் பேறு பெற்று வாழ்வது. உரை - பேச்சு. உணர்தல் - நினைதல்.

(அ. சி.) புரையற்ற பால் - புரை குத்தாத பால். உரையற்றுணர்வோர் - மவுன நிலையுற்றுச் சிவம் நினைவோர்.

(22)

179. சத்த முதல்ஐந்துந் தன்வழித் தான்சாரில்

சித்துக்குச் சித்தன்றிச் சேர்விடம் வேறுண்டோ[2]

சுத்த வெளியிற் சுடரிற் சுடர்சேரும்

அத்தம் இதுகுறித் தாண்டுகொள் அப்பிலே.

(ப. இ.) சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்னும் பூதமுதலாகிய தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும் ஒடுங்கும் முறையில் ஒன்றனுள் ஒன்றாய் முப்பத்தாறு மெய்யும் ஒடுங்கும். இவற்றாலாகிய உடம்பு உலகங்களில் வாழ்ந்தவுயிர் அறிவுடைய உள்பொருள். அவ்வுள் பொருளுக்கு உடற்சார்பு நுங்கினால் அவ்வுயிர்க்கு என்றும் அறிவு விளக்கும் உயிர்ச் சார்பாம் சித்தாகிய பேரறிவுடைய சிவமே நிலைத்த சார்பாகும். அஃதல்லாமல் சேரும் இடம் வேறில்லை. திருவருள் வெளியில் விளக்க விளங்கும் அறிவொளியாகிய உயிரும் தானே விளங்கும் பேரறிவொளியாகிய சிவனும் ஓரினச் சுடராகலின் ஒன்று சேரும். அத்தமாகிய மெய்ப்பொருட் சிவன் அப்பாகிய அருளாலே இதனைத் திருவுளங் கொண்டு ஆண்டு கொள்வன். தன்வழி - தன்மாத்திரையின் இனவழியாகிய மாயையில்.

(23)

---

1. புண்ணியமே. சிவஞானசித்தியார், 8. 2 - 21.

2. சிறை செய்ய. சிவஞானபோதம், 8. 4 - 1.

" உறுகயி. அப்பர், 4. 27 - 6.

180. அப்பினிற் கூர்மை ஆதித்தன் வெம்மையால்

உப்பெனப் பேர்பெற் றுருச்செய்த[1] அவ்வுரு

அப்பினிற் கூடிய தொன்றாகு மாறுபோற்

செப்பினிற் சூவன் சிவத்துள் அடங்குமே.

(ப. இ.) அப்பாகிய தண்ணீரில் அதன்கண் விரவி நுண்ணிதாகி அடங்கி நிற்கும் உப்பு கூர்மையெனப்படும். அக் கூர்மை ஞாயிற்றின் வெம்மையால் பிரிந்து உப்பெனப் பெயர் பெறும். அவ் வுப்பினால் ஓர் உருச்செய்து மீண்டும் அவ் வுருவினை அந் நீரினில் கரையவிட்டால் நீருடன் கலந்து வேறு தோன்றாது ஒன்றாய் அடங்கிநிற்கும். அதுபோல் சொல்லுமிடத்து ஆவி சிவத்துள் அடங்கும். இவ்வொப்புச் சிவஞான போதத்தின்கண் ஏழாம் நூற்பாவில் மூன்றாம் கூறில் 'மெய்ஞ்ஞானம்' என்னும் எடுத்துக்காட்டு வெண்பாவில் மலமும் உயிரும் கலந்த கலப்புக்குக் காட்டப்பட்டுள்ளது. எங்ஙனமாயினும் இருபொருள் ஒன்றாய்க் கலந்து ஒன்றினுள் ஒன்று அடங்கி இரண்டுங்கெடாது ஒன்றாய்த் தோன்றுதற்குப் பொருத்தமான ஒப்பு இதுவென்க.

(அ. சி.) கூர்மை - உப்புத்தன்மை.

(24)

181. அடங்குபே ரண்டத் தணுஅண்டஞ் சென்றங்

கிடங்கொண்ட தில்லை இதுவன்றி வேறுண்டோ

கடந்தொறும் நின்ற உயிர்கரை காணில்

திடம்பெற நின்றான் திருவடி தானே.

(ப. இ.) எல்லாம் அடங்கும் இயல்பு வாய்ந்த பேரண்டத்தினுள் சிறிய அண்டங்கள் சென்று ஒன்றாய்ப் பின்னிக் கலந்து இடங்கொண்டதில்லை. இத்தன்மையன்றி மாயா காரிய அறிவில் பொருள்களுக்கு வேறொரு நிலையும் இல்லை. உடல் தொறும் நின்ற உயிர் திருவருளாற் சென்றுசார் கரையினை எண்ணும், எண்ணிக் காணுங்கால் மாறுதல் இன்றி ஏனைய உயிர்களும் தன்னைப்போல் உறுதிபெற உன்னும். உன்னி என்றும் ஒன்றுபோல் நிற்பதன் பொருட்டு நிலைபெற்று நின்ற சிவபெருமான் திருவடியே அளவிலாக் கரையாகும் என்னும் உண்மை கடைப்பிடிக்கும். அண்டஞ் சென்று - விண்ணிற் புகுந்து எனலுமாம். இடம் - வேறிடம். கரை - வீடுபேற்றெல்லை.

(அ. சி.) கடம் - உடம்பு.

(25)

182. திருவடி யேசிவ மாவது தேரில்

திருவடி யேசிவ லோகஞ்சிந் திக்கில்

திருவடி யேசெல் கதியது செப்பில்

திருவடி யேதஞ்சம் உள்தெளி வார்க்கே.

(ப. இ.) திருவருள் உணர்த்த முப்பொருள் உண்மையினை நன்னெறி நான்மையான் வழிநின்று திருவைந்தெழுத்தின் வைத்து

---

1. சிவனெனவே. திருக்களிற்றுப்படியார், 91.

உணரும் உணர்வுத் தெளிவுடையார்க்குத் தேரில் திருவடியே சிவமாகும். தேரில் என்பது புறத்து ஆய்ந்துணரின் என்பதாகும். அகத்து நாடில் திருவடியே சிவவுலகம் ஆகும். உணர்ந்து உரைக்கில் திருவடியே செல்லு நிலையாகும். உணர்ந்து தெளியில் திருவடியே என்றும் பொன்றாப் புகலிடத் தஞ்சமாம் என்க. ஏகாரம் : பிரிநிலை; தேற்றம் எனினுமாம்.

(26)

183. தெளிவு குருவின் திருமேனி காண்டல்

தெளிவு குருவின் திருநாமஞ் செப்பல்

தெளிவு குருவின் திருவார்த்தை கேட்டல்

தெளிவு குருவுருச் சிந்தித்தல் தானே.[1]

(ப. இ.) திருவருளால் திருவடித் தெளிவினை அருளும் சிவகுருவின் திருமேனி காண்டல் தெளிவினில் சூலமாகும். அவர்தம் திருப் பெயரினைத் திறம்பட நாளும் சொல்லுதல் தெளிவினில் நோன்பாகும். அச்சிவகுரு செவியறிவுறுத் தருளிய திருவைந்தெழுத்தைச் சிறப்புற உளங்கொளக் கேட்டல் தெளிவினில் செறிவாகும். அச் சிவகுருவின் உண்மை நிறைவாகிய திருவுருவினை உடன் கலந்து நாடல் தெளிவினில் அறிவாகும். தெளிவு-ஞானம். தெளிவினில் சூலம் என்பது ஞானத்தில் சரியை என்பதாம். இப்படியே மற்றவற்றையும் கூறிக் காண்க. காண்டல் செப்பல் என்னும் இரண்டும் புறமாகவும், கேட்டல் சிந்தித்தல் இரண்டும் அகமாகவும் கொள்க.

(27)

184. தானே புலன்ஐந்துந் தன்வச மாயிடும்

தானே புலன்ஐந்துந் தன்வசம் போயிடும்

தானே புலன்ஐந்துந் தன்னில் மடைமாறும்[2]

தானே தனித்தெம் பிரான்தனைச் சந்தித்தே.[3]

(ப. இ.) ஒப்பில்லாத நம் தலைவனாகிய சிவபெருமானைத் திருவருளால் திருவடியுணர்வு கொண்டு சந்திப்பதாகிய உணர்வினில் நேர்ந்தவிடத்து எளிதாக மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஐம்புலனும் நம்வயமாயிடும். முன்பு அவ் வைம்புலன்களும் நம்மை அவற்றின் வயமாக்கி வினைக்கூடாக ஆட்டின. அவ் வாட்டுதல் இப்பொழுது அகன்றொழிந்தது. அவ் வைம் புலன்களும் முன்னர் இருள்வழி நின்று பிறப்புக்கு வித்தாம் நிலையாப் பொருள்களில் வேட்கை கொள்ளுவித்தது. அது மாறி இப்பொழுது அருள்வழி நின்று சிறப்புக்கு வித்தாம் நிலைத்த பொருளாம் திருவடியில் வேட்கையினை விளைவிக்கும் தனித்தென்பது : ஆருயிர் தன்னை அவ் வைம்புலன்களில் வேறு எனக் காண்ப தென்பதாகும். சந்தித்து - இறைவனைக் கண்டு.

(28)

---

1. கருவ. அப்பர், 5. 13 - 5.

" ஐம்புல. சிவஞானபோதம், 8.

" கேட்டலுடன் - சிவஞானசித்தியார், 8. 2. 14.

2. மாயைமா. சிவப்பிரகாசம் 7. 2.

" சிறைசெய்ய சிவஞானபோதம், 8. 4 - 1.

3. இந்திரியம் சிவஞானசித்தியார். 10 - 2-1.

185. சந்திப் பதுநந்தி தன்திருத் தாளிணை
சிந்திப் பதுநந்தி செய்ய திருமேனி
வந்திப் பதுநந்தி நாமம்என் வாய்மையால்
புந்திக்குள் நிற்பது நந்திபொற் போதமே.[1]

(ப. இ.) நல்லார் இணக்கத்தால் நாளும் நாம் உளங்கொண்டு நேர்வது திருத்தாளிணையாகிய திருவருளே. அத் திருவருள் துணையால் உணர்வின்கண் ஓவாது நாடுவது சிவபெருமானின் திருமேனியாகிய திருவைந்தெழுத்தே வாயாரப் புகழ்வது நன்னெறி நான்மைக்கும் வாய்ப்ப அமைந்த திருவைந்தெழுத்தேயாம். நான்மை என்பது சூலம் நோன்பு செறிவு அறிவு என்பதாம். இவற்றிக்கு முறையே நமசிவய, சிவயநம, சிவயசிவ, சிவசிவ என்னும் திருவைந்தெழுத்துக்களேயாம். இத் திருவைந்தெழுத்தின் தெளிவாகிய சிவஞானபோதமே நந்தி பொற்போதமாகும். அப் போதமே நம் உணர்வுக்குள் உணர்வாய் நம் அறிவினுள் நிலைபெறுவதாகும்.

(அ. சி.) நந்திநாமம் - அஞ்செழுத்து. பொற்போதம் - பொன் போன்ற சிவஞானபோதச் சூத்திரங்கள் பன்னிரண்டுமே.

(29)

186. போதந் தரும்எங்கள் புண்ணிய நந்தியைப்[2]

போதந் தனில்வைத்துப் புண்ணிய ராயினார்

நாதன் நடத்தால்[3] நயனங் களிகூர

வேதந் துதித்திடப் போயடைந் தார்விண்ணே.

(ப. இ.) சிவஞான போதத்தைச் செந்தமிழால் அருள்செய் தளிக்க நிற்பவன் நம் தவப்பேறாகிய புண்ணிய நந்தி. அவனருளால் ஆருயிர் உணர்வில் அகந்தழீஇ வைத்த புண்ணியராயினார். அனைத்துயிரானும் நத்தும் தன்மையராவர். அவர்கள் நாதன் என்னும் திருப்பெயர் பூண்டனர். அகம்புறம் காண்பார் காட்சிக் கண்கள் மிகவும் களிப்பினை எய்தச் செந்தமிழ்த் திருமறை போற்றினர். தூயவிண்ணாகிய சிவவுலகினை அடைந்தனர். வேதம் - இறைவன் நூல். இதன்கண் அடைந்தார் என்பதனால் உண்மையும், போதம் என்பதனால் அறிவும், களிகூர என்பதனால் இன்பமும் பெறப்படும். எனவே ஆவி எய்தும் 'உண்மை அறிவு இன்ப' உயர்வற உயர்ந்த ஒண்மை வண்மைச் சிவன்நிலை பெறப்படும்.

(அ. சி.) போத நந்தியை - தமிழ்ச் சிவஞானபோதப் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களையும் உபதேசித்த நந்தியை. போதந்தனில் தெளிந்த சிந்தையினிடத்து.

(30)

---

1. பரஞானத் சிவஞானசித்தியார், 11 - 2.

2. முந்தி. அப்பர், 6. 44 - 5.

3. எட்டு. ஆடும். சேர்க்கும், உண்மை விளக்கம், 32 - 4.

4.ஏற்ற தொண்டரை. 12. வெள்ளானை, 34.

2. யாக்கை நிலையாமை

187. மண்ணொன்று கண்டீர் இருவகைப் பாத்திரந்

திண்ணென் றிருந்தது[1] தீவினை சேர்ந்தது

விண்ணின்று நீர்விழின் மீண்டுமண் ணானாற்[2]போல்

எண்ணின்றி மாந்தர் இறக்கின்ற வாறே.

(ப. இ.) ஒருவகையான மண்ணே இருவகைக் கலமாகும் ஒன்று தீயினைச் சேர்ந்து வன்மையாக இருந்தது. மற்றொன்று தீயினைச் சாராது தன்னியல்பாய் பசுமண்ணாய் மென்மையாக இருந்தது. விண்ணில் நின்று மழைநீர் விழுந்தால் தீயினைச் சாராத பசுமட்கலம் அழிந்து மீண்டும் மண்ணாகும். தீயினைச் சார்ந்த கலம் அழியாது

நிலைபெற்று நிற்கும். தூயினைச் சாராத கலம்போன்றது திருவருள் வழி நில்லாத உடம்பு. அது தன்னகத்துள்ள ஆவி உறுதிப்பயனாகிய சிவத்தன்மை எய்துதற்கு வாயிலாகாமல் மீண்டும் பிறப்பதற்கு வாயிலாகி அழிகின்றது. அவ் உடம்பினைக் கழித்து எண்ணிறந்த மாந்தர் இறந்தொழிகின்றனர். தூ - சிவபெருமான். நீர் - திருவருட் செல்வி. சிவபெருமான் திருவடி நினைவினையுடையார் மீண்டும் பிறவார். அந்நிலை மாறா உறுதியான திண்ணென்ற அருள்நிலை. அதற்கு வாயிலாகிய சிவனுடைமையாம் இவ் உடம்பும் ஏற்றுரையான் திண்ணென்றிருக்கும் எனப்பட்டது. ஏற்றுரை - உபசாரம்.

(1)

188. பண்டம்பெய் கூரை பழகி விழுந்தக்கால்
உண்டஅப் பெண்டிரும் மக்களும் பின்செலார்
கொண்ட விரதமும் ஞானமும் அல்லது
மண்டி அவருடன் வழிநட வாதே.

(ப. இ.) வினைநுகர்வுப் பண்டங்களைப் பெய்துவைத்து மேற் கூரையும் அமைத்து நன்மையும் வன்மையும் உள்ளனபோற் காணப்படும் இவ்வுடல் நாட்பட மூப்புப் பிணியுற்றுச் சாக்காட்டினை எய்தும். எய்தவே, இவ்வுடலாலும் உடலுழைப்பாற் பெற்ற உடைமையாலும் ஐம்புலன் நுகர்வு ஆரத்துய்த் தின்புற்ற பெண்டிரும் மக்களும் தத்தம் உடம்பினை நீக்கி அவ் ஆவியுடன் பின் செல்லார். ஆயின் செந்நெறியாகிய நன்னெறிக்கண் நின்று மேற்கொண்ட திருவருளால் எய்தும் சீலமும் திருவடியுணர்வுமே உடன் துணையாய் ஒத்து வழிநடக்கும். ஏனைய உலகியற் பொருள்களும் செயல்களும் நிலைத்த துணையாக அவ்வழியில் நடவாவென்க. சீலமும் அறிவும் சொல்லவே இனக்கோளாக நோன்பும் செறிவும் கூட்டிக் கூறிக்கொள்க.

(அ. சி.) பண்டம் . . . விழுதலால் - உயிர் நீங்கி உடல் கீழே விழுதலால். மண்டி - சேர்ந்து.

(2)

---

1. மண்ணுலகும். ஆரூரர், 7. 46 - 6.

2. சலத்தால் - திருக்குறள், 660.

189. ஊரெலாங் கூடி ஒலிக்க அழுதிட்டுப்
பேரினை நீக்கிப் பிணமென்று பேரிட்டுச்1
சூரையங் காட்டிடைக் கொண்டுபோய்ச் சுட்டிட்டு
நீரினில் மூழ்கி நினைப்பொழிந் தார்களே.

(ப. இ.) ஆவி நீங்கிய உடல் ஊர்முனி பண்டமாகும். ஆவி நீங்கியதும் அவ்வுடம்பினைச் சூழ்ந்திருந்து உறவோடு ஊரெலாம் ஒன்று கூடி யழுவர். முறைப்பெயர் சிறப்புப்பெயர் முதலிய பெயர்களை ஒழித்துப் பிணமென்று பெயரிடுவர். பெயரிட்டு முட்செடியாகிய சூரையடர்ந்த சுடுகாட்டிற்குக் 'காலைக் கரையிழையாற் கட்டித்தாங்கை யார்த்து, மாலை தலைக் கணிந்து மையெழுதி - மேலோர், பருக்கோடி மூடிப் பலரழ' எடுத்துச் செல்வர். சென்று அவ்வுடம்பினை ஈமத்தேற்றி வாய்க் கரிசியிட்டுக் குடமுடைத்துக் கொள்ளி வைத்து எரிகொளீஇச் சுடுவர். சுட்டபின் நீரின் மூழ்கி இறந்தவரைப்பற்றியேனும் இனி இறக்கப் போகும் தம்மைப் பற்றியேனும், இதற்கு வாயில்களாகவுள்ள நிலையாமை, மாயை, வினை, மலங்களைப் பற்றியேனும் ஒரு சிறிதும் நாடாது நினைப் பொழிந்திருப்பர்.

(அ. சி.) சூரை - ஒருவகைச் செடி.

(3)

190. காலும் இரண்டு முகட்டலக் கொன்றுள

பாலுள் பருங்கழி முப்பத் திரண்டுள

மேலுள கூரை பிரியும் பிரிந்தால்முன்

போலுயிர் மீளப் புகஅறி யாதே.[2]

(ப. இ.) உடம்போடு கூடிய உயிர் உறையும் இல்லம்போல் இவ்வுடம்பினையும் ஓர் இல்லமாக உருவகிக்கின்றனர். காலிரண்டு, முகட்டுச் சட்டம் ஒன்று, பக்கத்திலுள்ள பெரிய கழிகள் முப்பத்திரண்டு, மேலுள்ள கூரை ஒன்று ஆகியவற்றோடு கூடிய உடம்பு ஓர் இல்லமாகும். இவ் வில்லத்தில் ஆவி நீங்குங்கால் உச்சித்துளை வாயிலாக வீங்கற் காற்று நீங்கப் பிரியும். பிரிந்தால் முன்போல் உயிர் அவ் வுடலகத்துப் புகும் வாயில் அறியாது. வீங்கற்காற்று - தனஞ்சயன். நம்முடைய கால் களிரண்டும் வீட்டின் முகட்டுச் சட்டம் அமைக்கும் இரண்டு கால்களை ஒக்கும். முதுகெலும்பு முகட்டுச் சட்டத்தினை ஒக்கும். கழிகள் முப்பத்திரண்டும் இருபக்கங்களிலும் முதுகெலும்புடன் பொருந்தி இணைக்கப்பட்ட முப்பத்திரண்டு எலும்புகளை ஒக்கும். மேலுள்ள கூரை தலைமயிரினை ஒக்கும்.

(அ. சி.) பாலுள் - பக்கங்களில், விலாவில்.

(4)

191. சீக்கை விளைந்தது செய்வினை மூட்டிற்ற

ஆக்கை பிரிந்த தலகு பழுத்தது

மூக்கினிற் கைவைத்து மூடிட்டுக் கொண்டுபோய்க்

காக்கைக்[3] குப்பலி காட்டிய வாறே.

---

1. மணமென. ஆரூரர், 8 - 6.

" தொட்டுத் 11. ஐயடிகள். 8.

2. கால்கொடுத் அப்பர், 4. 33 - 4.

" கால்கொடுத் தெலும்பு. அப்பர், 4. 67 - 3.

3. பூக்கைக்கொண். " 5. 90. 5.

(ப. இ.) ஆவி ஆக்கையை விட்டு அகலுங்காலத்து ஐம்மேலுந்தும். ஐ - கோழை. அதுவே சூக்கை எனப்பட்டது. அக் கோழையும் மிகுந்தது. ஊழ்வினைமூட்டு இற்றது. அதனால் ஆக்கையாகிய உடம்பும் பிரிந்தது. பக்கங்களிலுள்ள முப்பத்திரண்டு பழுக்களும் பயனற்றுப் பழுத்தன. ஆவி அகத்ததோ புறத்ததோ என்று அறிதற் பொருட்டுக் கிடக்கும் உடம்பின் மூக்கின்மேல் கைவைத்து உயிர்ப்பு உளதா என்று பார்ப்பர். உயிர்ப்பு நின்று விட்டது கண்டதும் உடலினைத் தூய வெள்ளிய ஆடையினால் முற்றாக மூடிக்கொண்டு போய்ச் சுடுகாட்டிலிடுவர். ஆங்குச் செய் கரணங்களுள் காக்கைக்குப் பலியிடுதலும் ஒன்று. அதனையும் காட்டுவர். கரணம் - சடங்கு. உடம்பினை புறச் சமயத்தோர் சுடாது காக்கை முதலியவற்றிற்குப் பலியாக இடுவது போன்றதன்று இப்பலி. இது சோறு முதலியவற்றைக் காக்கைக் கிடுவது.

(அ. சி.) சூக்கை விளைந்தது - உயிர் உடலினின்றும் பிரியும் காலம் நேர்ந்தது. செய்வினை மூட்டிற்ற - ஊழ் கழிந்தது. மூக்கினில் கை வைத்து - உயிர் இருக்கிறதா? இல்லையா? என்று மூக்கினில் கை வைத்துப் பாத்தல். காக்கைப் பலி - ஈமக்கடன் செய்யும்போது பிண்டமிட்டுக் காக்கைகளுக்குப் போடுதல்.

(5)

192. அடப்பண்ணி வைத்தார் அடிசிலை உண்டார்

மடக்கொடி யாரொடு மந்தணங் கொண்டார்

இடப்பக்க மேஇறை நொந்தது என்றார்

கிடக்கப் படுத்தார் கிடந்தொழிந் தாரே.

(ப. இ.) இன்னின்ன வகையான சுவையுணவு வேண்டுமென விழைந்து கூறிச் சமைப்பித்து, வைத்தனர். அவ்வுணவினை அமர்ந்து இல்லாள் ஊட்ட மகிழ்ந்து உண்டனர். அகத்துள்ள கற்பிற் சிறந்த பொற்புறு மனைவியாருடன் மறைமுறைச் சூழ்வினையைத் தம்பயன் நாடிச் சூழ்ந்தனர். அவ்வளவில் ஐயோ உயிர் நிலைக்களமாகிய நெஞ்சஞ் சோ்

இடப்பக்கம் சிறிது நொந்ததே என்றனர். கைத்தாங்குதலாகக் கிடத்தப் படுத்தனர். ஒரே கிடப்பாய் அப்பொழுதே இறந்தொழிந்தனர். இறை - சிறிது. இஃது 'இறைகளோ டிசைந்த இன்பம்' என்பதன் கண்ணும் காண்க.

(அ. சி.) அடப்பண்ணி வைத்தார் - பலகாரம் செய்தார். மந்தணம் - மந்தனம் என்ற சொல்லின் திரிபு; மந்தனம் - ஆலோசனை.

(6)

193. மன்றத்தே நம்பி மாடம் எடுத்தது
மன்றத்தே நம்பி சிவிகை[1] பெற் றேறினான்
மன்றத்தே நம்பி முக்கோடி வழங்கினான்
சென்றத்தா வென்னத் திரிந்திலன் தானே.

(ப. இ.) நம்பி திருமணத்தின் பின் மனையறம் புரக்கப் புதுமாடம் எடுத்தனன். திருமணம் பலர் நடுவே நிகழ்வதால் அதுமன்றம் என அழைக்கப் பெறும். பலர்க்கும் கல்வி கலியாணம் நில்லாவுலகம் நூங்கு

---

1. அரிசனம் சிவஞானசித்தியார், 2 - 4

மெல்லை ஆகிய மூவிடத்தும் கோடி வழங்கினன். கோடி - புதுஉடை. இறுதிக் காலத்து மக்கள் முதலாயினார் அன்பும் அழுகையும் துன்புமாய் நின்று அத்தா என்று அலறி அழைத்தனர். சிறிதும் புரண்டிலன். என்னென்றும் கூறிலன். பலர் நடுவே தெருவில் ஆட்சுமை யூர்தியாம் பல்லக்கேறி ஒல்லைச் சுடுகாடேகினன்.

(அ. சி.) அத்தா என்ன - அப்பா என்று கூப்பிட.

(7)

194. வாசந்தி பேசி மணம்புணர்ந் தப்பதி
நேசந் தெவிட்டி நினைப்பொழி வார்பின்னை
ஆசந்தி மேல்வைத் தமைய அழுதிட்டுப்
பாசந்தூச் சுட்டுப் பலியட்டி னார்களே.

(ப. இ.) வாயினால் அழகிய இனிய உறுதி உரைகளைப் பேசி நல்லாரை மணந்தனர். பின்பு, மணந்தார் ஒருவரைஒருவர் அன்பு போதுமென அமைந்து அறவே நினைப்பொழிவர். நினைப்பொழிந்து மாளுதலும் சுற்றத்தார் கால்கழி கட்டிலாகிய ஆசந்தியில் வைத்தெடுத்து அழுதிட்டுச் சுடுகாட்டில் கொண்டு போய்த் தூயிட்டுச் சுடுவர். காக்கைக்குப் பலியிடுவர்.

(அ. சி.) வாசந்தி - வாய் சந்தி; வாய்க்கு இனிமையான. ஆசந்தி - பாடை. பாசந்தி - பாசம் தூ: சுற்றம் நெருப்பிட்டு.

(8)

195. கைவிட்டு நாடிக் கருத்தழிந் தச்சற

நெய்யட்டிச் சோறுண்ணும் ஐவரும் போயினார்

மையிட்ட கண்ணாளும் மாடும் இருக்கவே

மெய்விட்டுப் போக விடைகொள்ளு மாறே.

(ப. இ.) மைதீட்டிய கண்ணையுடைய மனையாளும் மக்கள் முதலிய செல்வங்களும் தக்கவாறு இருக்க ஆவி உடம்பினை விட்டுப் போகுங்காலம் நிகழும் வழிவகைகள் எவ்வாறெனில்? வளிமுதலா எண்ணிச் சொல்லப்படும் வாத பித்த சிலேட்டுமம் என்னும் உடம்பாகிய வீட்டுக்குரிய நாடிகள் மூன்றும் கைவிடும். விடவே உயிரின் கருத்தழியும். உயிர் அச்சுறுதலாகிய. நீங்குதலைச் செய்யும். செய்யவே நெய்யாற் சமைத்த சோற்றை நாளும் உய்யலாமென்று விலாப்புடைக்க உண்டு வளர்ந்த உடம்பாகிய ஐம்பூதமும் பிரிந்து ஒழியும். ஐவர் என்பதற்கு ஐம்பூதங்களே யன்றி ஐங்காற்றுக்கள் என்றலுமொன்று. அவை, உயிர்க் காற்று, மலக்காற்று, தொழிற்காற்று, ஒலிக்காற்று, நிரவு காற்று என்பன. இவற்றைப் பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன் எனவுங் கூறுப.

(அ. சி.) அச்சு அற - உயிர் நீங்க. ஐவர் - ஐம்பூதங்கள்.

(9)

196. பந்தல் பிரிந்தது பண்டாரங் கட்டற்ற

ஒன்பது வாசலும் ஒக்க அடைந்தன[1]

துன்புறு காலந் துரிசுவர மேன்மேல்

அன்புடை யார்கள் அழுதகன் றார்களே.

1.எண்ணுகேன். அப்பர், 6. 99 - 1.

(ப. இ.) உடம்பாகிய பந்தல் திடமொழிந்து நலிந்து மெலிந்து பிரிந்தது. உடம்பினை நடத்தும் பண்டாரமாகிய உயிர் அவ்வுடலுடன் பிணைந்து நிற்கும் கட்டற்று நின்றது. அவ்வுடம்பின்கண் காணப்படும் ஒன்பது வாயிலும் ஒருமிக்க அடைபட்டன. அனைவரும் துன்பம் எய்தும்படியான முடிவுகாலம் வர அன்புடையவர்கள், மேலும் மேலும் அழுது நீங்கினர். ஆவியும் பிரிந்தகன்றது.

(அ. சி.) பந்தல் பிரிந்தது - உடல் கட்டுக் குலைந்தது. பண்டாரம் - உயிர் நிலை. துரிசு - முடிவு.

(10)

197. நாட்டுக்கு நாயகன் நம்மூர்த் தலைமகன்

காட்டுச் சிவிகை[1] யொன் றேறிக் கடைமுறை

நாட்டார்கள் பின்செல்ல முன்னே பறைகொட்ட[2]

நாட்டுக்கு நம்பி நடக்கின்ற வாறே.

(ப. இ.) பெருநிலம் ஆளும் பொருவில் வேந்தன். நம்பேரூராம் கோநகர்த் தலைவன். முன்னாக் கரி பரி தேர் ஏறிச்செல்லும் அவனே இப்பொழுது சுடுகாட்டுக்கு எடுத்துச் செல்லும் ஆட்சுமை ஊர்தியாகிய சிவிகை என்னும் பாடையின் மேல் ஏறிச்சென்றனன். இறுதி முறையாக நாட்டவர்கள் பின் சென்றனர். முன்னே நெய்தற் பறை முதலிய வாழ்த்தியங்கள் கொட்டப்பட்டன. இதுவே நாட்டுக்கு நம்பி நானிலம் விட்டு மேனிலம் எய்தக் கூடுவிட்டுப் பாடுபட்டுப் போகும் முறையாகும்.

(அ. சி.) நாடு - தேகம் காட்டுச் சிவிகை - பாடை; சுடுகாட்டுக்குச் செல்லும் சிவிகை.

(11)

198. முப்பதும் முப்பதும் முப்பத் தறுவருஞ்

செப்ப மதிளுடைக் கோயிலுள் வாழ்பவர்[3]

செப்ப மதிளுடைக் கோயில் சிதைந்தபின்

ஒப்ப அனைவரும் ஓட்டெடுத் தார்களே.

(ப. இ.) மூன்று முப்பது தொண்ணூறு அதனுடன் சேரும் ஆறு ஆகிய தொண்ணூற்றாறு மெய்களும் செம்மையாக அமைக்கப் பெற்ற மதில் முதுலியவற்றையுடைய கோட்டை போன்ற உடம்பினுள் வாழும். அச் சிறந்த உடம்பாகிய கோவில் சிதைவுற்றால் அப்பொழுதே அத் தொண்ணூற்றாறு மெய்களும் சார்பின்மையால் ஓட்டெடுக்கும் என்க.

(அ. சி.) முப்பது முப்பது முப்பத்தறுவரும் - 96 தத்துவங்களும். செப்பமதிளுடைக்கோயில் - தேகம்.

(12)

199. மதுவூர் குழலியும் மாடும் மனையும்

இதுவூர் ஒழிய இதணம தேறிப்

பொதுவூர் புறஞ்சுடு காடது நோக்கி

மதுவூர வாங்கியே வைத்தகன் றார்களே.

1.வெள்ளை. புறநானூறு, 286.

2.அரிசனம் சிவஞானசித்தியார், 2-4.

3.துருத்தியாங். அப்பர், 4. 25-4.

(ப. இ.) தாம் வாழ்ந்ததாகிய இவ்வூரகத்துக் குழலினும் யாழினும் மிக்க இனிமை வாய்ந்த சொல்லினையுடைய தம்மக்களும், வருந்தித் தேடிய பெரும் பொருளும், திருந்திய மனைவியும் அழுது வருந்தியொழிய விமானமாகக் காட்டுச் சிவிகையினை ஏறி ஊர்ப் பொதுவாயுள்ள புறங்காடு எனப்படும் சுடுகாடு நோக்கி இறந்தார் புறப்பட்டனர் ஊரவரும் சுடுகாடாகிய அவ்வூர் சென்று காட்டுச் சிவிகையாகிய பாடையினை இறக்கிவைத்து நீங்கினர்.

(13)

200. வைச்சகல் வுற்றது கண்டு மனிதர்கள்

அச்சக லாதென நாடும் அரும்பொருள்

பிச்சது வாய்ப்பின் தொடர்வுறு மற்றவர்

எச்சக லாநின் றிளைக்கின்ற வாறே.

(ப. இ.) ஏனையார் உடம்பினை உலகத்தே வைத்துவிட்டு நீங்கிய நிலைமையை மாந்தர் கண் கூடாகக் கண்டிருந்தும், தம் உடம்பு மட்டும் நிலைகெடாது என நாடுவர். அங்ஙனம் அவர்களால் நாடப்படும் அவ்வுடம்பாகிய அரும்பொருள் (காலனால்) பறிக்கப்பட்டதாய் மற்றையார் உடம்பு போன்று அழியும். தாங்கள் நிலைக்குமென்று கருதிய உடம்பு எச்சமாகிய மேன்மை நீங்க நின்று அவர்கள் பிறந்து இறந்து இளைப்பர். பிச்சு - பிய்த்து; வெளவி - அபகரித்து. பிச்சு என்பது பிய்த்து என்பதன் போலி. எச்சு - மேன்மை.

(அ. சி.) அச்சு அகலாதென - உயிர் விரைவில் நீங்காதென்று.

(14)

201. ஆர்த்தெழு சுற்றமும் பெண்டிரும் மக்களும்

ஊர்த்துறைக் காலேஒழிவர் ஒழிந்தபின்

வேர்த்தலை போக்கி விறகிட் டெரிமூட்டி

நீர்த்தலை மூழ்குவர் நீதியி லோரே.

(ப. இ.) உடம்புவிட்டு நீங்கிய உயிரினைச் சார்ந்த சுற்றத்தார் அலறியழுது கூடுவர். அவரும், உரிய பெண்டும், ஏனைமக்களும் ஊர்ப்பொதுவாகிய வாய்க்காலிற் சென்று செய்யும் சடங்கினைச் செய்து தூர்த்தநீர் கொண்டுவந்து முழுக்காட்டுவர். பின்பு அவ்வுடம்பினை எரியின்கண் இடுவதற்கு உண்டாகும் அச்ச முதலியவற்றை அகற்றி விறகடுக்கித் தீ மூட்டுவர். தீ மூட்டியபின் நீர்நிலையிற் சென்று மூழ்குவர். சிறிதும் முறைமையில்லாதவராவர். நீதி - முறைமை.

(அ. சி.) ஊர்த்துறைக்கால் - ஊர்ப் பொதுவாய்க்கால்.

(15)

202. வளத்திடை முற்றத்தோர் மாநிலம் முற்றுங்

குளத்தின் மண்கொண்டு குயவன் வனைந்தான்

குடமுடைந் தால்அவை ஓடென்று வைப்பர்

உடலுடைந் தால்இறைப் போதும்வை யாரே.

(ப. இ.) மாயா காரியமாகிய குடமும் உடலும் முறையே குயவனாலும் இறைவனாலும் செய்யப்படுவன. ஆனால் குடமுடைந்தால்

வறையோடென்று அகத்தே வைப்பர். உயிர் நீங்கினால் அவ்வுடம்பினைக் கண்ணிமைக்கும் நேரம் வரையிற்கூட வீட்டில் வைத்திருக்கப் பொறார். குடம் செய்வதற்கு வளமான முற்றமும் வாய்ப்பான மண்ணும் வேண்டும். அம் மண் குளத்தினின்றும் பெரும்பாலும் எடுக்கப்பெறும். அதுபோல் உடம்புக்கு, தாய் வயிறு முற்றத்தை ஒக்கும். கருப்பை குளத்தினை ஒக்கும். மண் செந்நீரை யொக்கும். வினைமுதற் காரணனாகிய சிவன் குயவனை ஒப்பான்.

(16)

203. ஐந்து தலைப்பறி யாறு சடையுள

சந்தவை முப்பது சார்வு பதினெட்டுப்

பந்தலும் ஒன்பது பந்தி பதினைந்து

வெந்து கிடந்தது மேலறி யோமே.

(ப. இ.) ஐந்து தலையாகிய ஐம்பொறிகளும், ஆறு பறியாகிய மூலாதார முதலிய ஆறு ஆதாரங்களும், சடையாகிய இடைவெளியின் கண் உள்ள சந்துகள் முப்பதும் உள்ளன. நுண்ணுடம்பு எட்டு; வாயுக்கள் பத்து ஆகப் பதினெட்டு. ஒன்பது தொளைகள். பூதமைந்து, தொழிற் கருவி ஐந்து, உணவுடம்பு முதலிய உடம்பு ஐந்து ஆகப் பதினைந்து. இவையனைத்தும் வெந்து நீறாகிக் கிடந்தன. மேல் விளைவினை எவரும் உள்ளவாறு அறியார். உணவுடம்பு முதலிய ஐந்தும் வருமாறு; உணவுடம்பு, வளிவுடம்பு, மனவுடம்பு, அறிவுடம்பு, இன்பவுடம்பு என்பனவாம். இவற்றை முறையே அன்னமய கோசம், பிராண மயகோசம், மனோமயகோசம், விஞ்ஞானமயகோசம், ஆனந்தமயகோசம் என்பர்.

(அ. சி.) ஐந்துதலை - ஐம்பொறிகள். பறி ஆறு - ஆதாரங்கள் ஆறு. சடையுள சந்தவை - முதுகெலும்புகள். சார்பு - பொருத்து.

(17)

204. அத்திப் பழமும் அறைக்கீரை நல்வித்துங்

கொத்தி உலைப்பெய்து கூழட்டு வைத்தனர்

அத்திப் பழத்தை அறைக்கீரை வித்துண்ணக்

கத்தி எடுத்தவர் காடுபுக் காரே.

(ப. இ.) அத்திப்பழமாகிய உடலும் அறைக்கீரை வித்தாகிய உயிரும் இருவினைப் பயனாகிய இன்பத்துன்பக் கூறுபாடுகளை அவ்வுயிர்க்கு உணவாகிய ஊழாகச் சமைத்து உலகிடைப் பிறப்பித்தனன். அத்திப் பழமாகிய ஊழ்ப்பயனை அறைக்கீரை வித்தாகிய உயிர் உண்டு கழித்தது. எனவே உயிர் நீங்கிய உடம்பினைச் சுடத் துணிந்தனர். கத்துதலாகிய அழுகை யொலியுடன் சுடுகாட்டுக்குக் கொண்டு போயினர். உலைப்பெய்து - உலையிலிட்டுச் சமைத்து. கூழ் இட்டு - சோறுடன் பரிகலத்திலிட்டு. கத்தி - கத்திபோன்ற கூர்மையுடைய பல். இஃது உவமையாகு பெயர் எனினும் ஆம்.

(அ. சி.) அத்திப்பழம் - உடல். அறைக்கீரை நல் வித்து - உயிர். உலை - கருப்பாசயம். கூழ் - ஊழ்.

(18)

205. மேலும் முகடில்லை கீழும் வடிம்பில்லை

காலும் இரண்டு முகட்டலக் கொன்றுண்டு

ஓலையான் மேய்ந்தவ ரூடு வரியாமை

மேலையான் மேய்ந்ததோர் வெள்ளித் தளிகையே.

(ப. இ.) வீட்டை யொப்பாகிய உடம்பு ஆவிநீங்கிய காலத்து வீங்கற் காற்று மண்டையோட்டைப் பிளந்து கொண்டு செல்லும். அப்பொழுது மேலே மூடப்பட்டு முகடு இல்லாது இருக்கும். அதனால் மேலும் முகடில்லை என்றனர். அம் முகட்டின்கீழ் விளிம்பாகிய கரையுமில்லை. பயனில்லாத காலும் இரண்டுண்டு, மூடும் அலக்கும் ஒன்றுண்டு. ஓலையான் மேய்ந்தவர் ஊடுவரியாமை விட்டனர். இவற்றைக் கூட்டி அமைத்த படைப்போனால் செய்யப்பட்ட வெள்ளிக் கோயில் போன்றது உடம்பு. தளி - கோயில்.

(19)

206. கூடங் கிடந்தது கோலங்கள் இங்கில்லை

ஆடும் இலையமும் அற்ற தறுதலும்

பாடுகின் றார்சிலர் பண்ணில் அழுதிட்டுத்

தேடிய தீயினில் தீயவைத் தார்களே.

(ப. இ.) ஆவி நீங்கிய உடம்பு இந்நிலத்தே கிடந்தது. ஆயினும் முன் அதன்கண் காணப்படும் இயற்கைப் பொலிவு முதலிய காட்சிக்குரிய ஒப்பனைகள் ஒன்றும் இல்லை. உண்டல் உழைத்தல் ஓடல் ஆடல் முதலிய இயக்கத்தொழில்களும் அற்றொழிந்தன. அவை அறுதலும் திருமறை முதலிய செழுந்தமிழ் அருட்பாடல்களைச் சிலர்

பாடுகின்றனர். இசையொடு பொருந்த ஒப்பாரி வைத்து மாதர்நல்லார் பலர் காதலால் ஓதி அழுகின்றனர். ஏனையோர் அவ்வுடம்பினைச் சுடுகாட்டிற்கு வேண்டும் பொருள்களுடன் ஓடியெடுத்துச் சென்று தூயினில் எரித்துத் தூ எரித்தனர்.

(அ. சி.) கூடம் - உடல். கோலம் - சித்திரம்.

(20)

207. முட்டை பிறந்தது முந்நூறு நாளினில்
இட்டது தானிலை ஏதேனும் ஏழைகாள்
பட்டது பார்மணம் பன்னிரண் டாண்டினிற்
கெட்ட தெழுபதிற் கேடறி யூரே.

(ப. இ.) உயர் கருத்தோன்றுங் காலத்து மூன் முட்டை அளவான உடம்புடன் தோன்றும். அவ்வுடல் தாய் வயிற்றினில் முந்நூறு நாள்வரை தேடியமைத்த எய்ப்பில் வைப்புப் பொருளாய்த் தங்கியிருக்கும். பின்பு அருளால் வெளிவரும். வெளிவரும்போது இன்னவாறென்று கூறுவதற்கு ஏதேனும் இல்லை. உறுதிப்பாடான அறிவில்லாத ஏழைகளே! உலக மயக்கமாகிய பண்டைப் பயிற்சி பிறந்தநாள் தொட்டுச் சிறிது சிறிதாக வளர்ந்து பன்னிரண்டு ஆண்டில் நன்றாக நிரம்பும். அம் மயக்கம் எழுபதாண்டு அளவையினுள் முற்றுற்றுக் கேடெய்துவிக்கும். எனவே, எண்பத்திரண்டு ஆண்டில் உலகப் பசை தானாகவே விலகும் என்க.

(அ. சி.) முட்டை - உயிருடன் கூடின உடல். பார்மணம் - உலக வாசனை.

(21)

208. இடிஞ்சில் இருக்க விளக்கெரி கொண்டான்
முடிஞ்ச தறியார் முழங்குவர் மூடர்
விடிஞ்சிரு ளாவ தறியா உலகம்
படிஞ்சு கிடந்து பதைக்கின்ற வாறே.

(ப. இ.) விளக்கில் நெய்விடும் பகுதி அகல் எனவும் இடிஞ்சில் எனவும் கூறப்படும். அவ்விடிஞ்சி லிருக்கவும் விளக்கு அணைவதென்றால் எவ்வளவு வியப்போ அவ்வளவு வியப்பு உடலிருக்கவும் உயிர் நீங்கும் தன்மை. அதுபோல் உடலழியாதிருக்கவும் உயிரினைக் கூற்றுவன் கைக்கொண்டகன்றான். உலகத்தார் தம்வாணாள் முடிந்தமையை முன்னறியார். பின்னுள்ளார் இறந்தவர் பொருட்டு அழுது புலம்புவர். இவ்வுண்மையைக் கொண்டு விடிதலாகிய பிறப்பையும் இருள்வதாகிய இறப்பையும் எவரும் உணர்தல் எளிது. அங்ஙனமிருந்தும் உலகவர் உணர்கின்றிலர். உலக மயக்கத்தில் ஈடுபட்டு அதில் உலகவர் படிந்து கிடக்கின்றனர். அதனால் பின்பு நடுங்கித் துன்புறுகின்றனர். முடிஞ்சது: முடிந்ததென்பதன் போலி.

(அ. சி.) இடிஞ்சில் - அகல். முடிஞ்சது - முடிந்தது. விடிஞ்சு இருளாவது - பிறந்து இறப்பது.

(22)

209. மடல்விரி கொன்றையன் மாயன் படைத்த

உடலும் உயிரும் உருவந் தொழாமல்

இடர்படார்ந் தேழா நரகிற் கிடப்பர்

குடர்பட வெந்தமர் கூப்பிடு மாறே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் இதழ் விரிந்த கொன்றைமாலையைக் கண்ணியும் தாருமாகக் கொண்டவன். மாயையை உடைமையாகக் கொண்டவன். அதனால் சிவன் மாயன் என்று அழைக்கப்படுவன். ஆயின் 'மாயோன் மேய காடுறை யுலகம்' என்பதும் சிவனையே குறிக்கும் செந்தொடராவது உணர்க. அவன் தன் திருவாணையால் மாயையினின்றும் உலகினையும் உடலுறுப்புக்களையும் உண்பொருள்களையும் தோற்றுவித்து அவற்றோடு ஆருயிர்களைத் தனித்தனி புணர்ப்பித்தனன். இதுவே படைப்பாகும். அப் படைப்பினை எய்திய உயிர் அச் சிவபெருமானின் பொதுத் தன்மையாகிய இருநிலன் முதலாகச் சொல்லப்படும் எண்பேர் உருவங்களில் இயைந்த தொன்றைத் தொழுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் தொழுதலைச் செய்யாதவர் எழுவகையாகச் சொல்லப்படும் இருள்உலகில் கிடந்து துன்புறுவர். இவ்வுலகிலும் இடர் உறுவர். பின் வினைக் கூடாகக் கருப்பையுள் புகுவர். மிகவும் விரும்பிய சுற்றத்தாரால் போற்றப்படுவர். மீண்டும் அவர்களால் கூப்பிட்டு அழுமாறு இறப்பர். எழுவகை இருளுலகமும் வருமாறு: பெருங்களிற்று வட்டம் பெருமணல் வட்டம், எரிபரல் வட்டம், அரிபடை வட்டம், புகையின் வட்டம், பெருங்கூழ் வட்டம், இருளின் வட்டமென எழுவகை நரகம்' (பிங்கலம். 412). அள்ளல், இரௌரவம், கும்பீபாகம், கூடசாலம், செந்துத்தானம், பூதி, மாபூதி.

எனலு மொன்று. குடர் - ஈண்டுக் கருப்பை. பிறப்பற்றுச் சிறப்புற்று வாழ விழையும் செந்நெறியினர்க்கு ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, பறப்பன, நாற்காலின, நிலைத்திணையன, மக்கள், தேவர் ஆகிய எழுவகைப் பிறப்பும் துன்பமேயாம். அதனால் அவ் வேழினையும் அள்ளலெனக் கூறுதலுமொன்று.

(அ. சி.) மடல்விரி கொன்றையன் மாயன் - மாயையை உடைய சிவன். இடர் படர்ந்து - துன்பப்பட்டு. ஏழாநரகிற் கிடப்பர் - கருப்பத்தில் கிடப்பர்.

(23)

210. குடையுங்[1] குதிரையுங் கொற்றவா ளுங்கொண்டு

இடையுமக் காலம் இருந்து நடுவே

புடையு மனிதனார் போகும்அப் போதே

அடையும் இடம்வலம் ஆருயி ராமே.

(ப. இ.) வேந்தர் தமக்குச் சிறந்த அடையாளமாகிய கொற்றக்குடையும் நற்றிறப் பரியும், வெற்றிவாளுங் கொண்டு பலர்சூழச் சுற்றித் திரிவர். பலர்நடுவே வெற்றியுடன் வீற்றிருப்பர். அத்தகைய வேந்தராகிய மாந்தர் இறக்குங் காலத்து அவர்தம் உயிர்ப்பு இடம் வலம்மாறிச் செல்லும். குடையும் குதிரையும் கொற்றவாளும் ஒருபுடையொப்பாக முறையே குடிகளது இன்பமும் பொருளும் அறமும் ஆகும்.

(அ. சி.) ஆருயிர் - பிராண வாயு. இடம் வலம் அடையும் - இடமும் வலமும் மாறுதல் அடையும்.

(24)

211. காக்கை கவரிலென் கண்டார் பழிக்கிலென்

பால்துளி பெய்யிலென் பல்லோர் பழிச்சிலென்

தோற்பையுள் நின்று தொழிலறச் செய்தூட்டுங்

கூத்தன்[2] புறப்பட்டுப் போனஇக் கூட்டையே.

(ப. இ.) ஐம்பூதக் கூட்டரவாகிய உடலகத்தினின்று ஆருயிர் புடை பெயர்தலாகிய கூத்தினை வினைக்கூடாக நாளும் புரிகின்றன. அவ்வுயிர் உடம்பாகிய தோற்பையுள் நின்று செய்ய வேண்டிய தொழில்களை முற்றாகச் செய்து முடித்ததும் நீங்கிவிடும். நீங்கவே உண்டு நீக்கிய வாழை இலைபோன்று அவ் வுடலும் தூயதல்லாததாகிவிடும். அவ்வுடலைப் பல்லோர் புகழுமாறு பாராட்டுதல் முதலிய சிறப்பினைச் செய்து நல்லடக்கம் புரிந்தால்தான் என்ன? பலர் பழிக்கும்படி வாளா புறத்துப் போகட்டால்தான் என்ன? காக்கை கொத்தினால்தான் என்ன? அவ்வுடலை நல்லடக்கம் செய்வது நம்முடைய நனிநாகரிக நற்பண்பைக்

காட்டும். செய்யாமல் விடுவது தப்பண்பையே காட்டும். ஊட்டும் கூத்தன் வினைப் பயனை நுகர்வித்துக் காக்கும் உயிர்க்குயிராகிய இறைவன் என்றலும் ஒன்று.

(அ. சி.) தோற்பை - உடல். கூத்தன் - உயிருடன் கூடிய இறைவன்.

(25)

1.நளியிரு புறநானூறு. 35.

2.நார்த்தொடுத். நாலடியார், 26.

3. செல்வம் நிலையாமை

213. அருளும் அரசனும் ஆனையுந் தேரும்

பொருளும் பிறர்கொள்ளப் போவதன் முன்னந்[1]

தெருளும் உயிதொடுஞ் செல்வனைச் சேரின்

மருளும் பினையவன் மாதவ மன்றே.

(ப. இ.) வேந்தர் ஆனை தேர் முதலிய அரச உறுப்புக்களும் பெரும் பொருளும் பிறர் கொள்ளப் போவதன்முன் திருவருளால் தெளிவினை எய்தித் தம் உயிரொடும் சிவனடியைச் சேர்தல் வேண்டும். சேர்ந்தால் அஃது அருளிப் பாடாகிய அருந்தவம் ஆகும். அத் தவப் பேறு எய்தாவிட்டால் பின்பு அவ்வுயிர் மயக்கமெய்திப் பிறப்பினை எய்தும். பின்னை - பினை, பின்; ஐ: சாரியை.

(1)

213. இயக்குறு திங்கள் இருட்பிழம் பொக்குந்

துயக்குறு செல்வத்தைச் சொல்லவும் வேண்டா

மயக்கற நாடுமின் வானவர் கோனைப்

பெயற்கொண்டல் போலப் பெருஞ்செல்வ மாமே.[2]

(ப. இ.) பொருட் செல்வத்தின் நிலைமை ஒரு படித்தாக இராது. பெரும்பாலும் குறைந்து கொண்டே வந்து முற்றும் இல்லாதாகிவிடும். அதற்கு ஒப்பு, திங்களின் தேய்வுபக்கமாகும். இயங்கும் திங்கள் சிறிது சிறிதாகக் குறைந்து தளர்ச்சியுற்று உவா நாளில் முழு இருட்டாவதைக் காண்கின்றோமன்றோ! அத்தகைய செல்வத்தை நிலையுடையதென்று கூறுதல் வேண்டா. வானவர்க்கும் மற்றும் யாவர்க்கும் முழுமுதல் தலைவனாக விளங்கும் சிவபெருமானை மயக்கம் நீங்கித் தெளிவு எய்தும் பொருட்டுப் பேரன்பால் இடையறாது எண்ணித் தொழுங்கள். அது வற்றாவூற்றாக வேண்டுங் காலத்துப் பொய்யாது பெய்து பெருஞ் செல்வமாக்கும் பெருமழைபோல் திருவடிப் பெருஞ் செல்வத்தை அளிக்கும்.

(அ. சி.) இயக்குறு... செல்வம் - இயங்குகின்ற திங்களின் இருட்பக்கத்தைப் போன்று குறைந்து கொண்டே போகின்ற.

(2)

214. தன்னது சாயை தனக்குத வாதுகண்டு

என்னது மாடென் றிருப்பர்கள் ஏழைகள்[3]

உன்னுயிர் போம்உடல் ஒக்கப் பிறந்தது

கண்ணது காணொளி கண்டுகொ ளீரே.

(ப. இ.) நம்முடைய நிழலென்று நாம் மிகுதிபடப் பேசுகின்றோம். அது நமக்கு எந்தக் காலத்தும் எவ்வகை உதவியும் தந்தது இல்லை.

---

1. மத்தயானை. ஆரூரர், 7. 7 - 1.

2. செல்வ சம்பந்தர், 1. 80 - 5." களித்துக். அப்பர், 4 - 92-7.

3. பிறக்கும். பட்டினத்தார், திரு ஏகம்பமாலை - 7.

அதனை நம்முடைய நிழல் என்பதைவிட அழிவிலா ஒளிவழித் தடையென்பதே அமைவுடைத்து. அதுபோல் செல்வமும் நம்முடைய கையில் இருப்பதால் நம்முடைய தென்று கூறுகின்றோம். உண்மை யான் நோக்கின் அது சிவனுடையதே. இவ்வுண்மை கண்டும் தம்முடைய தென்று அறிவிலார் பலர் எண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றனர். உன்னுதலாகிய கருத்துக்குப் புலனாகும் உயிர் காலம் வந்தால் நீங்கிப் போகும். அது வரையும் உடல் உம்மிடமுள்ளது. பின்பு உம்மை விட்டு அகல்கின்றது. இவ்வுண்மையினை அகக் கண்ணாகிய அருளொளி கொண்டு கண்டு கொள்ளுங்கள்.

(3)

215. ஈட்டிய தேன்பூ மணங்கண் டிரதமும்

கூட்டிக் கொணர்ந்தொரு கொம்பிடை வைத்திடும்

ஒட்டித் துரந்திட் டதுவலி யார்கொளக்[1]

காட்டிக் கொடுத்தது கைவிட்ட வாறே.

(ப. இ.) தேன்ஈ ஆனது பூவின் மணத்தினை இயற்கையாகக் கண்டு போய்த் தேனினைச் சிறிது சிறிதாக எடுத்துக் கூட்டி ஒரு மரக்கொம்பிற் கொண்டு சேர்க்கும். அவ் ஈக்கள் மனமாரப் பிறர்க்குக் கொடுக்காமையால் உடல்வலி யொன்றே யுடையார் அவ் ஈக்களைப் பலவகைச் சூழ்ச்சிகளான் விரட்டி விட்டுத் தங்கள் உடைமை போல் எடுத்துக்கொள்வர். அந்த ஈக்கள் அரும்பாடுபட்டு அணு அணுவாகச் சேர்த்த தேனைப் பிறர் கொள்ள வைத்திருந்தது போன்று ஆருயிர்களும் அரும்பாடுபட்டு வளர்த்த உடம்பினையும் தொகுத்த உடைமையினையும் நல்வழிப்படுத்தாது வாளா வைத்திருந்தன. அவ் வுயிர்களின் நோக்கம் தாமே பயன் பெறவேண்டுமென்பது. ஆனால் காலன் அவ்வுயிர்களின் எண்ணத்துக்கு மாறாக அவ்வுடலினின்றும் உயிரினைப் பிரித்துக் கொண்டு செல்கின்றனன். அவ்வுயிர்கள்

உடம்பினையும் உடைமையினையும் காட்டிக் கொடுத்து நீங்குகின்றன. இரதமுங் கூட்டி என்பதற்கு தேனீக்களின் வாயிலுள்ள உமிழ் நீரும் கூட்டி எனக் கூறலும் ஒன்று. தேன் - தேனீ. இரதம் - தேன்.

(4)

216. தேற்றத் தெளிமின் தெளிந்தீர் கலங்கன்மின்

ஆற்றுப் பெருக்கிற் கலக்கி மலக்காதே

மாற்றிக் களைவீர் மறுத்துங்கள் செல்வத்தைக்

கூற்றன் வருங்கால் குதிக்கலு மாமே.

(ப. இ.) திருவடியுணர்வு கைவந்த நல்லோர் செல்வத்தின் உண்மையினைத் தெளிவிக்கத் தெளிந்து கொள்ளுங்கள். தெளிந்தபின் ஐயுற்றுக் கலங்காதீர்கள். 'செல்வம் ஆறிடும் மேடும் மடுவும் போலாம்' தன்மைத்து. அதனால் அச்செல்வத்தின்மாட்டுக் கலக்கங்கொண்டு மலங்குதல் வேண்டா. அச் செல்வத்தின்மாட்டு வைத்துள்ள கடும்பற்றினை மாற்றிக் களையுங்கள். அவ்வாறு களைந்து கொண்டால் கூற்றுவன் வருங்கால் செல்வப் பற்றின்றி அச் செல்வத்தினின்றும் நீங்கி மேனிலை எய்துதலும் கூடும். குதித்தல் - விட்டு நீங்கல்; பற்றறல்.

(5)

---

1. அன்பொரீஇத். திருக்குறள், 1009.

217. மகிழ்கின்ற செல்வமும் மாடும் உடனே

கவிழ்கின்ற நீர்மிசைச் செல்லுங் கலம்போல்

அவிழ்கின்ற ஆக்கைக்கோர் வீடுபே றாகச்

சிமிழொன்று[1] வைத்தமை தேர்ந்தறி யாரே.

(ப. இ.) நாம் மகிழ்கின்ற செல்வ வாழ்வும் அச் செல்வத்தால் தேடும் மாடு முதலிய பல பொருள்களும் நீரில் செல்லும் கலம் இன்ன நேரத்தில் கவிழுமென்று எதிர்பாராத வகையாகத் திடும்மெனக் கவிழ்வதுபோல் அழிந்தொழியும். உயிரும் உடம்பும் சிலநாள்வரை வினைக்கீடாகப் பொருந்துமாறு சிமிழ்த்தலாகிய கட்டினள் உள்ளன. பின்பு அவ்வாக்கையின் கட்டினை விடுவித்து உயிரினைக் காலன் கொண்டு செல்கின்றனன். இங்ஙனம் கொண்டு செல்வதால் உடலுக்குரிய கட்டு அகற்றப் படுவதல்லாமல் உயிரினுக்குரிய கட்டு அகற்றப்படுவதில்லை. சிமிழ்ப்பு - கட்டு.

(6)

218. வாழ்வும் மனைவியும் மக்கள் உடன்பிறந்

தாரு மளவே தெமக்கென்பர் ஒண்பொருள்

மேவு மதனை விரிவுசெய்வார்கட்குக்

கூவுந் துணையொன்று கூடலு மாமே.

(ப. இ.) ஒருவர் இறக்குந் தறுவாயில் அவருடன் பலவகையாலும் ஒத்துவாழ்ந்த மனைவியும், மக்களும், உடன் பிறந்தார்களும் தனித்தனியே எங்களுக்குச் சொத்து என்ன இருக்கின்ற தென்று வினவுவர். எவ்வளவு பொருள் இருந்தாலும் இந்த நிலைமைதான் ஏற்படும். அதனால் நன்மைக்கு ஆகும் சிறந்த பொருளை வழிக்குத் துணையாம் புண்ணியத்தில் செலவு செய்தல் வேண்டும். அப் புண்ணியப் பயனாய்ச் சிவபெருமான் அருளால் தோன்றுவன். தோன்றித் திருவைந்தெழுத்தைச் செவியறிவுறுத்துவன். அம் மறையினை முறையாகக் கணிப்பார்க்கு வழித்துணையாக அது கை கூடும்.

(அ. சி.) விரிவு செய்வார்க்கு - அறவழியில் செலவிடுவார்க்கு. ஒன்று - சிவன் என்று.

(7)

219. வேட்கை மிகுத்தது மெய்கொள்வார் இங்கிலை

பூட்டுந் தறியொன்று போம்வழி ஒன்பது

நாட்டிய தாய்தமர் வந்து வணங்கிப்பின்

காட்டிக் கொடுத்தவர் கைவிட்ட வாறே.

(ப. இ.) உடம்புடன் கூடிவாழ வேண்டு மென்னும் நீங்கா விருப்பமாகிய வேட்கை அளவின்றி மிகுந்தது. அதையொழித்து இறைவன் திருவடியைச் சேர வேண்டுமென்னும் உண்மையினை மேற்கொள்வார் ஒருவருமிலர். உயிர்ப்பாகிய பிராணவாயுவைப் போகவொட்டாது கட்டுந்தறி போன்று உடம்பகத்து அமைந்துள்ளது நடுநாடியாகிய சுழுமுனை. உயிர்ப்பு அதன் வழிச் செலுத்தும் பயிற்சியிலார்க்கு எவ்வகைத் தடையுமின்றிப் போகும் வழிகள் ஒன்பதுள்ளன. இறுதிக் காலத்து உடம்பினைப் பேணி வளர்த்துக் காப்பாற்றி நிலைப்பித்த தாய் தந்தை முதலிய உறவினர் சூழ்ந்து உயிரினை ஏதுஞ் செய்ய முடியாதபடி உடம்பினைக் காட்டிக் கொடுத்துக் கைவிட்டனர். வணங்கி - வளைந்து; சூழ்ந்து.

(அ. சி.) தறி - சுழுமுனை. போம்வழி - உயிர்போம் வழி. நாட்டிய - வளர்த்த.

(8)

220. உடம்பொ டுயிரிடை விட்டோடும் போது

---

1. தவமறைந் திருக்குறள், 274.

அடும்பரி சொன்றில்லை அண்ணலை எண்ணும்

விடும்பரி சாய்நின்ற மெய்ந்நமன் தூதர்

சுடும்பரி சந்தையுஞ் சூழகி லாரே.[1]

(ப. இ.) உயிரானது உடம்பினை விட்டு நீங்கிக் கூற்றுவன் வாயிலாக மேற் செல்லும் போது அக் கூற்றுவனைத் தடுக்கத் கூடிய ஆற்றல் தவமோ தானமோ வேள்வியோ பிறவோ ஒன்றுக்கும் இல்லை. ஆனால் அண்ணலாகிய சிவபெருமான் திருவைந்தெழுத்தை நன்னெறி நான்மை நலந்தோன்ற 'நவசிவய, சிவயநம, சிவயசிவ, சிவசிவ' எனப்படிமுறை யான் நான்காகப் பகுத்துள்ளனர். இவற்றில் ஏதாவதொன்றைத் திருவருள் வலத்தால் கைக்கொண்டு ஒழுகினால் அது கூற்றுவனை வெல்லும் ஆற்றல் வாய்ந்ததாக இருக்கும். அம் மறைவல்லார்பால் கூற்றுவன் தூதுவர் வர நினைக்கவும் அஞ்சுவர். சூழ்தல் - நினைத்தல். ஏனையார்பால் அத் தூதுவர் அஞ்சாது வந்து கைக்கொண்டு செல்லுவர். அவ்வுண்மை 'வெந்தூதுவரோ டிறப்பன்' என்னும் திருமுறையான் உணரலாம். இம்மைக்கண் செந்நெறிப் பயிற்சியிலாதார் சிவனை மறப்பினும் உம்மைக் கண் புக்கதும் கூற்றுத் தலைவனாம் நடுவன் அச்சிவனை நினைவுறுத்துவன். அது வருமாறு:

வெற்றிக் கடுந்தூதர் வேகத் துடன்வந்து

பற்றித்தம் வெங்குருவின் பாற்காட்ட - இற்றைக்கும்

இல்லையோ பாவி பிறவாமை யென்றெடுத்து

நல்லதோர் இன்சொல் நடுவாகச் - சொல்லியிவர்.

- போற்றிப்பஃறொடை: 81 - 4.

அண்ணலை - சிவனை. எண்ணும் - எண்ணச் செய்வன். இறப்பு சிவனை எண்ணச் செய்தற்கு ஒப்பு வருமாறு: பசி உணவினையும், நோய் மருந்தினையும், பருவம் தக்க உறையுளையும் நாடச் செய்வனவாம். உறையுள் - இல்லம், போர்வை, குடை முதலிய தற்காப்புக்கள். போற்றிப்பஃறொடை செந்தமிழ்ப் பொருள் நூல் பதினான்கனுள் ஒன்று. கடும் பரிசம் - மிகச் சிறந்த திருவடியுணர்வின் விளக்க ஊற்றுணர்வு.

(அ. சி.) அடும்பரிசு - வெல்லும் வகை. அண்ணலை ... லாரே - உயிர் போகும்போது சிவனை நினைந்தால் நமன் தூதுவர் நணுகமாட்டார்.

(9)

---

1. கண்டு, இன்னங். அப்பர், 5. 92 - 1, 9.

4. இளமை நிலையாமை

221. கிழக்கெழுந் தோடிய ஞாயிறு மேற்கே

விழக்கண்டுந் தேறார் விழியிலா மாந்தர்

குழக்கன்று மூத்தெரு தாய்ச்சில நாளில்

விழக்கண்டுந் தேறார் வியனுல கோரே.

(ப. இ.) நாள்தொறும் கிழக்கே தோன்கின்ற பகலவன் மெல்ல மெல்ல உச்சிக்கு ஏறிவந்து அதுபோலவே கீழிறங்கி மேற்கே மறைகின்றனன். இங்ஙனம் மறைவதை ஒவ்வொரு நாளும் பார்த்திருந்தும் அகக் கண்ணாகிய திருவடியுணர்விலார் தமக்கும் இந் நிலைமை வரும் என்று எண்ணார். இளங்கன்றானது ஆண்டுகள் செல்லச் செல்ல முதிர்ந்து சில ஆண்டுகளில் எருதாய் ஆகின்றது. பின் இறந்து படுகின்றது. அவர்கள் இவ்வுண்மையினையும் கண்டு தெளியார். இச் செய்யுள் ஒட்டணியாகும். பகலவன் நின்றாங்கு நிற்ப நில உருண்டை அப் பகலவனைச் சூழ்ந்து உருண்டு வருகின்றது. அதனால் பகலவன் எழுந்து மறைவதுபோல் காணப்படுகின்றது. கீழும் மேலுமாகச் சுழன்று வரும் இராட்டையில் நாம் ஏறியிருந்து ஒரு பக்கம் ஓரிடத்து ஒரு பொருளைக் குறிப்பாக வைப்பித்து அதனை நோக்கிக் கொண்டே வந்தால் நாம் மேலே இருக்கும் போது அது கீழிருப்பதாகத் தோன்றும். நாம் அதன் வழிக் கீழ் வர வர அப் பொருள் மேலெழுவதாய்த் தோன்றும். நாம் அதன் கீழ்ப்பக்கஞ் செல்ல அது முற்றாக மறைந்துவிடும். இவ்வொப்பினால் அவ்வுண்மை அறியலாம். விழியிலா மாந்தர் - திருவடி யுணர்விலாத மக்கள்.

(1)

222. ஆண்டு பலவுங் கழிந்தன அப்பனைப்

பூண்டுகொண் டாரும் புகுந்தறி வார்இல்லை

நீண்டன காலங்கள் நீண்டு கொடுக்கினுந்

தூண்டு விளக்கின் சுடரறி1 யாரே.

(ப. இ.) உலக மாந்தர் பிறந்து ஆண்டுகள் பலவுங் கடந்தன. அப்படியிருந்தும் அப்பனாகிய சிவபெருமானை அவனருளால் யாரும் இடையறாது நினைவதாகிய அகந்தழுவுதலைச் செய்திலர். அகந்தழுவுவாரே பூண்டு கொண்டாரெனப்படுவர். அவன் திருவடியுணர்வால் அவனுடன் புணர்ந்து அவனுள் அடங்கி அவன் திருவடிப் பேரின்பத்தினை நுகர்ந்தறிவாரும் இலர். சித்தி முதலியவற்றால் வாழ்வுக்குரிய காலங்கள் மிக நீண்டு கொடுத்தாலும் ஆருயிரின் அன்பறிவு ஆற்றல் மூன்றனையும் ஆண்டவனுடைய அன்பறி ஆற்றல்கள் மூன்றும் கலந்து தூண்டினாலன்றித் தொழிற்படா. அதனால் சிவபெருமான் தூண்டு விளக்கு எனப்படுகின்றனன். அத்தகைய தூண்டு விளக்கின் சுடரினை அச் சித்தர்களும் அறியார். நீண்டன காலங்கள்: நீண்டனவாகிய காலங்கள்; பண்புத் தொகை.

(2)

1. தூண்டு " 6. 23 - 1.

223. தேய்ந்தற் றொழிந்த இளமை கடைமுறை

ஆய்ந்தற்ற பின்னை அரிய கருமங்கள்

பாய்ந்தற்ற கங்கைப் படர்சடை நந்தியை

ஓர்ந்துற்றுக் கொள்ளும் உயிருள்ள போதே.

(ப. இ.) இளமைப் பருவம் தேய்ந்து ஒழிந்தன. கடைசியாகப் பருவ முடிவில் செயற்கருஞ் செயல்கள் பலவும் ஆய்ந்து முடிந்தன வாயினும் அவை செய்வதற்கு அருமையாய் முடியாமல் கழியும். வான் புனலாகிய ஆகாயகங்கை மிக்க வேகமாகப் பாய்ந்து வந்து இறைவன் திருச்சடையில் அடங்கிற்று. அத்தகைய திருச்சடையினையுடைய சிவபெருமானை உடம்பகத்து உயிர் நல்ல நிலைமையிலுள்ளபோதே திருவருளால் ஓர்ந்து திருவடியுணர்வால் கலந்து கொள்ளுங்கள். அரிய: பலவின் பால் படர்க்கைக் குறிப்பு வினைமுற்று.

(அ. சி.) தேய்... பாய்ந்தற்ற - இளமை கழிந்தால் அரிய கருமங்கள் செய்ய முடியா. கங்கை. . . போதே - இளமை நடமாடும்போதே நந்தியை நினை.

(3)

224. விரும்புவர் முன்னென்னை மெல்லியன் மாதர்

கரும்பு தகர்த்துக் கடைக்கொண்ட நீர்போல்

அரும்பொத்த மென்முலை ஆயிழை யார்க்குக்

கரும்பொத்துக் காஞ்சிரங் காயும்ஒத் தேனே.[1]

(ப. இ.) யான் கட்டிளமையாக இருக்கும்போது அழகிய மெல்லிய இயல்பினையுடைய பெண்கள் முறையாக மணந்து கொள்ள விரும்புவர். அவ் விருப்பம் கரும்பை யொடித்து நன்றாகச் சாறு பிழிந்தெடுத்த தூய கருப்பஞ் சாற்றை விரும்புவதனை யொக்கும். முதுமை வந்துற்றபோது கோங்கரும்பினை யொத்த மெல்லிய முலையினையும் ஆராய்ந்து அழகாக அமைக்கப்பெற்ற சிறந்த அணிகலன்களையும் பூண்டுள்ள பெண்களுக்கு முன்னம் கரும்பொத்துக் காணப்பட்ட யானே காஞ்சிரங்காயாகிய எட்டியினை ஒத்து வெறுப்புக்கிடனாகக் காணப்படுவன். இது பருவமாறுதலினால் அன்பகல ஏற்படும் மனமாறுபாடென்க.

(அ. சி.) முன் - இளமையில். காஞ்சிரங்காய் - எட்டிக்காய்.

(4)

225. பாலன் இளையன் விருத்தன்[2] எனநின்ற

காலங் கழிவன கண்டும் அறிகிலார்

ஞாலங் கடந்தண்டம் ஊடறுந் தானடி[3]

மேலுங் கிடந்து விரும்புவன் நானே.

(ப. இ.) பாலன், கட்டிளைஞன், கோல்காலம் முதியன் என்னும் பருவங்கள் முறை முறையாகக் கழிவனவற்றைக் கண்டிருந்தும் நன்

---

1. விளைவறி. அப்பர், 4. 78 - 9.

" வேம்பின். குறுந்தொகை, 196.

2. அண்ட. அப்பர், 5. 97 - 2.

3. பாலனாய்க். அப்பர், 4. 66 - 9.

னெறிச் சென்று நலம் பெற வேண்டுமென்னும் உண்மையைப் பலர் அறிகிலர். அடியேன் ஞால முழுதினையுங் கடந்து அண்டமுகட்டினையும் ஊடறுத்து எங்கும் நிறைந்து நின்றருளும் சிவபெருமான் திருவடியினை அவனருளால் அவன்பணி செய்துகிடந்து மேலும் மேலும் விரும்புவன்.

(5)

226. காலை எழுந்தவர் நித்தலும் நித்தலும்

மாலை படுவதும் வாணாள் கழிவதுஞ்[1]

சாலும்அவ் வீசன் சலவிய னாகிலும்[2]

ஏல நினைப்பவர்க் கின்பஞ்செய் தானே.

(ப. இ.) ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் கிழக்கே எழும் பகலவன் மாலையில் மேற்கே சென்று மறைகின்றனன். அவ்வாறு மறைவதைக் கண்டு பலர் இன்பமுடன் பொழுது போகாநின்றதெனக் களித்து அந்நாளைக் கழிப்பர். ஆனால் உண்மையான் நோக்கினால் அப்பொழுது ஒவ்வொரு நாளும் அவருடைய வாழ்நாளின் ஒவ்வொரு கூறையும் அவர் மகிழும்படியாக அறுத்துக் கொண்டு செல்கின்றது. அங்ஙனம் இறைவன் செய்வதுதான் நடப்பாகிய ஆதியாற்றலின் மறைப்பருள். எல்லா நிறைவும் இயற்கையிலேயே ஒருங்கமைந்த அவ்விறைவன் நினையாதார்மாட்டு நினைப்பிக்கும்படி செய்தருள் முனிவுள்ளவன் போன்று காணப்படினும் தக்கவாறு நினைவார்மாட்டு இடையறா இன்பஞ் செய்யும் தடையிலாக் கனிவுள்ளவனாவன். சலவியன் - வழிவாராதார்மாட்டு முனிவுள்ளவன். ஏல - தகுந்த முறையால்.

(6)

227. கண்ணனுங்[3] காய்கதி ரோனும் உலகினை

உண்ணின் றளக்கின்ற தொன்றும் அறிகிலார்

விண்ணுறு வாரையும் வினையுறு வாரையும்

எண்ணுறும் முப்பதில் ஈர்ந்தொழிந் தாரே.

(ப. இ.) ஒவ்வொருநாளும் காய் கதிரோன் காலை, நண்பகல், மலைமறைந் தொளித்தல் என்னும் மூன்று கூறாக, உலகத்துள் நின்று அளக்கின்றனன். அதுபோல் கண்ணனும் உடலுள் நின்று ஒருவனுடைய வாழ்நாள் முழுமையையும் கல்வி கற்றல், மனையறம் பேணல், இறைவன் பால் நினைவகலாமை என மூன்று கூறாக அளக்கின்றனன். அவன் பதினாறு ஆண்டுவரை கல்வியும், நாற்பத்தாறு ஆண்டுவரை மனையறம் பேணலும், அதற்கு மேல் நிறை வாழ்நாள் என்னும் நூற்றிருபது ஆண்டுவரை இறை நினைவு அகலாமையுமாக ஆருயிர்களைக் காத்து நிறுத்தலாகிய அளவையைச் செய்கின்றனன். இம் மூன்றனையும் ஒரு புடையாக இன்பம் பொருள் அறம் என்னும் முப்பகுதியின் சிறப்பியல்பு என்னலாம். எடுத்துக்காட்டாக மனையறம் பேணுதல் பொருளின் சிறப்பியல்பாமின் ஏனை இன்பமும் அறமும் அம் மனையறத்திற்குப் பொது இயல்பு என்க. அது போல் மற்றவற்றிற்குங் கொள்க. 'முப்ப

---

1. நாளென. திருக்குறள், 334.

2. தந்தைதாய். சிவஞானசித்தியார், 2. 2 - 12.

3. (பாடம்) கண்ணதுங்.

தாம் ஆண்டளவில் மூன்றற்று ஒரு பொருளைத் தப்பாமல் தன்னுட் பெறல்' வேண்டுமென்னும் நல்வழிக்கண் (39) தமிழ் மூதாட்டியர் நவின்றதும் இதனுடன் ஒத்துக் காண்க. இதன்கண் குறிக்கப்பட்ட முப்பதாண்டென்பது செந்தமிழ்க் கற்பியல் திருமணம் அருளால் முடிந்தநாள் தொட்டுள்ள வரையறையாகும். இங்ஙனம் இருதிறத்தாரும் அளக்கும் அளவையின் உண்மையைப் பலர் அறிகின்றிலர். இவ் விருதிறத்தாராகிய கதிரவனும் கண்ணனும் சிவன் திருவாணையின் வழி நின்று விண்ணுறுவாரையும், வினைக்கூடாகப் பிறந்து மண்ணுறுவாரையும் எண்ணப்படும் முப்பதாண்டளவில் இன்பம் பொருள் என்னும் இரண்டினின்றும் ஈர்த்து அறத்தின்பால் நிறுத்துங் கடனுடையராவர். ஆயின் ஆருயிர்கள் அவ்வழி நிற்கும் கருத்துடையவாதல் வேண்டும். அங்ஙனமில்வழி மீண்டும் வினைக்கூடாகப் பிறப்பு இறப்பிற்பட்டு உழலும்.

(7)

228. எய்திய நாளில் இளமை கழியாமை
எய்திய நாளில் இசையினால் ஏத்துமின்
எய்திய நாளில் எறிவ தறியாமல்
எய்திய நாளில் இருந்துகண் டேனே.

(ப. இ.) வினைக்கூடாக வரையறுக்கப்பட்ட இளமை கழிவதன் முன் உள்ளநாட்களில் பொருள்சேர் புகழால் திருமுறைவழி இடையறாது ஏத்துங்கள். ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்கென வரையறுக்கப்பட்ட நாள்களில் அருள் துணையால் மாசறுத்துத் தூயராய் இறை நினைவுடன் வாழுதல் வேண்டும். இங்ஙனம் ஒழுகாமல் மனம்போல் ஒழுகி வழுக்குற்று இழுக்கடைவாரும் பலர். இதனைப் பொருந்திய நாள்களில் இருந்து கண்டேன் என்க. கண்டேன்: நன்றாற்றுதலாகிய நல்லறஞ் செய்யாது இளமை சிலர்க்குப் பயன் இன்றிக் கழியக் கண்டேன்.

(அ. சி.) இசையினால் - புகழக்கூடிய அறச்செய்கைகளினால். எய்தியநாள் - வரையறுக்கப்பட்ட ஆயுள். எறிவது - அழிவது.

(8)

5. உயிர் நிலையாமை

229. தழைக்கின்ற செந்தளிர்த் தண்மலர்க் கொம்பில்
இழைக்கின்ற தெல்லாம் இறக்கின்ற கண்டும்
பிழைப்பின்றி எம்பெரு மானடி ஏத்தார்
அழைக்கின்ற போதறி யாரவர் தாமே.[1]

(ப. இ.) பலவாம் பயன் மரங்களுள் மரத்தையும், கிளைகளையும், குளிரும் நறுமணமு மிக்க மலர் முதலியவற்றையும் உண்டாக்குவனவாகிய செந்தளிர்கள் நன்றாய்த் தழைத்துச் செழித்துக் காட்சிக்கு இனியவாய் இருந்தனவற்றையுங் காண்கின்றோம். பின் பழுப்புற்று உதிர்ந்து மரத்தை விட்டுக் கழிகின்ற முறைமையையும் காண்கின்றோம். கண்டும் அம் முறைமைபோல் நம்முடம்புக்கும் அழிவுவரும் என்று என்னுவார் அரியர். உண்மையுணர்வார் தவறுதல் ஒரு சிறிதுமின்றி எப்பொழுதும் எம்பெருமான் அடியினையே ஏத்துதல் புரிவர். சிவனைத் தொழாதார் அனைவரையும் காலமுடிவில் காலன் வந்து உயிரினைக் கைக்கொண்டு செல்ல அழைப்பன்; அப்பொழுது அவர் என் செய்வதென்று அறியாது துன்புறுவர்.

(அ. சி.) இழைக்கின்ற - உண்டாக்கப்பட்ட. பிழைப்பு - தவறுதல். அழைக்கின்றபோது - இயமன் கூப்பிடுகிறபோது.

(1)

230. ஐவர்க் கொருசெய் விளைந்து கிடந்தது
ஐவரும் அச்செய்யைக் காத்து வருவர்கள்
ஐவர்க்கு நாயகன் ஓலை வருதலால்
ஐவரும் அச்செய்யைக் காவல்விட் டாரே.[2]

(ப. இ.) ஆருயிராகிய விளைநிலம் மெய் வாய் கண் மூக்கு செவியென்னும் ஐம்புலத்தார்க்கும் உரிமையாக விளைந்து கிடந்தது. அவ் ஐவரும் அவ்விளைநிலத்தினைத் தம்வழி இழுத்துக் காத்து நின்றனர். இவ் ஐவரும் சிவபெருமானின் திரு ஆணைவழி நடப்பவராவர். வழிக்கு வாராத மாவினங்களையும் மாக்களையும் வழிக்கு வரும்பொருட்டு அத்துறையில் வல்லார்பால் சில நாட்களுக்கு உரியவர்கள் விட்டுவைப்பார்களல்லவா? அதுபோல் ஆண்டவனும் தன்னை நினைப்பதாகிய நல்வழிக்கு ஆருயிர்கள் வருவதன் பொருட்டு 'ஊன்றிநின் றாரைவர்க்கு ஒற்றிவைத்தனன்.' அவ்வுயிர்கள் அருளால் அவனுக்கு அடிமையாகி விடின் அவன் அவ்வுயிர்களை 'ஏன்று கொண்டு

ஒற்றியெல்லாம் சோன்று கொள்வன்.' அதுவரையும் அவ் ஐவரே காவலராவர். அவ் ஐவர்க்குந் தலைவன் சிவபெருமானே. அவனது ஆணைவழி ஆருயிர்களின் நாள் முடிவின்வழிக்

---

1. கொல்லத். அப்பர், 4 - 43 - 1.

2. நாமல்ல. சிவஞானபோதம், 10. 2 - 1.

" மெய்யுளே. அப்பர், 4. 54 - 9.

" ஏன்று கொண். " 4. 100 - 9.

கூற்றுவன் ஓலை தோற்றமுடன் வரும். அவ்வோலை கண்டதும் ஐவரும் ஆருயிராகிய அச் செய்யினைக் காவல் கைவிட்டகல்வர். சோன்று கொண்டாய் - சொந்தமாக்கிக் கொண்டாய்.

(அ. சி.) ஐவர்க்கு - ஐம்பொறிகளுக்கு. ஐவர்க்கு நாயகன் - உருத்திரன்.

(2)

231. மத்தளி ஒன்றுள தாளம்இ ரண்டுள

அத்துள்ளே வாழும் அரசரும்[1] அஞ்சுள்ள

அத்துள்ளே வாழும் அரசனும் அங்குளன்[2]

மத்தளி[3] மண்ணாய் மயங்கிய வாறே.

(ப. இ.) மண் + தளி = மண்டளி. இதுவே மட்டளி எனவும், மத்தளி எனவும் மருவிவரும். எனவே மண்ணாலாகிய நடமாடும் திருக்கோவில் - உடம்பு. அஃது ஈண்டு மத்தளி எனப்பட்டது. மத்தளியாகிய உடம்பு ஒன்று உள்ளது. அதன்கண் உயிர்ப்பினை விடுதலும் நிறுத்தலுமாகிய இடங்கள் இரண்டுள. அவ்வுடம்பினை எனதெனப் பற்றுக்கொண்டு ஆளும் அரசர்களாகிய ஆவிக்கருவிகளும் அங்குள்ளன. தூவாமாயையினின்றும் உணர்வுமெய்யாகத் தோன்றும் காலம், ஊழ், உழைப்பு, உணர்வு, விழைவு ஆகிய ஐம் போர்வையுடன் ஆருயிர் உடம்பகத்து நிற்றலான், ஏற்றுரையாக அரசர் ஐவர் எனக் கூறப்பட்டனர். அவ்வுயிர்களை இயக்கி, என்றும் பிரியாது நின்றருளும் சிவபெருமானாகிய அரசனும் அங்குளன். அவ்வரசன் புறப்பட்டால் அம் மத்தளியாகிய உடம்பு மண்ணொடு கலந்து மண்ணாய்ப் போகும் மாத்தளி என்பது, மத்தளி எனக் குறுகிற்று எனலும் ஒன்று. வாழும் அமைச்சரும் ஐந்துளர் எனவும் பாடம் என்ப. ஒன்றுள என்பது துவ்வீறுதொக்கு நின்றது. தளி - திருக்கோவில்.

(அ. சி.) மத்தளி - உடல். தாளம் - இரேசகம் - பூரகம். அரசன் - உயிர்.

(3)

232. வேங்கட நாதனை வேதாந்தக் கூத்தனை

வேங்கடத் துள்ளே விளையாடு நந்தியை

வேங்கடம் என்றே விரகறி யாதவர்

தாங்கவல் லாருயிர் தாமறி யாரே.

(ப. இ.) வெந்தொழியும் இயல்பு வாய்ந்த உடம்புக்குத் தலைவனாகிய உயிர்க்கு உயிரை, திருவருளால் திருவடியுணர்வு பெறுதலாகிய திருநான்மறை முடிவின்வழி நடப்பிக்கும் வேதாந்தக் கூத்தனை, ஊழிக்காலத்து அனைத்தும் ஒருங்கு வெந்தழியும் அறிவுப் பெரு வெளியாகிய சுடுகாட்டுள் ஆடும் சுடர்க் கொழுந்தாகிய நந்தியை இவ்வுடம்புள்ள போதே நன்குணர்ந்து ஒழுகுதல் தலை. இவ்வுடம்பு எரியுண்டழியும். அதனால் நிலையா உடம்பு நிலைத்துள்ள போதே நந்தியெங் கடவுளை அடையும் வழி வகைகளை அறிந்துணர்தல் வேண்டும். இவ்வுண்மையினை அறிந்து கொள்ளாதவர் தம்முயிர் அவ்வுடம்பினைத் தாங்கி நிற்கும்

---

1. (பாடம்) அமைச்சரும் ஐந்துளர்.

2. "அரசன் புறப்பட்டான்.

3. அம்மானே. ஆரூரர், 7. 96 - 6.

வன்மையால் உளதாம் பயன் இன்ன தென்றறியார். வேங்கடம்: எரிந்து கொண்டிருக்கும் சுடுகாடு. விரகு - வழிவகை; சூழ்ச்சி.

(அ. சி.) வேங்கடநாதனை - வேகும் இயல்புள்ள உடலுக்கு நாதனை. வேங்கடம் - உடல்.

(4)

233. சென்றுணர் வான்திசை பத்துந் திவாகரன்

அன்றுணர் வால்அளக் கின்ற தறிகிலர்

நின்றுண ரார்இந் நிலத்தின் மனிதர்கள்

பொன்றுணர் வாரிற் புணர்க்கின்ற மாயமே.

(ப. இ.) பத்துத் திசையினையும் ஊழ்மெய்யாகிய காலதத்துவம் ஞாயிற்றினைக் கருவியாகக் கொண்டு அளக்கின்றது. ஞாயிற்றினைத் திவாகரன் எனவும் கூறுவர். அத் திவாகரன் அளக்குந் தன்மை ஆருயிர்களின் வாழ்நாளை அளக்கின்ற தன்மை என உணரார். இந் நிலத்தின் வாழும் மனிதர்களே இவ்வுண்மையினையுணரும் இயல்பு வாய்ந்தவராவர். அத்தகையோரும் உணராது வீணாய்ப்பிறந்து இறந்து ஒழியும் மாக்கள் கூட்டத்தில் கலந்து விடுகின்றனர். இஃதென்னமாயம்!

(அ. சி.) திவாகரன் - சூரியன்.

(5)

234. மாறு திருத்தி வரம்பிட்ட பட்டிகை

பீறு மதனைப் பெரிதுணர்ந் தாரிலை

கூறுங் கருமயிர் வெண்மயி ராவது

ஈறும் பிறப்புமொ ராண்டெனும்[1] நூரே.

(ப. இ.) பட்டிகையாகிய பட்டாடையின்கண் ஏற்படும் மாறுதல்களைச் செம்மைப்படுத்தி விலை வரம்பும், கரை வரம்பும் பிறவரம்பும் செய்தமைத்து நல்கிய அப் பட்டாடையும் 'நூற்றுப் பத்தாயிரம் பொன் பெறினும் நூற்சூலை, நாற்றிங்கள் நாளுக்குள் நைந்து விடும்' என்பது முதுமொழியாதலின், நாளாக நாளாகக் கிழிந்தொழியும். இவ்வுண்மை உடலும் நாளாக நாளாகத் தளர்ந்து மாயும் என்பதனையே குறிப்பதாகும். இவற்றைப் பலர் பெரிதும் உணர்ந்தாரல்லர். சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் நீலமணியின் மிக்க கருமை வாய்ந்த தலைமயிர், கொக்கின் தூவியன்ன வெண்மையாவதும் காண்கின்றனர். ஒவ்வொரு நாளும் ஞாயிறு தோன்றி மறைவதையும் காண்கின்றனர். அது தம்முடைய வாழ்நாளாகிய அகவையை ஆண்டெனும் பெயரால் ஈர்ந்து

செல்லும் காலத்தன்மை என்று உணர்கிலர். இந்நிலைக்கு வருந்தாது மகிழ்ந்து கொண்டிருப்பது அறிவிலார் செயலாகும். அகவை - ஆண்டு; வயது. நீர் - தன்மை.

(அ. சி.) பட்டிகை - பட்டாடை.

(6)

235. துடுப்பிடு பானைக்கும் ஒன்றே அரிசி
அடுப்பிடு மூன்றிற்கும் அஞ்செரி கொள்ளி
அடுத்தெரி யாமற் கொடுமின் அரிசி
விடுத்தன நாள்களும் மேற்சென் றனவே.

---

1. நாளென. திருக்குறள், 334.

(ப. இ.) உடலினைப் புறத்துப் பேணும் உணவு சமைத்தற்கு அடுப்பும், துடுப்பும், பானையும், அரிசியும், எரி கொள்ளியும், எரியும் வேண்டுவன. அதுபோன்று உடலகத்து அமிழ்த வுணவு சமைப்பதற்கும் அத்தனையும் வேண்டும். அம்முறையில் உடம்பு பானை; உயிர்ப்பு அரிசி; வலப்பால் இடப்பால் மூக்குகள் துடுப்பு; கொப்பூழ் அடுப்பு; ஞாயிறு திங்கள் எரி தீ; உயிர்க்காற்று, மலக்காற்று, தொழிற் காற்று, ஒலிக்காற்று நிரவுகாற்றென்னும் ஐந்தும் எரிகொள்ளி. ஏற்றி இறக்கி நிறுத்திச் செய்வதாகிய உயிர்ப்புப் பயிற்சியாம் சமையலினைச் செய்து புருவ நடுவின்கண் அமிழ்தத்தை ஆக்குங்கள். அதனால் உடல் நலமுற நீண்டு நிற்கும். ஏனையார்க்கு வீணாகக் காலங்கள் பல கழிந்து மேற்போயின. பயிற்சியுடையார்க்கு உடம்பு நெடுங்காலம் நிலைபெறும். வரையறுத்த அகவை கழியினும் மேலும் நெடுநாள் வரை செய்யப்படும். அரிசி - புருவ நடுவிலுள்ள அமிழ்து.

(அ. சி) துடுப்பு - இடைகலை பிங்கலை. அடுப்பு - நாபித்தானம். கொள்ளி - ஞானாக்கினி. பானை - உடல். அரிசி - உயிர்.

(7)

236. இன்புறு வண்டிங் கினமலர் மேற்போய்
உண்பது வாச மது[1]போல் உயிர்நிலை
இன்புற நாடி நினைக்கிலு மூன்றொளி
கண்புற நின்ற கருத்துள்நில் லானே.

(ப. இ.) இன்புறும் இயல்பு வாய்ந்த வண்டுகள் பூவின் நறுமணம் கண்டு அம் மணத்தின் வழியே சென்று பூவினகத்துள்ள மண நிறைந்த மதுவினையே நுகரும். அதுபோல் ஆருயிர்கள் நிலைத்த திருவடிப் பேரின்பத்தினை நுகர நினைக்கினும், ஞாயிறு திங்கள் தூ என்னும் மூன்று ஒளிப் பொருள்களைக் கண்களாகக் கொண்டு திகழும் சிவபெருமான் புறத்தே காணும்படி வேறாக நில்லான். உயிரொடு பின்னி அறிவிற்காணும்படி அகத்தே நிற்பன். கண்புறம் - புறக்கண்; சுட்டுணர்வு. நில்லான் - வேறாக விளங்கான்.

(அ. சி.) மூன்றொளி கண் - மூன்று கண் ஒளி; (சோமசூரிய அக்கினி வடிவான சிவன்). புறநின்ற - சேரமாட்டான்.

(8)

237. ஆம்விதி நாடி அறஞ்செய்மின் அந்நிலம்
போம்விதி நாடிப் புனிதனைப் போற்றுமின்
நாம்விதி வேண்டும் தென்சொலின் மானிடர்
ஆம்விதி பெற்ற அருமைவல் லார்க்கே.[2]

(ப. இ.) கூறுங்கால் எழுவகைப் பிறப்பினுட் சிறந்த மக்கட் பிறப்பை எடுக்கும் அருமைப் பாட்டினை அருளால் பெற்ற வரனுடை உள்ளத்தார்க்கு வேறு நாம் கூறவேண்டிய விதி யாதுளது. மனையறம் பேணும் பொருட்டு அறநூல் கூறும் விதியின்படி செய்தல் வேண்டும். திருவடிப் பேற்றினை அடைதற்கு அவனருள்தரும் தமிழாகம முறைப்படி தூயோனாகிய சிவபெருமானைப் பாடிப் பரவிப் பணியுங்கள். போம்

---

1. தினைத்தனை. 8. திருக்கோத்தும்பி, 3.

2. அண்டசம். சிவஞான சித்தியார், 2 - 4- 17.

விதி: வீடு பேற்றுநிலை. தென்சொல் - அழகிய இனிய என்றுமுள்ள இயற்கைத் தமிழ்மொழி.

(அ. சி.) ஆம் விதி - இல்லற துறவறங்களுக்கு உரித்தாம் விதி. அந்நிலம் - முத்தியுலகம்.

(9)

238. அவ்வியம் பேசி அறங்கெட நில்லன்மின்
வெவ்விய னாகிப் பிறர்பொருள் வவ்வன்மின்
செவ்விய னாகிச் சிறந்து[1]ண்ணும் போதொரு
தவ்வி கொடுமின்[2] தலைப்பட்ட போதே.

(ப. இ.) வஞ்சனை பொய் முதலிய பிறர்க்குத் துன்பம் விளைக்கும் தீச்சொற்களைச் சொல்லி அறமுறை கெடுமாறு நில்லாதீர். பேராசை கொண்டு மற்றவர் பொருளைச் சிறிதும் நடுநிலை திறம்பி விரும்பாதீர். எல்லா வகையானும் மேம்பட்ட நற்பண்புகளை உடையவர்களாகுங்கள். அதனால் சிறப் பெய்துங்கள். உண்ணும் போது ஒரு அகப்பை உணவு அற்றவராய் வந்து உற்றவர்க்கு அப்பொழுதே உதவுங்கள்.

(அ. சி.) வெவ்வியனாகி - பேராசை உடையவனாகி. தவ்வி - அகப்பை.

(10)

---

6. கொல்லாமை

239. பற்றாய நற்குரு பூசைக்கும் பன்மலர்
மற்றோர் அணுக்களைக் கொல்லாமை ஒண்மலர்[3]
நற்றார் நடுக்கற்ற தீபமுஞ் சித்தமும்
உற்றாரும் ஆவி அமர்ந்திடம் உச்சியே.

(ப. இ.) திருவடிப் பேற்றைப் பற்றுதற்குரிய வாயில் சிவகுருவினைப் பற்றுதல். பற்றுதலென்பது அத்தகைய சிவ குருவினைப் பூசிப்பதாகும். அச்சிவ குரு பூசைக்கும், சிவபூசைக்கும் வேண்டத்தக்கன மணஞ்சேர் பல மலர்கள் புறத்துக்காண்கின்ற நற்பண்புக்கு ஒப்பாகிய துணைப் பூக்கள் மட்டுமன்றி அகத்துக் காணவேண்டிய 'கொல்லாமை ஐந்தடக்கல் கொள் பொறுமையோ டிரக்கம், நல்லறிவு மெய்தவம் அன்பெட்டு' என்னும் நற்பண்புகள் எட்டும் ஒண்மலராகும். ஒண் மலர்கள்: கொல்லாமை, ஐம்பொறியடக்கல், பொறுமை, இரக்கம், அறிவு, மெய், தவம், அன்பு என்பன. இவை எட்டும் முறையே சிவபெருமானின் எட்டுக் குணங்களும் நம்மாட்டுப் பதிதற்காம் இயைபுடைக் குறிப்பாகும். 'எட்டு நாண்மலர் கொண்டவன் சேவடி, மட்டலரிடு வார்வினை மாயுமால்' என்னும் அப்பர் அருமறையால் எட்டுப்பூக்கள் கொண்டு வழிபடும் எழில் பெறப்படுகின்றது காண்க. புறத்தே காணப்படும் துணைப்பூ என்பது பாற்கலனை ஒக்கும். அகத்தே காணப்படும் கொல்லாமை முதலிய

---

1. பொய்கடிந். 12. திருநீலக்கண்டக் குயவனார்; 2.

2. (பாடம்) தவ்விக்கொடுண்மின்.

3. மானமா. சம்பந்தர். 3 - 26 - 7.

எட்டும் பாலை ஒக்கும். இச்சிறந்த அகமலரால் தொடுக்கப்படும் மாலை துளக்கமில் விளக்கனைய திருவடியுணர்வும், அத் திருவடியினையே நாடும் எண்ணமுமாகும். அவ்வுயிர் திருவடிக்கண் விரும்பி உறைந்த இடமே சிறந்த நிலைப்பான இன்பிடமாகும்.

(அ. சி.) அணு - உயிர்.

(1)

240. கொல்லிடு குத்தென்று கூறிய மாக்களை

வல்லடிக் காரர் வலிக்கயிற்றாற் கட்டிச்[1]

செல்லிடு நில்லென்று தூவாய் நரகிடை

நில்லிடும் என்று நிறுத்துவர் தாமே.

(ப. இ.) கொல்லென்றும், எறிஎன்றும், குத்துஎன்றும், கூறி அங்ஙனமே செய்வித்தும் செய்தும்வரும் கொடியோர்களைக் கூற்றுவன் தன் ஏவலர்களாகிய வலிய இடிகாரர், வன்மையுள்ள கயிற்றினாற் கட்டி இடிமுழக்கம் போல் முழங்கி நில்லென்று கூறித் தூவாய் நரகிடை வீழ்த்துவர். ஆருயிர்கள் பருவுடம்பினின்று கருதவும் காணவும் கேட்கவும் ஒண்ணாத அஞ்சத்தக்க கொடுமைகளைச் செய்கின்றன. அவ்வுயிர்கள் எவ்வெவ்வாறு செய்தனவோ அவ்வவ்வாறே அவ்வுயிர்களைக் கூற்றுவனின் ஏவலாளர்கள் நுண்ணுடலில் வைத்து மாற்ற முடியாத துன்பத்தைச் செய்கின்றனர். அத்துன்பத்திற்கு மருந்தும் கிடையாது. துன்புறுவார்க்கு இரங்குவாரும் அங்குக் கிடையார். ஆகவே அத்துன்பம் பொறுக்க முடியாத பெருந்துன்பமாகும். இதனை மனங்கொண்டு பிறர்க்குத் துன்பஞ்செய்யாது இன்பஞ் செய்தல் நன்று.

(அ. சி.) இடு - எறி.

(2)

241. கொலையே களவுகட் காமம்பொய் கூறல்

மலைவான பாதக மாம்அவை நீக்கித்[2]

தலையாஞ் சிவனடி சார்ந்தின்பஞ் சார்ந்தோர்க்கு

இலையாம் இவைஞானா னந்தத் திருத்தலே.

(ப. இ.) கொலை, களவு, கள்ளுண்டல், அறந்திறம்பிய காமம், பொய் என்னும் ஐந்தும் மாறா மயக்கம் தரும் பெரும் பாவங்களாகும். இவ்வைந்தினையும் புரிவார் சிவனடி சார்தலின்றித் தூவாய் நரகிடை வீழ்ந்து மாறாத் துன்பத்தினை எய்துவர். இவற்றை அறவே ஒழித்துத் தலைமையும் இயற்கை உண்மையும் வாய்ந்த சிவபெருமான்

திருவடியினைத் தலைப்பட்டு இறவாப் பேரின்பம் சார்ந்த நல்லார்க்கு நரகத் துன்பம் இல்லை. அழிவிலாத் திருவடி உணர்வின்பத்திருத்தலே என்றும் நிலைநின்ற மெய்ப்பொருளாகும். தலைப்படல் - சார்தல். மலைவான என்பதற்கு அப்பாவங்கள் தம்மைச் செய்தாருடன் பின் விளைவாய் வந்து போர் செய்யும் தன்மை வாய்ந்தன என்றலுமொன்று. கொலை களவு கள் காமம் பொய்யென்னும் ஐந்தும் அகல, முறையே அன்பு நாண் ஒப்புரவு கண்ணோட்டம் வாய்மை என்னும் ஐந்தினையும் மேற்கொண்டு இடையறாது ஒழுகுதல் வேண்டும்.

(3)

---

1. கருமையாற். ஆரூரர், 7 - 90 - 4.

2. களவு பொய். 12 - அப்பூதியடிகள், 2.

7. புலால் மறுத்தல்

242. பொல்லாப் புலாலை நுகரும் புலையரை[1]
எல்லாருங் காண இயமன்றன் தூதுவர்
செல்லாகப் பற்றித் தீவாய் நரகத்தில்
மல்லாக்கத் தள்ளி மறித்துவைப் பாரே.

(ப. இ.) உலகவராலும் உயர்ந்தோராலும் உண்பார்க்கமைந்த உறுப்புக்களாலும் ஏற்றுக் கொள்ளும் வாய்ப்பு அமையாதது பொல்லாப் புலால். அப் புலாலை விரும்பியுண்ணும் மக்கட் பிறப்பினை இழிவாம் கொடு விலங்கினும் இழிவாகப் பேசுவர். அப் புலையர்களை அத்தகையார் பலரும் காணும்படி இயமன் தூதுவர் கொண்டுபோவர். கொண்டுபோய் இடிபோல் முழங்கி அஞ்சும்படியாகப் பற்றி என்றும் நீங்காப் பெருந்துன்பம் தரும் கொடிய நரகத்தில் தள்ளுவர். தள்ளி மல்லாக்கக் கிடத்துவர். என்றும் துன்புறும்படி எங்கும் செல்லவொட்டாது தடுத்து நிறுத்துவர். அப் புலால் உண்பவர்க்கு இம்மையிலும் பொல்லாததேயாகும். என்னை? அவ்வூன் நல்ல உள்ளத்தைத் தாராதாகலான் என்க. இவ்வுண்மை உழைப்பால் உடலழகாம் ஊணாலாம் உள்ளம், மழை யொழுக்காலாம் உயிரின் மாண்பு என்பதனாலுணரலாம்.

(1)

243. கொன்றி லாரைக் கொலச்சொலிக் கூறினார்
தின்றி லாரைத் தினச்சொலித் தெண்டித்தார்
பன்றி யாப்படி யிற்பிறந் தேழ்நரகு
ஒன்றி வார்அரன் ஆணையி துண்மையே.

(ப. இ.) கொல்லும் கருத்தும் ஆற்றலும் இல்லாதாரைக் கொல்லும்படி சொல்லியும் துணைநின்றும் தூண்டியவரும், அவ்வூனைத் தின்னும் மனமில்லாது அருவருப்புக் கொண்டுள்ளோரை வற்புறுத்தித் தின்னச் செய்தவரும், அப்படியும் தின்னாதவரை ஒறுத்தவரும் இந்நிலத்துப் பன்றியாய்ப் பிறப்பர். பின்பு ஏழ்நரகிடை வீழ்ந்து ஆழ்ந்து துன்புறுவர். இங்ஙனம் அவர் துன்புறுவது அரன்திருவாணையே யாகும். இதுமாறா வுண்மையுமாகும். அயலார் வேள்வியிற் கொன்றுண்ணும் புலாலும் இத்தகையதே. அவ்வுண்மை வரும் செந்தமிழ்மறை முடிபாந்திருவாசகத்தான் உணர்க:

'சாவமுன் னாள்தக்கன் வேள்வித் தகர்தின்று நஞ்சமஞ்சி
ஆவஎந் தாயென் றவிதா விடுநம் மவரவரே
மூவரென் றேயெம் பிரானொடும் எண்ணிவிண் ணாண்டுமண்மேல்
தேவரென் றேஇறு மாந்தென்ன பாவந் திரிதவரே. - 4.

(2)

---

1. கொலைவினைய. திருக்குறள், 329.

8. பிறன்மனை நயவாமை

244. ஆத்த மனையாள் அகத்தில் இருக்கவே
காத்த மனையாளைக் காமுறுங் காளையர்
காய்ச்ச பலாவின் கனியுண்ண மாட்டாமல்
ஈச்சம் பழத்துக் கிடருற்ற வாறே.

(ப. இ.) இம்மை வாழ்க்கையும், உம்மை வாழ்க்கையும், அம்மை வாழ்க்கையும் செம்மையுற அமைவதற்கு ஒருவனும் ஒருத்தியுமாய் அம்மையப்பர் அருளால் இம்மை வாழ்க்கைத் துணையாய் மனையறம் பேணுதலே தூய இல்வாழ்க்கையாகும். அதன் பொருட்டு ஊரார் உறவினர் உற்றார் பெற்றோர் சான்றோர் ஆசான் தெய்வம் சான்றாகப் பொற்றாலி புனைந்து கைக்கொண்ட மனையாளே ஆத்த மனையாளாவள். ஆத்த - புனைந்த; கட்டிய. அத்தகைய கற்பு நிறை ஆர்ந்த பொற்புறு மனையாள் மதிற்காவலும் வாயிற்காவலும் ஆகிய புறக் காவலமைந்த வீட்டகத்துத் தங்கியிருக்கவே, பிறரால் அப் புறக் காவலுடன் அகக் காவலாகிய நிறைக்காவலும் சேர்ந்து காக்கப்படும் பிறன் மனையாளைக் காமுறுவர் விளைவதறியாக் காளையர். முப்பழங்களுள் ஒன்றாய் இன்பப் பகுதியாய்க் காணப்பெறுவது பலாப்பழம். அது செவ்வியுறக் காய்ந்து நன்கு கனிந்தால் மிக்க இன்பந்தரும். அத்தகைய பலாமரத்தின் கனியை எவ்வகை அச்சமுமின்றிப் புகழும் புண்ணியமும் பெருகவும் நிலையாம் சிவனடி எய்தவும் நுகரலாம். அவ் இன்பத்தை

உலைவின்றி நுகரமாட்டாத கொடியோரும் சிலராவர். அவர் எக்காலமும் நீங்கா அச்சமும், பெருகும் பழியும் பாவமும், நரகிடை வீழ்தலும், இன்ப மின்மையும், துன்ப நீங்காமையும், பிறப்பினைத் தருதலும் ஆகிய நுகர்வல்நுகர்வை நுகர்வதற்கு முயல்வர். அஃது ஈச்சம் பழத்தினை உண்ண விரும்பிக் கிட்டாது இடருற்று எய்த்தலை ஒக்கும். வாழ்க்கைத் துணைவராயுள்ளார் உருவமாகிய உடலாலும், உருஅருவமாகிய உள்ளத்தாலும், அருவமாகிய உணர்வாலும், அப்பாலாகிய உயிராலும் ஒருவருக்கொருவர் துணைவராவர். உடலால் காத்தல் மதிலும் வாயிலும் அமைப்பதால் ஆகும். உள்ளத்தால் காத்தல் கற்புநிறை வழுவாதொழுகு தலாலாகும். உணர்வால் காத்தல் ஒத்த பண்புடையராய் நண்பகலாது நடத்தலாலாகும். உயிர்க் காவல் என்பது திருநீல நக்கநாயனாரும் அவர் தம் மனைவியாரும் அகத்தும் புறத்தும் நீங்காது அருளாலாற்றிய சிவ வழிபாட்டுத் தவ வாழ்க்கையாகும். இக் குறிப்பினை நினைவிற் கொள்ள வாய்ப்பாம் வெண்பா வருமாறு:

உருவமுட லாகும் உருவருவாம் உள்ளம்
அருவமுணர் வப்பா லுயிராம் - திருவருளால்
இல்லுறைவு கற்புநிறை ஏருணர்வு தெய்வவழிச்
செல்லுமியல் வாழ்க்கைத் துணை.

காத்த - பிறனால் காக்கப்பட்ட வாழை, அறப்பகுதியாகவும், மா பொருட் பகுதியாகவும் கொள்ப.

(அ. சி.) ஆத்த - தாலிகட்டின.

(1)

245. திருத்தி வளர்த்ததோர் தேமாங் கனியை
அருத்தமென் றெண்ணி அறையிற் புதைத்துப்
பொருத்தமி லாத புளிமாங்கொம் பேறிக்
கருத்தறி யாதவர் காலற்ற வாறே.

(ப. இ.) அறப்பகுதியாகிய சிவவழிபாடும், பொருட் பகுதியாகிய குடும்ப வாழ்க்கையும், இன்பப் பகுதியாகிய வேளாண்மையும், வீட்டுப் பகுதியாகிய திருவருள் நோக்கமும், பேறாகிய திருவடியும் இடையறாது ஆணும் பெண்ணும் எய்துமாறு குடிப்பிறப்பினர் நடந்து காட்டியும் நவின்று நாட்டியும் குடும்பத்தை வளர்ப்பர். அக் குறிப்புத் தோன்றவே உருவகமாகத் திருத்தி வளர்த்ததோர் தேமாங்கனி என்றனர். இதனால் பெறப்படுவது வாழ்க்கைத் துணையாம் கற்புறு மனைவியாகும். அக்கனியை வீட்டையும் குடும்பத்தையும் ஏட்டையும் காக்கும் வாட்டமில் கருவிப் பொருள் என்று எண்ணி வீட்டை விட்டு வெளியிற் போகாவாறு புதைத்த பொருள்போல் காவல் செய்து வைத்தனர். அத்தகைய பேதையார் காம மயக்கத்தால் பொருத்தமில்லாத புளியமரக் கொப்பிலேறிப் பயனும் எய்தாது கீழ் வீழ்ந்து காலொடிவர்.

இதன் குறிப்பு அழகிய தன் மனையாளைப் புறக்கணித்து அருவருக்கத்தக்க பிறன் மனையாளை விரும்பி அலைந்து இன்பமும் அடையாது துன்பம் எய்தி உயிர் துறப்பதாகும். கருத்தறியாதவர் என்பது 'ஈன்றாளுமாய் எனக்கு எந்தையுமாய் உடன் தோன்றினராய், மூன்றாய் உலகம் படைத்து உகந்தான்' திருவுள்ளக் கருத்தறியாதவர் என்பதாகும். சிவன் திருவுள்ளம் 'ஒப்புடைய மாதரும் ஒண்பொருளும் நீ' என்பதற்கிணங்கக் குடும்பப் பொருளைக் கடவுட்பொருளாகக் கருதித் துணையென உலகம் உணர்ந்து உய்ய வேண்டும் என்பது. அஃதாவது, மாதரும் பொருளும் பிறவும் சிவனருளால் தரப்பட்ட தவத்திற்குரிய துணைப்பொருள்கள் எனவும் அவற்றை யன்றிப் பிறவற்றைக் கவர நினைப்பது சிவபெருமானுக்குச் செய்யும் உய்தியில் குற்றமாம் பெரும்பாவம் எனவும் எண்ணி அன்பும் அச்சமும் கொண்டு இன்புற ஒழுகல் என்பதாம். காலற்றவாறென்பது இரட்டுற மொழிதலால் பிறன்மனை விழைந்தார் தம் காலொடியும் என்பதோடு குடும்பமும் பாழாய் வழியற்றுப் போம் என்பதாம். கால் - குடும்ப வழி.

ஈன்றாட் குறவுமுறை எம்மான் உடைமைஉயிர்
சான்றாம்கொற் றக்குமகன் சார்ந்து.

(அ. சி.) தேமா - மாமரம். புளிமா - புளியமரம்.

(2)

246. பொருள்கொண்ட கண்டனும் போதகை யாளும்
இருள்கொண்ட மின்வெளி கொண்டுநின் றோரும்
மருள்கொண்டு மாதர் மயலுறு வார்கள்
மருள்கொண்ட சிந்தையை மாற்றகில் லாரே.[1]

(ப. இ.) அன்பும் அருளுமின்றி முறை கடந்து பொருள் அவாவினால் குடிகொன்று இறைகொள்ளும் கோமகனாகிய கண்டன் எனப்படும் மன்னனும் பிறன் மனைவிழைந்து அறந்திறம்பி மயலுற்று வாழ்

---

1. அறன்கடை. திருக்குறள், 142.

வான். அதுபோல் மெய்யுணர்வு எழாவண்ணம் அறிவினை அடக்கி ஆணவ முனைப்பாம் இருளினூடே மின்னொளி போன்று தோன்றிய புல்லறிவாளரும் பிறன்மனைவேட்டு மயலுறுவர். அத்தகைய பெண்டிரும் கற்பழிந்து பழிசேர் இழிகுலத்தவராவர். அறந்திறம்பிய செல்வமும் சிற்றினச் சார்பாம் புல்லறிவும் மருள் கொள்ளவும் மாதர் மயலுறவும் செய்யும் கருவிகளாகும்; இத்தகையோர் தாமாகவே மருள்கொண்ட சிந்தையை மாற்றிக் கொள்ளும் வன்மையிலாதவராவர். தெருளுறு நல்லோர் ஒருநாளும் இம் மருள் கொள்ளார். மருளுறும் நெஞ்சுடைய அல்லோர் மாற்ற முடியாது கொண்டு இருளுறு நெஞ்சினராய் இடர்ப்படுவர். இத்தகைய பெண்டிரையே நல்லோர் பழிப்பர். என்னை? ஆண்

பெண் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் சிறப்புறும் வழிக்குத் துணையாதல் வேண்டும். அதுவே இறைவன் திருவுள்ளம். அதற்கு மாறாகப் பிறப்புறும் பழிக்குத் துணையாவதாலென்க. இவ்வுண்மை, 'மதனெனும் பாறைதாக்கி மறியும்' எனவும், 'கனியைநேர் துவர்வாயார் என்னுங்கால்' எனவும் முறையே அப்பர் பெருமானும் அருள்வாதவூரடிகளும் செப்பியருளினமையால் உணரலாம்.

(அ. சி.) கண்டன் - அரசன்.

(3)

---

9. மகளிர் இழிவு

247. இலைநல வாயினும் எட்டி பழுத்தால்

குலைநல வாங்கனி கொண்டுண லாகா

முலைநலங் கொண்டு முறுவல்செய் வார்மேல்

விலகுறு நெஞ்சினை வெய்துகொள் ளீரே.

(ப. இ.) இலை தளிர் பூ காய் முதலியவற்றால் அழகினை உடையனவாய் எட்டிமரம் பழுத்துக் குலைகளில் கண்ணைக் கவரும் வனப்பாகிய நலமுடன் கனி காணப்பட்டாலும் பின் விளையும் இறப்பினை எண்ணி அக் கனியை எவரும் உண்ணார். அதுபோன்று கண்ணைக் கவரும் அழகிய முலையினையும், எண்ணத்தை ஈர்த்து மனத்திண்மையை மாய்க்கும் வாய்ப்புன்முறுவலையுங் கொண்டு தம்மையும் பிறரையும் செம்மை நெறி செல்லவொட்டாது கெடுக்கும் பொய்ம்மை மாதர் மேல் செல்லும் எண்ணத்தைக் கொடிதெனக் கொண்டு நன்னெறிச் செல்வீராக.

(அ. சி.) இலைநலவாயினும் - பார்ப்பதற்கு இலையால் அழகுடையதேனும். விலகுறும் - செல்லும். வெய்து - கடிந்து.

(1)

248. மனைபுகு வார்கள் மனைவியை நாடில்

சுனைபுகு நீர்போற் சுழித்துடன் வாங்குங்

கனவது போலக் கசிந்தெழும் இன்பம்

நனவது போலவும் நாடவொண் ணாதே.

(ப. இ.) கட்டிய மனைவிபால் முறையாக இன்பம் எய்துவார் நிலை சுனைநீர் மூழ்கி இன்புறுவாரோ டொக்கும். அவ் இன்பினைக் கனவிற் காணினும் நனவுபோல் நலன் பயப்பதாகும். தவறான மாதர்பால் கொள்ளும் இன்பம் சுனை நீரில் காணும் சுழியிற்பட்டுத் துன்புற்று ஆழ்வதுபோல் பிறப்பிற்பட்டுத் துன்புற்று ஆழ்வதற்கு வழியாகும். அப் பொய்ம்மை மாதர் காட்டும் பொய்யான கசிந்தெழுவது போன்று தோன்றும் அன்பு அப்பொழுதே கனவுபோல் நிலையாதழியும். நனவில் நினைத்தாலும் பெரும் துன்பந்தருவதாகும்.

(2)

249. இயலுறும் வாழ்க்கை இளம்பிடி மாதர்
புயனுறப் புல்லிப் புணர்ந்தவர் எய்தும்
மயலுறும் வானவர் சார்விது என்பார்
அயலுறப் பேசி அகன்றொழிந் தாரே.[1]

(ப. இ.) சாயலும் அழகும் அமைந்த பெண்யானையை ஒத்த இளம் பெண்கள் மேகம் பொழியும் மழைபோல் உடலும் உயிரும் தளிர்ப்பத் தழுவிப் புணர்ந்தவரானாலும் அவர்மனம் பொருளின் பாலே செல்லும். புதுப் பொருளுடையாரைக் காணின் அவர் எல்லாவகையாலும் தாழ்ந்தோராயினும் வானவரே யென்று சொல்லித் தம் பெருமயலில் ஆழ்த்துவர். அவர் சார்பே எய்தற்கரிய தெனவுங்கூறுவர். பொருளற்றால் அவரை விலகும்படி கடுமையாகப் பேசியும் துன்புறுத்தியும் ஓட்டுவர்.

(அ. சி.) இயல் - அழகு.

(3)

250. வையகத் தேமட வாரொடுங் கூடியென்
மெய்யகத் தோருளம் வைத்த விதியது
கையகத் தேகரும் பாலையின் சாறுகொள்
மெய்யகத் தேபெறு வேம்பது வாமே.

(ப. இ.) வழித்துணையாகாமல் பழித்துணையாம் பெண்களைக் கூடுவதால் உண்டாகும் பயன் ஏதும் இல்லை. அதனால் மெய்யுணர்ந்தோருள்ளம் வெருவும். அப் பெண்கள் பொருளுடையார் பாலுள்ள கரும்பின் சாறனைய பொருள்களை அவர்கள் விரும்பி வலியக் கொடுத்து வணங்குமாறு செய்வர். அம்மட்டோ? மேலும் அப் பொருளுடையாரைப் பொருளற்ற காலத்துப் புறக்கணிப்பர். பொருளுடையார் மனம் வேம்பனைய கசப்பாகிய வெறுப்பினை எய்தும்படி நடப்பர். அவர்தம் புன்மை புறத்தும் காணப்படும் வடுப்போல் உடம்பெல்லாம் அருவருக்கத் தகுந்த தொழுநோய் முதலியன கொள்ளவும் வைப்பர்.

(அ. சி.) மெய்யகத்தோர் - உண்மை உணர்ந்தோர்.

(4)

251. கோழை ஒழுக்கங் குளமூடு பாசியில்

ஆழ நடுவார் அளப்புறு வார்களைத்

தாழத் துடக்கித் தடுக்ககில் லாவிடில்

பூழை நுழைந்தவர் போகின்ற வாறே.

(ப. இ.) முறையாக மணந்து நாட்டுக்கும் வீட்டுக்கும் மொழிக்கும், நன்னெறிக்கும் துணைபுரியத்தக்க நன்மக்களைப் பெறுவதே

---

1. பஞ்சின். 12. தடுத்தாட்கொண்ட, 159.

" பெண்ணெனப். சீவகசிந்தாமணி, 1597.

இல்வாழ்க்கையாகிய நற்றவப் பயனாகும். அதற்கென அமைக்கப்பட்டதே விந்துவாகிய வித்து. அவ் விந்து கோழை எனப்படும். அவ்விந்துவை முறை கடந்த பெண்பால் தூ யொழுக்கமாகிய மாசு மூடிக் கிடக்கும் குளமாகிய கருக்குழியில் ஒழுக்கி நட்டு வாழ ஆராய்வார்களை நல்லோர் தடுத்து ஒறுத்து வழி நிறுத்துதல் வேண்டும். அங்ஙனம் தடுக்காவிட்டால் அத் தூயோர் பாவப்புகும்வழி நுழைந்து தமக்கும் பிறர்க்கும் வரவேண்டிய நற்பயனை இழப்பித்து மாள்வர். பாசி - மாசு. அளப்புறுவார் - ஆராய்வார். தாழ - தடைப்பட. பூழை - புகும்வழி.

(அ. சி.) கோழை - விந்து. குளம் - கருப்பை.

(5)

---

10. நல்குரவு

252. புடைவை கிழிந்தது போயிற்று வாழ்க்கை

அடையப்பட் டார்களும் அன்பில ரானார்

கொடையில்லை கோளில்லை கொண்டாட்ட மில்லை

நடையில்லை நாட்டில் இயங்குகின் றார்கட்கே.[1]

(ப. இ.) 'ஊழ்ப்பின் வாரா உறுதிகள் உளவோ' என்பதை நாடாது, 'கூழ்ப்பின் வாராக் கையறவுளவோ' என்பதற்குக் காட்டாக உழையாது வைத்து நல்குரவு எய்துவோர் வாழ்க்கை, முற்றுங்கிழிந்து அற்றம் மறைத்தற்கும் ஆகாப்புடைவை போல் மதிப்புறாது போய்க்கழியும். கழியவே தம்மைச் சார்ந்த நண்பர் உறவினர் முதலாயினாரும் அன்பற்று விலகுவர்.

எவர்க்கும் ஏதும் கொடுத்தலும் உண்டாகாது. அதனால் அவர்கள்பால் ஏதும் கொள்ளுதற்கும் இடன் இன்று. சிறப்பாகக் கொண்ட உயிர் நட்பும் பறந்தொழிந்தது. ஆனேறுபோல் தான் நிமிர்ந்து நடக்கும் பீடுநடையில்லை. நாட்டில் என்புதோல் போர்த்த உடம்புபோல் இன்பின்றித் திரிகின்றார்கள். கோள் - கொடுக்கல் வாங்கல்.

(1)

253. பொய்க்குழி தூர்ப்பான்[2] புலரி புலருதென்று

அக்குழி தூர்க்கும் அரும்பண்டம் தேடுவீர்

எக்குழி தூர்த்தும் இறைவனை ஏத்துமின்

அக்குழி தூரும் அழுக்கற்ற போதே.

(ப. இ.) ஐயோ! பொழுது விடிகின்றதே 'இன்றும் வருவது கொல்லோ நெருநலும், கொன்றது போலும் நிரப்பு' என்று நிலையிலாக் குழியாகிய வயிற்றினை நிரப்புதற் பொருட்டு மிக வருந்தி அக் குழி தூர்த்தற்கு வேண்டிய அரும் பொருள்களைத் தேடுவீர்! பசிக்குழி, நோய்க்குழி, வறுமைக்குழி, பிறவிக்குழியாகிய எக்குழி தூர்க்க வேண்டுமானாலும் எல்லாம் வல்ல இறைவனை முறையாகச் செந்தமிழ்ச் சொல்

---

1. நல்குர. திருக்குறள், 1045.

2. வாழ்ந்தன. 11. பட்டினத்துப் பிள்ளையார், திருவிடை மும்மணி - 7.

லால் ஏத்துங்கள். ஏத்தவே, அகத்துக்கண் உள்ள அழுக்காறு, அவா வெகுளி, இன்னாச்சொல் ஆகிய நான்கும் அழுக்கும் அப்பொழுதே அறும். அறவே, அவ்வயிற்றுக்குழி அந்நொடியே தூரும். தூர்ப்பான் - நிரப்பும்படி அழுக்கு - மலம். தூர்ப்பான்: பானூற்று வினையெச்சம்.

(அ. சி.) பொய்க்குழி - வயிறு.

(2)

254. கற்குழி தூரக் கனகமுந் தேடுவர்

அக்குழி தூர்க்கை யாவர்க்கும் அரியது

அக்குழி தூர்க்கும் அறிவை அறிந்தபின்

அக்குழி தூரும் அழுக்கற்ற வாறே.

(ப. இ.) ஒன்றானும் ஒரு காலத்தும் தூர்க்க முடியாத குழியென்பார் 'கற்குழி' என்றனர். அஃதாவது வயிறு. அக் குழியைத் தூர்க்க வேண்டிப் பொன் முதலியவற்றைத் தேடுவர். எப்படிப்பட்டவர்க்கும் அருள் துணையின்றி அக் குழியைத்

தூர்க்க முடியாது. அக் குழியினைத் தூர்க்கும் அறிவாகிய திருவடியுணர்வை உணர்ந்தபின் மலமாயைகன் மங்களாய அழுக்கறும்.. அழுக்கறவே அக் குழி தானே தூரும்.

(3)

255. தொடர்ந்தெழு சுற்றம் வினையினுந் தூய[1]
கடந்ததோர் ஆவி கழிவதன் முன்னே
உடந்தொரு காலத் துணர்விளக் கேற்றித்[2]
தொடர்ந்துநின் றவ்வழி தூர்க்கலு மாமே.

(ப. இ.) ஒருயிரைத் தொடர்ந்து வருத்திக்கொண்டு வரும் சுற்றத்தார் வினையினும் கொடியர்: ஆவி உடம்பைவிட்டுக் கடந்து கழிவதன் முன்னே ஐம்புலன்கள் வழிச் செல்லாது மாறுபட்டு ஒரு காலத்துத் திருவடியுணர்வாகிய திருவிளக்கினைத் திருவருளால் ஏற்றுங்கள். அங்ஙனம் ஏற்றினால் எக்காலத்தும் மனமாசாகிய அழுக்கறும். பிறப்பறுவதாகிய குழியும் தூரும். கடந்தது என்பது கடந்து என்னும் வினையெச்சப் பொருள் தந்து நின்றது. உடந்து என்பது உடன்று என்பதன் திரிபு. உடன்று - மாறுபட்டு.

(அ. சி.) உடந்து - வருத்தப்பட்டு.

(4)

256. அறுத்தன ஆறினும் ஆனின மேவி
அறுத்தனர் ஐவரும் எண்ணிலி துன்பம்
ஒறுத்தன வல்வினை ஒன்றல்ல வாழ்வை
வெறுத்தனன்[3] ஈசனை வேண்டிநின் றானே.

(ப. இ.) அறுசுவையினை மிகுதியும் விரும்பியுண்பான் கழிபேரிரையான் என்று கருதப்படுவான். அதனால் அவன் ஆனின முதலிய

---

1. மக்களே. அப்பர், 4. 79 - 2.

2. உடம்பெனு." " 75. 4.

3. வெறுத்தேன். ஆரூரர், 7. 4 - 8.

விலங்கினத்தோடு ஒப்பன். அச்சுவைகளும் அவனைத் துன்பத்தில் ஆழ்த்தின. ஐம்புல வேடரும் அளவிலாத் துன்பத்தில் ஆழ்த்தினர். முற்செய்த வல்வினையும் கடுமையாகத் தண்டித்தன. இவற்றினின்றும் விலகி இன்புற வேண்டுமென்று

அருளால் துணிந்த ஒருவன் சிவபெருமான் திருவடியினை வேண்டி நின்றான். அதனால் அவற்றை வெறுத்தனன். அறுத்தல்: துன்பத்திலாழ்த்தல்.

(அ. சி.) ஆறினும் - அறுசுவையினும்.

(5)

---

11. அன்புடைமை

257. அன்பும் சிவமும்[1] இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ[2] தாரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே.[3]

(ப. இ.) அன்பாகிய திருவருளும் இன்பாகிய சிவனும் மணியும் ஒளியும்போல் ஒன்றே. அவற்றை இருவேறு பொருள்கள் என்று கூறுவார் மெய்யுணர்வு கைவரப் பெறாதார். மெய்ம்மையான் நோக்கின் அன்பாகிய திருவருளே இன்பாகிய சிவனுக்குத் திருமேனியாகும். அம் முறையான் அன்பே சிவமாகும். இவ்வுண்மையினையும் எவரும் உணர்கிலர். அன்பே சிவம் என்னும் உண்மையினை அருளால் அனைவரும் அறிந்தபின் தாம் இடையறாது திருவடிக்கண் வைக்கும் அன்பாகிய வித்தே சிவமாய் விளைந்து இன்பாய்க் கனிந்து அவ்வன்புடையார்க்கு என்றும் பொன்றாப் பேரின்ப நுகர்வாகும். அவ்வுண்மை 'சிவமாய் அமர்ந்திருந்தார்' என்னும் இம்மறை மொழியான் உணரலாம்.

(1)

258. பொன்னைக் கடந்திலங் கும்புலித் தோலினன்[4]
மின்னிக் கிடந்து மிளிரும் இளம்பிறை
துன்னிக் கிடந்த சுடுபொடி யாடிக்குப்
பின்னிக் கிடந்ததென் பேரன்பு தானே.

(ப. இ.) பொன்னையும் வென்று விளங்கும் புலித்தோலை ஆடையாகவுடையவன். மின்னொளிபோல் விளங்கும் ஆருயிராகிய இளம் பிறையினை நிறைமதியாக்கற்குச் சூடினன். அப் பிறை அழகுறப் பொருந்தியிருந்தது. அப் பிறை சிவனைச் சார்ந்தமையால் 'பதினெண் கணத்தவராலும் ஏத்தப்படுவதாயிற்று.' சிவபெருமான் திருவெண்ணூற்றுத் திருக்கோலத்தன். அதனால் சுடுபொடியான் என்றழைக்கப்

1. பெருமையால். 12. தடுத்தாட், 196.2. ஆரண, உருவருள். சிவஞானசித்தியார், 1. 2 - 18 - 19.3. மெய்ம்மையா. அப்பர், 4. 76 - 2.4. பொன்னார். ஆரூரர், 7. 24 - 1.

படுவன். அவன்மாட்டு என்னுடைய அளவிலாப் பேரன்பு பிரிவிலாக் கலப்பாகப் பின்னிக் கிடந்தது. மிளிரும்: விளங்குகின்ற. பின்னல் - கலப்பு; அத்துவிதம். அசைக்கும் புலித்தோல் அகன்ற வெகுளி, இசைக்கும் உருவகமாம் எண்.

(அ. சி.) சுடுபொடி - நீறு. பின்னிக் கிடந்தது - சேர்ந்திருந்தது.

(2)

259. என்பே விறகா இறைச்சி அறுத்திட்டுப்

பொன்போற் கனலிற் பொரிய வறுப்பினும்

அன்போ டுருகி அகங்குழை வார்க்கன்றி[1]

என்போல் மணியினை2 எய்தவொண் ணாதே.

(ப. இ.) 'விரதமே பரமாக வேதியரும், சரத மாகவே சாத்திரங் காட்டுவர்.' அவர் காட்டு மவ்விரதமும், 'நரிவிருத்தமதாக, எரி பெருக்கும் வேள்வியும்' ஈண்டு என்பே விறகாய் தன் இறைச்சியைத் தானே அறுத்திட்டுப் பொன்போற் கனலில் வறுப்பதெனக் கூறப்பட்டன. அவர்கள் தமக்கும் அன்பிலர், எவ்வுயிர்க்கும் அன்பிலர், அடியவர்க் கன்பிலர்; அம் முறையான் ஈசனுக்கும் அன்பிலாராவர். அன்பில்லாத அவர்கள் எத்துணை வல்வினை செய்யினும் இன்ப வடிவினனான சிவன் அவர்கள்முன் வெளிப்படான்; என்னைப்போல அன்போடுருகி அகங்குழைவார்க்கே வெளிப்பட்டருள்வன்; அடியேனுக்கும் வெளிப்பட்டருளினன்; அதனால் யான் எய்தியதுபோல் மனமணி இலிங்கமாகிய சிவபெருமானை ஆருயிர்கள் மாட்டுச் சிறிதும் அன்பிலாதாரால் பெற முடியாதென்க; ஆருயிர்கள் மாட்டு அன்புடையாரே இன்பமாகிய சிவனைப் பெறுவர். அவ் உண்மை வரும் தாயுமானச் செல்வர் திருமொழியான் உணர்க.

'அன்பர்பணி செய்யஎனை ஆளாக்கி விட்டுவிட்டால்

இன்பநிலை தானேவந் தெய்தும் பராபரமே'

- தாயுமானார், 155.

மணி - சிவன். என்போல் - யான் அடைந்ததுபோல். குழைவு - பத்தி.

(அ. சி.) என்பொன்மணி - சிவம்.

(3)

260. ஆர்வம் உடையவர் காண்பர் அரன்தன்னை

ஈரம் உடையவர்[3] காண்பார் இணையடி

பாரம்[4] உடையவர் காண்பார் பவந்தன்னைக்

கோர நெருக்கொடு கோங்குபுக் காரே.

(ப. இ.) சிவக்கொழுந்தின்மாட்டு வைக்கும் அன்பாகிய தவம், சிவபெருமான் மாட்டுச் செல்லும் ஆர்வத்தினை விளைக்கும். அத்தகைய

---

1. ஈசனுக்கன், சிவஞான சித்தியார், 12. 2 - 1.

" அன்பி. அப்பர், 5. 80 - 3.

2. காயமே"4. 76 - 4.

3. ஆரங். 12. திருக்கூட்டச் சிறப்பு, 9.

4. எத்தாயர். அப்பர், 6. 62 - 1.

" மற்றுந். திருக்குறள், 345.

ஆர்வமுடையவர் சிவபெருமானை அருளால் காண்பர். அவ்வார்வ விளைவு ஈரமாகிய நண்பினைத் தரும். அத்தகைய நண்பினர் சிவபெருமான் இணையிலாத் திருவடியிணையினைக் காண்பர். உலகியற் பற்றால் குடும்பப் பாரமுடையவர் பிறப்பு இறப்புத் தடுமாற்றத்தைக் காண்பர். இவர்கள் எய்தும் கடும் துன்பத்தினை வாயினாலும் சொல்லொணா தென்க. மேலும் இருளுலகத் துன்பமும் எய்துவர். கோங்கு: மாறுபாடு எனக்கொண்டு அதனைத் திசைச்சொல் எனவுங் கூறுவர். அன்பு ஆர்வம் முதலியவற்றைக் கண்ணப்ப நாயனார் திருவரலாற்றிலே 'முன்பு செய்தவத்தி னூட்டம்' (103) எனவரும் திருப்பாட்டான் உணர்க. ஈரம் - உள்ளன்பு. நெருக்கு - துன்பம் சிவக்கொழுந்து - சிவலிங்கம்.

(அ. சி.) ஆர்வம் - அன்பிற்கு முதல். ஈரம் - இரக்கம். பாரம் - அன்பின்மை. கோரம் - துன்பம். கோங்கு - ஒருவித நரகம்.

(4)

261. என்னன் புருக்கி இறைவனை ஏத்துமின்

முன்னன் புருக்கி முதல்வனை நாடுமின்

பின்னன் புருக்கிப் பெருந்தகை நந்தியுந்

தன்னன் பெனக்கே தலைநின்ற வாறே.

(ப. இ.) பலவாகப் பேசிப் பயன் என்? உள்ளன்பு உருக்கிக் கள்ள மொழிந்து தெள்ளத் தெளியச் செந்தமிழ்த் திருமுறையால் சிவனை இடையறாது ஏத்துங்கள். எப்பற்றும் அற்று முதன்மையான அன்பால் முடிவிலா முழுமுதல்வனின் விழுமிய அடியிணையினைத் திருவருட் கண்ணால் ஒருவாது நாடுங்கள். அவ்வாறு ஒழுகினால் பின்னுதலாகிய புணர்ப்பன்பு எய்துதற் பொருட்டுப் பெருந் தகுதிப்பாடுடைய நந்தியெம் பெருமான் தன்னையே நாடும் தனியன்பினை நமக்கே அருள்வன். தந்தருளி நம்மாட்டுத் தலைமைச் சிறப்பாய் வெளிப்பட்டு நின்றருள்வன். என்: வினாவிடைச் சொல்லாய் ஏதும் பயனின்று என்பதை உணர்த்திற்று. முன் அன்பு - முதன்மையான பத்தி. தலைநின்ற ஆறு - தோன்றியமுறை.

(அ. சி.) என் - பல கூறிப் பயன் யாது. தலை நின்றவாறு - தோன்றிய விதம்.

(5)

262. தானொரு காலஞ்[1] சயம்புவென் றேத்தினும்

வானொரு காலம் வழித்துணை யாய்நிற்குந்

தேனொரு பால்திகழ் கொன்றை அணிசிவன்

தானொரு வண்ணம்என் அன்பில்நின் றானே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் தன்னை அடியவர்க்கு அருளுதற் பொருட்டுத் திருவருளில் ஒரு காலத்துத் திருவுருக் கொள்ளுவன். அம்முறையில் தான் தோன்றியாகிய சயம்பு என்று பெறப்படுவன். அங்ஙனம் ஏத்துவார்க்குச் சிவவுலக வழித்துணையாய் அச் சிவன் என்றும் நின்றருள்வன். ஈண்டு ஒரு காலம் என்பது ஒப்பில்லாத எக்காலமும் என்பதாம். தேன் போலும் இனிய மொழியினையுடைய உமையம்மையாரை இடப்பால் கொண்ட கொன்றைமாலை அணிந்து விளங்குகின்ற சிவபெருமான்

---

1. பிணத்தினை. சிவஞான சித்தியார், 2. 4 - 24.

அடியேன் அன்பில் இன்னவண்ணம் என்று சொல்லவாராத அளவிலா வண்ணமாய் எழுந்தருளி நின்றனன்.

(அ. சி.) தேன் ஒரு பால் திகழ் - ஒரு பக்கத்தில் விளங்குகின்ற உமாதேவியை உடைய.

(6)

263. முன்படைத் தின்பம் படைத்த முதலிடை
அன்படைத் தெம்பெரு மானை அறிகிலார்
வன்படைத் திந்த அகலிடம் வாழ்வினில்
அன்படைத் தான்[1]தன் அகலிடத் தானே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் உய்யும் பொருட்டுப் பேரருளால் உலகுடல் ஊண் முதலியவற்றைச் சிவபெருமான் தன் வைப்பாற்றலாகிய மாயையினின்றும் படைத்தனன். அதன்கண் அவ்வுயிர்க்குப் பற்றுவருமாறு மால் கொடுத்து அவ்வுயிரை அதில் அடைத்தனன். அதன் வாயிலாகச் சிறிது இன்பமும் வழங்கினன். அப்படிப் படைத்தருளிய முதல்வனிடத்து அன்பினை முழுதுமாக அடைத்து எம்பெருமானை அவனருளால் அறிகின்றிலர். பலவாக விரிந்த நிலையாத இந்தப் பெரிய உலக வாழ்வில் அவை நிலையுள்ளன எனக்கொண்டு மயங்குகின்றனர். அதன் மாட்டு மிகவும் உறுதிகொண்டு அன்பு கொள்ளுகின்றனர். இவையனைத்தும் சிவபெருமான் பெருநிறைவில் அருளால் நிகழ்வனவாகும்.

(அ. சி.) வன்பு அடைத்து - உறுதி செலுத்தி.

(7)

264. கருத்துறு செம்பொன்செய் காய்கதிர்ச் சோதி

இருத்தியும் வைத்தும் இறைவனன் றேத்தியும்

அருத்தியுள் ஈசனை யாரருள் வேண்டில்

விருத்தி கொடுத்திடும் விண்ணவர் கோனே.

(ப. இ.) அன்பர் கருத்துக்குப் பொருந்துமாறு மாற்றுயர்ந்த செம்பொன்னா லமைக்கப்பெற்ற பொலிவு மிக்க இயற்கை உண்மைப் பேரொளிப் பிழம்பு சிவன். அப் பிழம்பை அருளால் இடையறா நினைவால் உள்ளத்து இருக்கச் செய்யுங்கள். அதுவே பொருளாக வைத்தும் முழு முதற் சிவனாம். இறைவனை ஏத்துங்கள். அச் சிவனைப் பேரன்பாம் காதலால் அருள்வேண்டித் தொழுங்கள். அங்ஙனம் தொழுதால் சிவவுலகத் தலைவனாகிய அவன் திருவடிப்பேற்றின்பமாகிய விருத்தியைக் கொடுத்தருள்வன்.

(அ. சி.) அருத்தி - அன்பு. விருத்தி - இன்பம்.

(8)

265. நித்தலுந் துஞ்சும் பிறப்பையும் செய்தவன்2

வைத்த பரிசறிந் தேயு மனிதர்கள்

இச்சையு ளேவைப்பர் எந்தை பிரான்என்று

நச்சியே அண்ணலை நாடுகி லாரே.

---

1. அன்போ. திருக்குறள், 73.

" கால்கொடுத். அப்பர், 4. 33 - 4.

2. தோற்றமுண்டேல். ஆரூரர், 7. 7 - 2.

ப. இ.) ஆருயிரின் வினைக்கூடாக அவற்றினுக்கு நாளும் இறப்பையும் பிறப்பையும் சிவபெருமான் அமைத்தருளினன். இவ்வுண்மையினை நன்குணர்ந்தும் மக்கள் தங்கள் விருப்பத்தை மூட்டும் உலகப் பற்றாகிய அப் பிறப்பு இறப்பிலே வைப்பர். யாவர்க்கும் எந்தையும் எமக்குத் தலைவனும் ஆகியவன் சிவன் என்று நினைந்து நிறைந்த அன்பினைச் செய்திலர். அவ் அண்ணலாகிய சிவபெருமானை நாடுகின்றிலர். துஞ்ச - சாதல்; முதனிலைத் தொழிற்பெயர். இச்சை உலகப்பற்று.

(9)

266. அன்பினுள் ளான்புறத் தானுட லாயுளான்

முன்பினுள் ளான்முனி வர்க்கும் பிரானவன்[1]

அன்பினுள் ளாகி அமரும் அரும்பொருள்[2]

அன்பினுள் ளார்க்கே அணைதுணை யாமே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் இன்ப இயல்பினன். ஆதலின் அவன் அதுவரும் வாயிலாகிய அன்பினிடத்தான். அவ்வன்பினுக்குக் காவலாகப் புறத்துமுள்ளான். அவ்வன்பினுக்குப் புகலிடமாயிருப்பதால் அவன் உடலாகவுமுள்ளான். அன்பும் சிவமும் உடலுமுயிரும் போல் ஒன்றென்ற கருத்தால் அன்பே உடலாகவுள்ளான் எனினும் அமையும். உலகத் தோற்றத்துக்கு முன்னும் அதனுடைய மாற்றத்துக்குப் பின்னும் ஒன்றுபோல் என்றும் நின்று நிலவுபவன் சிவன். அவன் முற்றத் துறந்த முனிவர்க்கும் முதல்வன். வேறெதற்கும் அகப்படாதவன். அன்பினுள்ளாகி வீற்றிருந்தருள்வன். அவனே எய்தற்கரிய அரும் பொருளாயுள்ளவன். அவன் இறவாத இன்ப அன்புடையார்க்குத் தன் திருவடியிணையினை அணைப்பன். என்றும் நீங்காப் பெருந் துணையுமாவன். புறத்தான் - அன்பின் மேலுள்ளவன். உடலாயுள்ளான் - அன்பினையே உடலாகவுள்ளவன். அணை துணை - அணுகிய - நெருங்கிய துணை.

(அ. சி.) அன் ...யுளான் - அன்பே சிவம். முன்பினுள்ளான் - உலக உற்பத்திக்கு முன்னும் அதன் அழிவுக்குப் பின்னும் உள்ளவன்.

(10)

---

1. செவ்வழல். சம்பந்தர், 3. 8 - 7.

2. அன்பேயென். திருக்களிற்றுப்படியார். 55.

12. அன்புசெய்வாரை அறிவன் சிவன்

267. இகழ்ந்ததும் பெற்றதும் ஈசன் அறியும்

உகந்தருள் செய்திடும் உத்தம நாதன்

கொழுந்தன்பு செய்தருள்[1] கூரவல் லார்க்கு

மகிழ்ந்தன்பு செய்யு மருளது வாமே.

(ப. இ.) அன்பினைப் பொருட்படுத்தாமல் வன்னெஞ்சினராய்த் திரிவாரையும், அவ்வன்பினைப் பெற்று மென்னெஞ்சினராய் மேவி வாழ்வாரையும் சிவன் அறிந்து அவரவர் செய்கைகட்கு ஏற்றவாறு முறையே துன்ப இன்பங்களை அளிப்பன். அத்தகைய உகப்புடன் அருள்செய்யும் தலைமைசேர் முதல்வன். ஆருயிர்கள் முதற்கண் தொடர்புடையார்மாட்டு அன்புடையராய், அப் பயிற்சி மேலூட்டால் அனைத்துயிர்கள் மாட்டும் அருளுடையராய் ஒழுகவல்லார்க்கு மகிழ்ந்தன்பு செய்வன். அதுவே அவன் திருவருளுமாகும். இகழ்ந்தது - அன்பினைப் புறக்கணித்தது. பெற்றது - மெய்யன்புற்றது.

(அ. சி.) கொழுந்தன்பு - வளரும் அன்பு.

(1)

268. இன்பப் பிறவிக் கியல்வது செய்தவன்

துன்பப் பிறவித் தொழில்பல என்னினும்

அன்பிற் கலவிசெய் தாதிப் பிரான்வைத்த

முன்பிப் பிறவி முடிவது தானே.

(ப. இ.) இன்பப் பிறவி என்னும் பேரின்பத் தோற்றத்துக்கு வேண்டுவ அனைத்தினையும் அருளால் வகுத்தமைத்தவன். அப் பேரின்பத்தினை எய்துங் கருவியாகக் கொடுத்தருளிய இப்பிறவிக்கண் நேரும் துன்பம் பலவாகும். அதனைப் போக்குதற்குச் செய்யும் தொழிலும் பலவாகும். ஆயினும் அச் சிவபெருமான் திருவடிக்கண் நீங்கா அன்பு செய்து கலத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் கலப்பின் ஆதியாகிய அம்மையையுடைய சிவபெருமான் வைத்தளித்த திருவருள் வலிமையால் இப்பிறவியின்பமாக நிறைவெய்தும். இன்பப் பிறவி - பேரின்பத் தோற்றம் இயல்வது - தக்கது. முன்பு - வலிமை.

(அ. சி.) இன்பப் பிறவி - முத்தியின்பம்.

(2)

269. அன்புறு சிந்தையின் மேலெழும் அவ்வொளி

இன்புறு கண்ணியொ டேற்க இசைந்தன

துன்புறு கண்ணியைந் தாடுந் துடக்கற்று

நண்புறு சிந்தையை நாடுமின் நீரே.

(ப. இ.) சிவபெருமானிடத்து இடையறாது அன்பு செய்து அதனால் நிறைந்த உள்ளத்தின்கண் அவன் திருவருட் பேரொளி

---

1. அருளென்னும். திருக்குறள், 757.

மேலெழுந்து விளங்கும் சிற்றின்பம் பேரின்பமாகிய இரண்டனையும் முறையான் அருளவல்ல திருக்கண்களையுடைய அம்மையாருடன் இசைந்தனன். அன்பு செய்வாரை ஏற்றருளவே அங்ஙனம் இசைந்தனன். துன்பத்தை மிகுவிக்கும் புட்சிமிழ்க்கும் கண்ணி போன்ற ஐம்புலன் ஆட்டும் ஆட்டத்தின்படி ஆடும் பிணிப்பினை அறுத்து, சிவபெருமான் மாட்டு நட்புக் கொள்ளும் பயன் நிறைந்தவுள்ளத்தை நீங்கள் நாடுங்கள். இன்புறுகண் சிற்றின்பம் பேரின்பங்களை அருளுகின்ற கண்களையுடைய இறைவி.

(அ. சி.) கண்ணி ஐந்து - ஐம்புலன்.

(3)

270. புணர்ச்சியுள் ஆயிழை மேல்அன்பு போல
உணர்ச்சியுள் ஆங்கே ஒடுங்கவல் லாருக்கு
உணர்ச்சியில் லாது குலாவி உலாவி
அணைத்தலும் இன்பம் அதுவிது[1] வாமே.

(ப. இ.) கருத்தொத்த காதலரிருவர் அன்புருகிக் கூடும்போது ஆடவர் மகளிர்மாட்டுச் செய்யும் இன்ப ஏதுவாகிய அன்பு அளவிறந்தது. அதுபோன்று, சிவபெருமான்மாட்டு வைக்கும் பேரன்பாகிய உணர்ச்சியும் அளவிறந்தது. அவ்வுணர்ச்சியே தாமாக அடங்கவல்லார்க்கு உலகப்பற்றாகிய உணர்ச்சி சிறிதும் தோன்றாதவாறு சிவபெருமான் செய்தருள்வன். அவ்வுயிருடன் இன்புறும் வண்ணம் குலாவிக் கலந்து தன்னுடன் அணைத்தருள்வன். அணைத்து இன்பமும் கொடுத்தருள்வன். அப்பொழுது 'அது' என்று சொல்லப்படும் சிவத்துள் ஒடுங்கினமையால் 'இது' என்னும் ஆவி முழுநூறு பூசிய முனிவர் போன்று சிவமாகவே காணப்படும். அணைத்தல் - தன்னொடு கூட்டல்.

(அ. சி.) உணர்ச்சியுள் - ஈசனை அறியும் அன்பினுள். உணர்ச்சி இல்லாது - உலக உணர்ச்சி இல்லாது.

(4)

271. உற்றுநின் றாரொடு மத்தகு சோதியைச்
சித்தர்கள் என்றுந் தெரிந்தறி வார்இல்லை
பத்திமை யாலே பணிந்தடி யார்தொழ[2]
முத்தி கொடுத்தவர் முன்புநின் றானே.

(ப. இ.) மேலோதியவாறு அன்பினால் அது விதுவாகிய ஆவி ஆண்டவன் திருவடியைப் பொருந்தும் அங்ஙனம் பொருந்தினவருடன் தானும் பொருந்தி நிற்கும் பேரொளி சிவன். 'காமம் எனவொன்றோ கண்ணின்றுஎன் நெஞ்சத்தை, யாமத்தும் ஆளும் தொழில்' என்றவாறு கிடைத்தற்கரிய அச்சிவபெருமானின் வேறல்லாத திருவருளைத் தம் முனைப்பால் வேலை வாங்கும் நிலையினர் சித்தர்களாவர். அச்சித்தர்களாலும் சிவபெருமான் தேர்ந்துணரப்படுவானல்லன். ஆயினும் அளவிறந்த பத்திமையாலே பணிந்து அடிமைத் தன்மையால் அடியாராய்த் தொழுமவர்கட்குத் திருவடிப் பேரின்பப் பேறாகிய

---

1. அதுவிது. சிவஞானபோதம், 12. 4 - 1.

2. பத்திமையும் ஆரூரர், 7. 51 - 1:

" தொண்டர்காள், 8. திருப்படையெழுச்சி, 2.

முத்தியினைக் கொடுத்து அவர்கட்கு முன்நின்றருள்வன் சித்தர்கள் தன்முனைப்பு அறாதவர்கள். பத்தர்கள் - தன்முனைப்பு அற்றவர்கள். முன்புநிற்றல் - மேலோங்கி விளங்கல். அஃதாவது திருவெண்ணூறு அணிந்தார் திருமேனிக்கண் அத் திருவெண்ணூறு மேலோங்கி விளங்குவது போன்றாகும். சித்தர் : இவர் சித்தருள் ஒருவகையினர்.

(5)

272. கண்டேன் கமழ்தரு கொன்றையி னான்அடி

கண்டேன் கரியுரி யான்றன் கழலிணை

கண்டேன் கமல மலர்உறை வானடி

கண்டேன் கழலதென் அன்பினுள் யானே.

(ப. இ.) மணங் கமழ்கின்ற கொன்றைமாலையினைக் கண்ணையும் தாருமாகக் கொண்டருளிய சிவபெருமான் திருவடியிணையினை நிறைந்த பேரன்பால் கண்டுகொண்டேன் ஆணவச் சார்பாம் மாயையின் மருள் யானை எனப்படும் அவ்வியானையினை ஈர்ந்து அதன் தோலினைப் போர்த்து அடக்கியருளியவன் சிவபெருமான். அவனுடைய கழலிணையைக் கண்டுகொண்டேன். அன்பர் நெஞ்சத் தாமரையின்கண் உறையும் அவன் திருவடியைக் கண்டுகொண்டேன். திருவடியுணர்வாம் அன்பினகத்து அவன் கழலிணையினைக் கண்டுகொண்டேன். இதன்கண் முறையே சூலம், நோன்பு, செறிவு அறிவென்னும் நானெறிப் பேறும் குறிக்கப் பெற்றவாறு காண்க.

(அ. சி.) கமலமலர் உறைவான் - மலர்மிசை ஏகினான்.

(6)

273. நம்பனை நானா விதப்பொரு ளாகுமென்று

உம்பரில் வானவர் ஓதுந் தலைவனை

இன்பனை இன்பத் திடைநின் றிரதிக்கும்

அன்பனை யாரும் அறியகி லாரே.

(ப. இ.) நம்புவார்க்குப் புகலிடமாகிய நம்பனை, எல்லாமாய்க் கலந்திருக்குந் தன்மையால் பலவகையான பொருளும் ஆவன் என்று மேலிடத்துள்ள வானவர்களால் ஓதப்படும் முதல்வனை, இயற்கை உண்மை அறிவின்ப வடிவாயவனை, ஆருயிர்கட்கு அவ்வின்பத் திடமாக நின்று இனிப்பூட்டும் அன்புருவனை, அவன்மாட்டு அன்பு வைத்தார் அவனருளால் அறிவர். ஏனையார் அறியமாட்டார்.

(அ. சி.) இன்பனை - ஆனந்தமயனை. இரதிக்கும் - தித்திக்கும்.

(7)

274. முன்பு பிறப்பும் இறப்பும் அறியாதார்

அன்பில் இறைவனை யாம்அறி வோம்என்பர்

இன்பப் பிறப்பும் இறப்பும் இலான்நந்தி

அன்பி லவனை அறியகி லாரே.

(ப. இ.) தம் எதிரே நாளும் நடந்து கொண்டிருக்கும் பிறப்பும் இறப்பும் ஆகிய இரண்டின் உண்மையினை யறியாதார் அன்பினிடத்தும் காணப்படும் இன்ப வடிவினனாகிய இறைவனை யாமறிவோ மென்பர் பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாப் பெரும் பொருள் நந்தியெங் கடவுள். அவன் பாலுள்ள இன்பத்தினை அன்புவிளையுமிடத்தே வழிபட்டுப் பெறுதல் முடியும். அத்தகைய வழிபாட்டு அன்பில்லாதார் அவனைக் காணமாட்டார்.

(8)

275. ஈசன் அறியும் இராப்பக லுந்தன்னைப்

பாசத்துள் வைத்துப் பரிவுசெய் வார்களைத்

தேசுற் றறிந்து செயலற் றிருந்திடில்

ஈசன்வந் தெம்மிடை ஈட்டிநின் றானே.

(ப. இ.) இரவு பகலாக இடையறாது மறப்பும் நினைப்புமின்றி மறவா நினைவாய்ச் சிவபெருமானைத் தொழுதல் வேண்டும். அவனைத் திருவைந்தெழுத்து முறையான் ஆருயிர்கள் பேரன்புக் காதலாகிய பாசத்துள் வைத்து நேசிப்பர். அங்ஙனம் நேசிப்பவர்களே பற்றுடையவர்கள் எனப்படும் பத்தியினராவர். இத்தகைய பத்திமையுடையாரை அச் சிவன் சிறப்பாக அறிந்தருள்கின்றனன். அவர் தேசுறுதலாகிய திருவடியுணர்வாம் சிவஞானத்தால் அச்சிவனுக்கு அடிமையாம் தம் நிலையுணர்ந்து தம்மாற் செய்யப்படும் செயலெல்லாம் சிவச் செயலென்றிருப்பர். அப்படிக்கு இருந்தால் அம் மெய்யடியாருடன் அச் சிவபெருமான் கலந்து பிரிப்பின்றி மேலோங்கி நின்றருள்வன். பாசம் - அன்பு. பரிவு - பத்தி; பற்று. ஈட்டி நின்றான் - கலந்து நின்றான்.

(அ. சி.) தேசு - சிவஞானம்.

(9)

276. விட்டுப் பிடிப்பதென் மேதகு சோதியைத்

தொட்டுத் தொடர்வன் தொலையாப் பெருமையை

எட்டுமென் னாருயி ராய்நின்ற ஈசனை

மட்டுக் கலப்பது மஞ்சன1 மாமே.

(ப. இ.) திருவாதிரை செவ்வொளியுள்ள நுண்மீன். அதுபோல் திருக்கார்த்திகையும் செவ்வொளியுடையதொரு செம்மீன். இவ் விரண்டு நாட்களும் சிவபெருமானின் தனிச்சிறப்பு நாட்களாகும். திருக்கார்த்திகைத் திருநாள் சிவபெருமான் பேரொளிப் பிழம்பாய்த் தோன்றியருளிய திருநாள். இப் பிழம்பே ஒருபுடை யொப்பாக உரு அருவத் திருமேனியைக் குறிக்கும். உருவத் திருமேனி கட்புலன் ஆவதுமட்டு மல்லாமல் கையால் தூண்டுவதற்கும் வாய்ப் புடையதாகும். அது நிலத்தையும் நீரையும் கண்ணாற் காண்பதுடன் கையால் தீண்டவும் செய்கின்றோம். ஆனால் நெருப்பினைக் காண்பதல்லாமல் கையால் தீண்ட முடியாது. தீண்ட முடியாமைபற்றி அருவுருவெனச் செப்பலுமாம். இவ்வரு உருவத் திருமேனியினின்று உருவாக முதற்கண் தோன்றிய திருவுரு கூத்தப் பெருமானார் திருவுருவே. அஃதொன்றே திருவருள் மேலீட்டால் இடையீடின்றி இயற்றியருளும் எழின்மிக்க திருத்தொழில்கள் ஐந்தினுக்கும் உரிய திருமேனியாகும். அத்திருமேனியைக் குறிக்குந் திருநாள் திருவாதிரையாகும். இந்நாளே உலகத் தோற்றத்தின் பொன்னாளாகும். இம்முறைமை கார்த்திகை மார்கழி என்ற மாதங்களிரண்டும் அடுத்தடுத்துத் தொடர்ந்து வழங்கப்படுகின்றமையானும்

---

1. மறவாமை. 12. வாயிலார், 8.

உணர்க. சிவபெருமான் இயற்கை அருட்பெரும் சோதியாய்த் திகழ்கின்றான். சொல்லவும் கருதவும் ஒண்ணாத மேன்மைமிக்க அச்சோதியை இடையறாது எண்ணுதல் வேண்டும். அவ்வாறு நினையாது இடையிடையே நினைப்பது நன்றாகாது. அடியேன் அதனைத் தொடர்ந்து நினைந்து பின்பற்றுவேன். அளவிட முடியாததும் அழிவில்லதும் ஆகிய அத் திருவருட்சுடர்ப் பெருமையை அவனருள் துணையால் உணர்வின்கண் எட்டுவன். அத்தகைய உயிருடன் கலந்து உயிருக்குயிராய் நிற்கும் இறைவனும் அவனே. அவனைக் கூடிய அளவு பேரன்பினால் இடையறா நினைப்புடன் கலப்பதே திருமஞ்சனமாகிய வழிபாடாகும். மஞ்சனம் - திருமுழுக்கு. இச்சொல் இனம்பற்றி வழிபாட்டினையுங் குறிக்கும்.

(அ. சி.) மேதகு - பெருமையுள்ள. மட்டு - அன்பு.

(10)

---

13. கல்வி

277. குறிப்பறிந் தேனுடல் உயிரது கூடிச்

செறிப்பறிந் தேன்மிகு தேவர் பிரானை

மறிப்பறி யாதுவந் துள்ளம் புகுந்தான்

கறிப்பறி யாமிகுங் கல்விகற் றேனே.[1]

(ப. இ.) சிவபெருமான் ஆருயிர்கட்கு வினைக்கூடாக உடலினைப் படைத்து அளித்தனர். அதன்கண் அவ்வுயிரைக் கூட்டி உலகத்துக்கு வரச் செய்த குறிப்பினை அருளால் அறிந்தேன். அஃதாவது மாறா அன்பு செய்து அதன் ஆறாக அவன் திருவடியை அடைதல். அதன் பொருட்டுச் சிவபெருமானும் அவ்வுயிர்களுடன் பிரிப்பின்றிக் கலந்தியக்குகின்றான். அப் பேருண்மையினையும் அறிந்தேன். தேவர்கோவறியாத தேவ தேவனாய் மூவர் முதல்வனாய் யாவர்க்கும் இன்பனாய் விளங்கும் அவனை அடியேன் உள்ளத்துத் திருவைந்தெழுத்து எண்ணுமுறையால் அடைத்துள்ளேன். அவனும் மிக்க உவப்புடன் உள்ளம் புகுந்தருளினன். அவன் உள்ளத்தை விட்டுக் கள்ளம் பண்ணாது வெளிப்பட்டு நிற்கும் அருளினைப்புரிவிக்கும் திருவைந்தெழுத்தை நெஞ்சமுத்திப் பயின்றேன். இத்தகைய நன்னெறிக் கலையே மெய்யுணர்வுக் கல்வியாகும். அவனருளால் அக் கல்வியினை அடியேனும் கற்றுக்கொண்டேன்.

(அ. சி.) செறிப்பு - கலப்பு. மறிப்பு - மூட்சி. கறிப்பு - உள்ளிருக்கும் உணர்வு.

(1)

278. கற்றறி வாளர் கருதிய காலத்துக்

கற்றறி வாளர் கருத்திலோர் கண்ணுண்டு[2]

கற்றறி வாளர் கருதி உரைசெய்யுங்

கற்றறி காட்டக் கயலுள வாக்குமே.

---

1. கற்றதனால். திருக்குறள், 2.

2. தண்டியடிக. 12. தண்டியடிகள், 1.

(ப. இ.) திருவருட் கல்வி கற்ற செந்நெறியாளர் அவ்வருளால் எண்ணிய காலத்து அவர்தம் அறிவெண்ணத்து ஓர் அகக்கண் உண்டாகும். கற்றறிவல்லார் அவற்றினைக் கருதி உரை செய்வர். அவர்கள் கற்றுள்ள அறிவு காட்டுந்தன்மை வாய்ந்த கண்ணாகும். அக்கண் பக்கத்தே உள்ளது. கற்றறி : கற்றறிவு என்பது ஈறுகெட்டு நின்றது. காட்டக் கயலுள : காட்டு + அக்கு + அயலுள - காட்டக் கயலுள. காட்டு - காட்டுந்தன்மை. அக்கு - கண். அயல் - பக்கம்.

(2)

279. நிற்கின்ற போதே நிலையுடை யான்கழல்

கற்கின்ற செய்மின் கழிந்தறும் பாவங்கள்

சொற்குன்றல் இன்றித் தொழுமின்[1] தொழுதபின்

மற்றொன் றிலாத மணிவிளக் காமே.

(ப. இ.) காலமுண்டாக என்பது போல் இளமைக் காலத்து அறிவு ஆற்றல் ஆள்வினையுடைமை முதலியன தளர்ச்சியின்றிக் கிளர்ச்சியாக விருக்கும். அதுவே தொழுதற்கு வாய்ப்புடைய காலம் என்றும் ஒருபடித்தாய் மாறா நிலையுடையனாய் நிற்பவன் சிவன். அவன் திருவடியினைச் சேர்ப்பிக்கும் மெய்யுணர்வுக் கல்வியினைக் காலம் போக்காது ஓவாது, விரைந்து கற்றலைச் செய்ம்மின். கற்றலென்பது கற்றபடி அவன் திருத் தொண்டினை அருளால் புரிவது. அத் திருத் தொண்டினால் பாவங்கள் அற்றொழியும். அச் சிவனைப் புகழ்ந்து பாடும் திருமுறைத் திருப்பாட்டுக்களை வழுவின்றிப் பொருளுணர்ந்து ஓதி அருள் நினைவுடன் தொழுங்கள். தொழுதபின் தனக்குத்தானே ஒப்பாய் வேறோர் உயர்வும் ஒப்புமில்லாத அழியா இயற்கை மணிவிளக்காம் சிவபெருமான் திருவருள் புரிவன். பொருளுணர்ந்து சொல்லவேண்டு மென்பதைச் 'சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார், செல்வர்' என்னும் திருமறை முடிவான் உணர்க. சொற்குன்றலின்றி - சொல்லின்கண் வழுவில்லாமல்.

(அ. சி.) மற்று ஒன்று - வேறு ஒப்பு.

(3)

280. கல்வி யுடையார் கழிந்தோடிப் போகின்றார்[2]

பல்லி யுடையார் பாம்பரிந் துண்கின்றார்

எல்லியுங் காலையும் ஏத்தும் இறைவனை

வல்லியுள் வாதித்த காயமு[3] மாமே.

(ப. இ.) சிவபெருமானின் திருவடியுணர்வு கைவரப் பெற்றவரே உண்மைக் கல்வியுடையாராவர். அவர் திருவருளால் திருவடியை நாடி இவ்வுடம்பினையும் மிகை என்று உட்கொண்டு தொண்டின்கண் விழைந்தோடிச் செல்கின்றனர். தொடர்பாக ஒன்றன்பின் ஒன்று பல்குவதற்கு இடனாக இருப்பதால் உடலுக்குப் பல்லி என்று பெயர். பல்குவதையுடையது பல்லி. அத்தகையவுடம்பின்கண் பற்றுடையார் பாம்பாகிய குண்டலினியை அரிதலாகிய வருத்தத்தினைச் செய்து வாழ்கின்றார்.

---

1. சொற்பாவும். அப்பர், 6. 67 - 2.

2. மற்றுந் தொடர்ப். திருக்குறள், 345.

3. வந்து. 12. சண்டேசுரர், 59.

" இரும்பைக். சிவஞானசித்தியார், 11. 2 - 5.

இரவும் பகலும் யாவர்க்கும் இறைவனாம் சிவபெருமானைச் செந்தமிழ்த் திருமாமறை வழியாகத் தொழுங்கள். அங்ஙனம் தொழுதால் வல்லியாகிய திருவருளால் குளிகையால் செம்பு பொன்னாவதுபோல் தொழுவார் உடம்பும் பொன்னாகும். அஃதாவது, சண்டேசுரர் திருவுடம்புபோல் தொழுவார் உடம்பும் தூமாயை உடம்பாகத் திகழும். வல்லி - திருவருள். வாதித்த இரசவாதம் செய்த. அரிந்து - வருத்தி. காயம் - தூமாயை உடம்பு.

(அ. சி.) பல்லி - ஆதார நிராதார அறிவு. பாம்பு - குண்டலினி. எல்லி - மாலை. வல்லி - மாயையாகிய உலகம்.

(4)

281. துணையது வாய்வருந் தூயநற் சோதி
துணையது வாய்வருந் தூயநற் சொல்லாந்
துணையது வாய்வருந் தூயநற் கந்தந்[1]
துணையது வாய்வருந் தூயநற் கல்வியே.[2]

(ப. இ.) இயற்கை உண்மை அறிவின்ப உருவாகிய சிவபெருமான் எந் நிலையினும் எவர்க்கும் எல்லாவற்றானும் விளக்கத் துணை நிற்கும் பேரொளிப் பிழம்பாவன். அவன் சிவகுருவாய் வந்து திருவைந்தெழுத்தைச் செவியறிவுறுத்துவன். அம் மந்திரத்தினையே ஆகுபெயராக ஈண்டுச் சொல்லென ஓதினார். அதற்குத் துணையாக இருப்பவனும் அவனே. அவன் மலர்மணம் போல் ஆருயிர்களைத் தன் திருவடிக் கண் அடக்கி இன்புறுத்தலின் 'தூயநற் கந்தந் துணை' யென்றனர். இத்தனையும் நிகழ்வதற்கு வாயிலாகிய கல்வித் துணையாக எழுந்தருள்பவனும் அவனே. அதனால் அச் சிவனைத் 'தூய நற்கல்வி' என்றனர்.

(அ. சி.) தூயநற்சோதி - ஞானம். தூயநற்சொல் - குரு உபதேசமொழி.

(5)

282. நூலொன்று பற்றி நுனியேற மாட்டாதார்
பாலொன்று பற்றினாற் பண்பின் பயன்கெடுங்
கோலொன்று பற்றினாற் கூடா பறவைகள் [3]
மாலொன்று பற்றி மயங்குகின் றார்களே.

(ப. இ.) செந்தமிழ்த் திருமறையாகிய தேவார முதலிய புகழ் நூல்களும், திருமுறையாகிய மெய்கண்ட சித்தாந்த முதலிய பொருள் நூல்களும் இறைவனடி அடைவிக்கும் எழில் ஞான பூசைக்குரிய நிறை நூல்களாகும். அந் நிறைநூல்களைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு நுனி என்னும் அந்தத்தைச் செய்யும் சிவபெருமான் திருவடியில்

தலைக்கூடுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் கூடமாட்டாதார், அறுநான்கு வகையாம் கொள்கைகளுள் ஏதாவது ஒரு கொள்கையினைச் சார்ந்து அதன்கண் கடும்பற்றுக் கொண்டு நிற்பர். ஏனையாருடன் பிணங்குவர். எங்குமில்லாத இன்றமிழ்ப்

---

1. உற்ற. 8. அதிசயப்பத்து, 9.

2. குற்ற. ஆரூரர், 7. 56 - 5.

3. உரை மாண்ட. 8. திருத்தோணோக்கம், 14.

" செம்மை 12. சண்டேசுரர், 2.

பண்பின் பயன் மங்கிக்கெடும்படி கலாம் விளைப்பர். திருவைந்தெழுத்தாகிய செம்பொருட் செங்கோலைக் கைப்பற்றினால் ஐம்புலப் பறவைகள் தம்புலமற்று முனைத்துக் கூடா. எனவே அவை அடங்கும். அடங்கவே அவர் 'தம்மை ஐந்து புலனும் பின்செல்லும் தகையோ'ராவர். இந் நன்னெறிக்கு உய்க்கும் நிலையுடைக் கல்வியினை அறியாதார் உடல் உலக ஊண்களில் மயக்குற்றுப் பிறப்பு இறப்பாகிய தடுமாற்றத்தால் மயங்கித் துன்புறுகின்றார்கள்.

நூல் - வீட்டுநூல், அல்லது உச்சித்துளை. நுனி - உச்சியிடம் அல்லது வீடு. பண்பு - தலைக்குணம். கோல் - கழி; நடுநாடியாகிய பிரமதண்டம். பறவை - புலன்கள். மால் - மயக்க நூல்; பெரும்பற்று.

(அ. சி.) நூல் - தத்துவ ஏணி. பால் - சார்பு. கோல் - அஞ்செழுத்து. பறவைகள் - எண்ணங்கள்.

(6)

283. ஆய்ந்துகொள் வார்க்கரன் அங்கே வெளிப்படும்
தோய்ந்த நெருப்பது தூய்மணி சிந்திடும்
ஏய்ந்த இளமதி எட்டவல் லார்கட்கு
வாய்ந்த மனமல்கு நூலேணி யாமே.

(ப. இ.) திருவருளால் திருவடியுணர்வு கொண்டு அகத்தே ஆராய்வார்க்கு அரனாகிய சிவபெருமான் அங்கு அப்பொழுதே வெளிப்பட்டருள்வன். அது கதிர்க்கல்லானது கதிரோன் முன்னிலையில் அக்கதிரை வெளியில் வரச் செய்யும் தன்மையினை யொக்கும். பொருந்திய கட்டிளந் திங்கள் புருவநடுவிற் காணப்படும் மதிமண்டலமாகும். அம்மண்டலத்தை அங்கண் நின்று கூடற்குரிய பயிற்சி வல்லார்க்கு அமைந்த மனம் மேலோங்கிப் போவதற்குரிய படி ஏணி ஆகும். கதிர்க்கல் - சூரிய காந்தக்கல்.

(7)

284. வழித்துணை யாய்மருந் தாயிருந்[1] தார்முன்

கழித்துணை யாங்கற் றிலாதவர் சிந்தை

ஒழித்துணை யாய்உம்ப ராய்உல கேழும்

வழித்துணை யாம்பெருந் தன்மைவல் லானே.

(ப. இ.) திருவடிக் கல்வி கற்றுணர்ந்தவர் செல்வன் கழலேத்துஞ் செல்வாய செல்வம் பெற்ற சிவனடியார் ஆவர். திருவருளால் யாவர்கட்கும் நன்னெறிக்கு உய்க்கும் வழித்துணையாவர். மேலும் மம்மர் அறுக்கும் மருந்துமாவர். அத்தகைத் திருவுடையார் முன்பு மேலோதிய கல்வியைக் கற்றிலாதவர் கழித்தொதுக்கும் பழித்துணையாவர். சிவபெருமான் மன மடங்கச் செய்தருளுவன்; ஆருயிரைத் தனதிடங் கருதுமாறு கருதும் துணையாவன். விண்ணவர் முதலாகச் சொல்லப்படுகின்ற ஏழுலகத்தார்க்கும் மும்மை நலமெய்தச் செம்மை வழித்துணையாயிருப்பவனும் சிவனே. இத்தகைய பெருந்தன்மை வாய்ந்த எல்லாம் வல்ல இயல்பினனும் சிவனே. கழித்துணை - நூக்கிவிடத்தக்க நிலையினர். சிந்தை யொழித்துணை - மனம் அடங்குதற்கு உரிய துணை. மும்மை இம்மை, உம்மை, அம்மை இவற்றை 'இம்மை எனல் இப் பிறப்பாம் உம்மை வருபிறப்பாம், அம்மை பிறவாச் சிறப்பாம் அங்கு' என விரித்துக் காண்க.

(8)

---

1. வானநாடனே. ஆரூரர், 7. 70 - 9.

285. பற்றது பற்றிற் பரமனைப் பற்றுமின்[1]

முற்றது எல்லா முதல்வன் அருள்பெறில்

கிற்ற விரகிற் கிளரொளி வானவர்

கற்றவர் பேரின்பம் உற்றுநின் றாரே.

(ப. இ.) தூயவுள்ளத்தால் ஒன்றனைப் பற்றவேண்டுமாயின் பெரும் பொருளாய்ச் செம்பொருளாய் அரும்பொருளாய் அன்பர் உள்ளத்து வரும் பொருளாய் வயங்கும் சிவபெருமான் திருவடியிணையினையே பற்றுங்கள். அம் முதல்வனின் திருவருள் கைவரப் பெற்றால் எல்லாம் எளிதின் இனிதாய் முற்றுறும் விழுப் பொருளாம் சிவபெருமான் திருவடிக்குத் தொழும்பராய் ஒழுகியுய்யுங்கள். அதற்குரிய வழிவகைகளாம் விரகினை உணர்ந்தவர் என்றும் பொன்றாச் சிவவுலகத்தவர். அவர் அவனருளால் அவன் திருவடிப் பெரும் பேற்றின்பத்தினை முற்றும் உற்று நுகர்ந்து நின்றனர். முற்றது : முற்றியதென்பதன் சிதைவு.

(அ. சி.) கிற்றவிரகு - தொழும்பனாம் உபாயம்.

(9)

286. கடலுடை யான்மலை யானைந்து பூதத்

துடலுடை யான்[2]பல ஊழிதொ றூழி[3]

அடல்விடை[4] யேறும் அமரர்கள் நாதன்

இடமுடை5 யார்நெஞ்சத் தில்லிருந் தானே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் உடைமைப் பொருளாகக் கடலையும் மலையையும் உடையன். நன்மையின் பேரெல்லையாகக் கடலையும், அடக்கத்தின் ஒக்கமாக மலையையும் நாயனார் நவின்றருளியதும் நாடுக. உலகமே உருவமாக உடைய அவன் 'நிலம் நீர் நெருப்பு உயிர் (காற்று) நீள் விசும்பு' ஆகிய ஐம்பெரும் பூதத்தையும் அப் பூதச் சேர்க்கையாகிய உலகத்தையும் உடலாகவுடையன். ஊழி ஊழியாகத் தான் அழியாது நின்று புண்ணிய வண்ணமாம் அடல் விடையினை ஏறியருளும் நாரி பாகன் சிவன். அடல் விடை என்பது பாவத்தை அடும் புண்ணிய ஆனேறாகும். அறப்பண்புமாகும். புண்ணியம் வளர எண்ணரிய பாவம் தேயும் என்பது உண்மை. அதற்கு ஒப்பு ஒளிவளர இருள் அடங்குவதாகும். அச்சிவனே அவன் திருவடியினை இடையறாது விரும்பும் அமரர்களாகிய சிவவுலகத்தார்க்கு முதல்வன். அமரர் - விருப்புடையோர். திருவடியுணர்வாம் இடமுடையார் புனித உள்ளத்தைச்சிவன் தனிப்பேரிடமாகக் கொள்வன். அது கருஇல்லாம் திருக்கோவில் முதலிடத்தினும் மிக்கது.

(அ. சி.) இடம் உடையார் - பேர் அறிஞர்.

(10)

---

1. பற்றுக. திருக்குறள், 350.

" பற்றற்றார் சேர். அப்பர், 4. 15 - 1.

2. தானலா. அப்பர், 4. 40 - 1.

" உலகமே. சிவஞானசித்தியார், 5 - 2 - 6.

3. ஊழிதோ. ஆரூரர், 7. 100 - 10.

4. பொன்றாது. சம்பந்தர். 2. 80 - 6.

5. உடம்பெனு. அப்பர், 4. 75 - 4.

14. கேள்விகேட்டமைதல்

287. அறங்கேட்டும் அந்தணர் வாய்மொழி கேட்டும்

மறங்கேட்டும் வானவர் மந்திரங் கேட்டும்

புறங்கேட்டும் பொன்னுரை மேனி[1]யெம் ஈசன்

திறங்கேட்டும் பெற்ற சிவகதி[2] தானே.

(ப. இ.) மறைநூலை அறம் என்று கூறுவது ஆன்றோர் வழக்கு. எனவே அறங்கேட்டும் என்பது உலகியல் ஒழுக்கங்களை உள்ளவாறு கள்ளமில் உள்ளத்து நல்லார்பால் வல்லவாறு கேட்கும் என்பதாகும். சிவனடியார் அவ் வறத்தினை உலகோர் நலமொன்றே கருதி நெடுநுகத்துப் பகல் போன்று வடுவஞ்சி வாய்மொழிவர். அத்துடன் துய்மையராய்ச் சிவனடி நினைவும் தவ வாழ்க்கையும் பேரருளும் பூண்டு ஒழுகுவோர் அந்தணராவர். அவர் கூறும் மெய்யுணர்வுக்கு வாயிலாம் அறிவுரைகளைக் கேட்டும், அறமாகிய புண்ணியத்துக்கு மாறாகிய பாவங்களையுணர்ந்து விலகுதற் பொருட்டும் விலக்குதற் பொருட்டும் அமைதியுடன் இருந்து கேட்டும், சிவவுலகோர் கூறும் சிறப்புக்கு வாயிலாம் மறைமொழியாகிய மந்திரங் கேட்டும், பிறநூல் இயல்புகளைத் திறமுறக் கேட்டும், பொன்போலும் எனப் புகழ்ந்து சொல்லப்படும் திருமேனியையுடைய நம் ஆண்டவனுடைய திருவருள் திறங்களைப் பொருளுறக் கேட்டும் அவனருளால் பெற்றநிலை சிவநிலை ஆகும். மறம் - பாவத்தின் இயல்பு. புறம் - பிறர் நூல். திறம் - தன்மை. இதன்கண் கூறப்படும் கேட்டும் என்னும் வினை எச்சம் ஆறினானும் செருக்கு, சினம், சிறுமை, இவறல், மாண்பிறந்த மானம், மாணாவுவகை என்னும் ஆறு பகையும் அறுதல் பெறப்படும். சிவன் நினைவுடையார் 'இன்பம் விழையான் வினைவிழைவான் தன் கேளிர், துன்பம் துடைத் தூன்றும் தூண்' என்பதன் எடுத்துக் காட்டாய் நிற்பர். இதுவே சிவன் நிலை. இதுவே இருவினையொப்பு.

(1)

288. தேவர் பிரான்தனைத் திவ்விய மூர்த்தியை[3]

யாவர் ஒருவர் அறிவார் அறிந்தபின்

ஓதுமின் கேள்மின் உணர்மின் உணர்ந்தபின்

ஓதி உணர்ந்தவர் ஓங்கிநின் றாரே.

(ப. இ.) எத்தேவரும் என்றும் நத்தும் பெருமான் சிவன். சிறந்த திருவருளுருவன் சிவபெருமான். அவனை அவனருளால் யாவர் ஒருவர் அகத்துணர்வார், அவரே கேட்பித்தற்குரியார். ஆதலால் அங்ஙனம் உணர்ந்தபின் யாவரும் தூதின்றி உய்ந்து திருவடி சேர்தற்பொருட்டு ஓதுங்கள். சைவ மாண்புடையார் கூறக் கேளுங்கள். உணர்வதாகிய நாடுதலைச் செய்யுங்கள். அதன் பின்னும் இடையறாது ஓதியுணர்ந்தவர் செந்நெறிக்கண் ஓங்கி நின்றவராவர்.

(2)

---

1. பொன்னார். ஆரூரர், 7 - 24 - 1.

2. கிண்கிணி. புறநானூறு, 77.

3. முன்பெலா. அப்பர், 4. 28 - 1.

289. மயன்பணி கேட்பது மாநந்தி வேண்டின்

அயன்பணி கேட்பது அரன்பணி யாலே

சிவன்பணி கேட்பவர் தேவரு மாவர்

பயன்பணி கேட்பது பற்றது வாமே.

(ப. இ.) மாநந்தி ஓதும் பொருள் நூலை ஆராய்ந்து கேளுங்கள். கேட்பின் அரனார் திருவாணையாலே மாயன் பணிகேட்டு ஒழுகுவதும் விளங்கும். அதுபோல் அயன்பணி கேட்பதும் விளங்கும். சிவன் பணியாகிய திருவடி வழிபாடு புரியும் முறையினைக் கேட்பவர் சிவவுலகக் கடவுளராவர். அதுவே பிறவிப் பெரும்பயன் எய்தும் திருப்பணி கேட்பதாகும். அக் கேள்வியே திருவடிப் பெரும்பேற்றுப் பற்றுமாகும். மயன்: மாயன் என்பதன் குறுக்கம். சிவன்பணி - சிவபூசை. பயன் பணி - திருவடிப் பேற்றினுக்குரிய நானெறித் தொண்டு. நானெறி : சூலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு என்பன.

(அ. சி.) மயன் - மாயன். அயன் - பிரமா.

(3)

290. பெருமான் இவனென்று பேசி யிருக்குந்

திருமா னிடர்பின்னைத் தேவரு மாவர்

வருமா தவர்க்கு மகிழ்ந்தருள் செய்யும்

அருமா தவத்[1] தெங்கள் ஆதிப் பிரானே.

(ப. இ.) முழுமுதற் சிவபெருமானே அழிவில் விழுப்பொருள் என்று தெளிவர். தெளிந்து வழி வழியாகப் புகழ்ந்து பேசுவர். அவரே நன்னெறியிலொழுகும் திருமுறைத்தொண்டர். திருமானிடர் எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்படுபவரும் அவரே. இத் திருத்தொண்டின் பயனால் உம்மைக்கண் சிவவுலகக் கடவுளருமாவர். இருவினைஒப்பில் இறப்பில் தவமாம் நற்றவமுடையவர் அருமாதவராவர். அவ்வருமாதவத்தைப் புரியுமாறு உடனின்று உதவியருளுபவன் சிவன். அருமாதவப்படிமை கொண்டுணர்த்துபவன் அம்மையப்பனாகிய சிவன். மகிழ்ந்தருள் செய்வானும் அவனே. அருமாதவம்: நற்றவம்; சூலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு என்பன.

(4)

291. ஈசன் அருளும் இறப்பும் பிறப்பையும்[2]

பேசி யிருந்து பிதற்றி மகிழ்வெய்தி

நேசமு மாகும் நிகழொளி யாய்நின்று

வாச மலர்க்கந்த[3] மன்னிநின் றானே.

(ப. இ.) சிவபெருமானின் திருவருளையும் அவன் திருவாணையால் ஆருயிர்களின் இருவினைக்கூடாக வரும் இறப்பையும் பிறப்பையும் செம் பொருட்டுணிவினர் செப்புவர். அதுவே எப்போதுமுள்ள முப்பொருளுண்மை. இதனைத் திருவருளால் இடையறாது பேசி இருங்கள். அப்

---

1. கண்ணி. புறம். கடவுள் வாழ்த்து.

2. அவையே. சிவஞானபோதம், 2.

3. உற்ற 8. அதிசயப்பத்து, 10.

பொருள் வயப்பட்டு விடாது அறிவழிந்து குழறுவதாகிய பிதற்றினைச் செய்து பெருமகிழ்வுற்றிருங்கள். நுங்கா நேசமாகுங்கள். அறிவுக்கு அறிவாய் நின்று விளங்கும் சிவபெருமான் நறுமலர் நாற்றம்போல் உயிர்க்குயிராய் நிலைத்து நின்று இன்புறுத்தியருளினன். நிகழ் ஒளி - இயற்கை அறிவு. நேசமாகு என்பது ஆகுமின் என்பதன் கடைக்குறை. அல்லது ஆகு என்பதை முன்னிலை ஒருமை ஏவல் வினைமுற்றாகக் கொண்டு நீ நேசமாகுவாயாக என முடிக்க.

(அ. சி.) வாசமலர்க் கந்தம் - பூவின் மணம் போல.

(5)

292. விழுப்பமுங் கேள்வியும் மெய்நின்ற ஞானத்

தொழுக்கமுஞ் சிந்தை உணர்கின்ற போது

வழுக்கி விடாவிடில் வானவர் கோனும்

இழுக்கின்றி எண்ணிலி காலம் தாமே.

(ப. இ.) மேலோதியவாறு முப்பொருளுண்மையினைத் திருவைந்தெழுத்தின்கண் வைத்து உணர்ந்தொழுகும் விழுப்பமும் சிறந்தது. நல்லார், அல்லார் கண்டத்தன் அருளால் கூறும் பொருண் மொழிக் கேள்வியும் சிறந்தது. திருவடியுணர்வாம் மெய்ஞ்ஞானத்தொழுக்கமும் சிறந்தது. இவற்றின்கண் எண்ணம் இடையறாது நாடும்போது வழுக்குதலாகிய பொச்சாப்பு ஏற்படாதிருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் வழுக்காதிருப்பின் தூய விண்ணாகிய சிவவுலகத்துச் சேர்வர். வேந்தனாகிய சிவபெருமான் தவறுதலின்றி அளவில்லாதவூழி உடனாய் நின்று அவ்வுயிரையும் நிலைப்பித்துத் திகழ்ந்தருள்வன்.

(அ. சி.) வழுக்கிவிடாவிடில் - தவறு இல்லையேல்.

(6)

293. சிறியார் மணற்சோற்றில் தேக்கிடு மாபோல்

செறிவால் அனுபோகஞ் சித்திக்கும் என்னில்

குறியாத தொன்றைக்[1] குறியாதார் தம்மை

அறியா திருந்தார் அவராவர் அன்றே.

(ப. இ.) சிறுமகார் சிற்றிலிழைத்துச் சிறு சோறடுவர். உற்ற விருந்துடன் இருமுதுகுரவர்க்கும் ஈவர். தாமும் அருந்தி உண்மையின்பம் எய்தினார்போல் உள்ளம் நிறைவுறுவர். நிறைவுறுதல் - திருத்தியடைதல். திருத்தி - திருப்தி. அதனை உண்மையன்றென உணர்ந்த முதியோரும் அன்றெனக் கூறாது ஆமென்றே கூறுவர். என்னை? அதுவே அப்பருவத்துக்கண் கூறும் ஒப்புரையாகலான் என்க. அதுபோல் ஐம்பொறி நுகர்வால் செம்பொருட் சிவனை இம்பரில் காண்டும் என்றும் அது கைகூடுமென்றும் சிலர் கூறுவர். அங்ஙனம் கூறுவார் அச்சிவனையும் தம்மையும் அறியாதவராவர். அச் சிறுமகாரையும் ஒப்பாராவர். ஆயின், அச் சிவபெருமான் சுட்டுணர்வாலும் சிற்றுணர்வாலும் அறியப்படாதவன். அவ்வுண்மையினைக் குறியாததொன்று எனக்குறித்தனர்

---

1. உணருரு. சிவஞானபோதம், 4.

" சுட்டி " 9. 2 - 2.

" உணர்வி. 12. சம்பந்தர், 161.

அச் சிவனை அவன் திருவருளால் அகக்கண் கொண்டு உணர்வினில் குறித்தல் வேண்டும். அகக்கண் - அறிவுக்கண். அவன் மாற்றம் மனம் கழிய நின்ற மறையோன். தேக்கிடுதல் - நிறைவுறுதல். செறிவால் - ஐம்புலத் தொடர்பால்.

(அ. சி.) குறியறியாதது ஒன்று - சுட்டி அறியப்படாத சிவம்.

(7)

294. உறுதுணை யாவ துயிரும் உடம்பும்

உறுதுணை யாவ துலகுறு[1] கேள்வி

செறிதுணை யாவது சிவனடிச் சிந்தை

பெறுதுணை கேட்கிற் பிறப்பில்லை[2] தானே.

(ப. இ.) ஆருயிர் உய்வதற்கு நேரிய பெருந்துணையாவது மக்களுடம்பேயாம். மேலும் உயர்ந்தோர் எனக்கொள்ளப்படும் உலகோர் திருவடியுணர்வால் கூறும் ஒற்கத்தின் ஊற்றாந்துணையாகிய நற்கேள்வி உயிர்க்கு உறுதுணையாகும். நற்கேள்வி - சிவனடியே சிந்திக்கச் செய்யும் திருப்பெருகு சிவஞானம். நம்மைவிட்டகலாது ஒட்டியுறைவதாகிய செறிதுணை சிவனடி மறவாச் சிந்தையேயாம். அதனால் பெறப்படும் அளவில் பேற்றினைக் கேட்பின் பிறப்பற்றுச் சிறப்புற்று இறப்பில் பேரின்பம் உறப்பெற்று என்றும் ஒன்றுபோல் பிரிவின்றி நின்று வாழ்வதாம். 'உலகம் உயர்ந்தோர் மாட்டு' என்பதனை வரும் தொல்காப்பிய நூற்பாவான் உணர்க:

வழக்கெனப் படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாக லான.

தொல். பொருள் - 647.

(அ. சி.) உலகுறுகேள்வி - உயர்ந்தோரிடம் கேட்டறியும் ஞானம்.

(8)

295. புகழநின் றார்க்கும் புராணம்எம் ஈசன்
இகழநின் றார்க்கும்[3] இடும்பைக் கிடமா
மகிழநின் றாதியை ஓதி உணராக்
கழியநின் றார்க்கொரு கற்பசு வாமே.

(ப. இ.) அறஞ்சொல்லும் நல்லார் புகழ அவரோடு உடனின்று அவரைத் திருவடியன்பிற் கலப்பித்து நிறைந்து நிற்கும் தொன்மைத் திருஅருட் செல்வன் சிவபெருமான். இவ்வுண்மை உணராது புறக்கணித்துச் சிலர் இகழ அவர் நல்வழிப்படுதற் பொருட்டு அவர்க்கு இடும்பைகளை நல்கி அவற்றோடு பிணிப்பிப்பவனும் நன்மைச் சிவனே.' 'ஈசன் பல்கணத் தெண்ணப்பட்டு இறுமாந்திருக்கும்' பெருமகிழ்வு கொண்டு திருவருளால் அச் சிவனை ஓதியுணரும் உண்மைநெறி நில்லாது அந் நெறிக்கு விலக்காகி நின்றார்க்குத் துன்பமே யன்றி இன்பம் உண்

---

1. உலகத்தா. திருக்குறள், 850.

2. குறவிதோள். அப்பர், 4. 60 - 3.

3. நல்லார். சம்பந்தர், 1. 84 - 10.

டாவதில்லை. அவர்கட்கு இன்ப வடிவினன் ஆன சிவன் கற்பசு - கல்லாலாகிய பசுப் போன்று காட்சியளிப்பன். கற்பசு பெயரும், உருவும், மடியும், பிறவும், பொலிவும் பசுப் போன்று தோற்றமளிக்கும். தோற்றத்தளவானும் கூடப் பாலுக்கு வாயில்

ஏதும் இல்லை. அதுபோல் சிவனால் அடையப் பெறும் இன்பப் பயன் கழிய நின்றார்க்கு ஏதும் இல்லை. கற்பசு - கல்லா. மடி - பாற்காம்பு.

(அ. சி.) புராணன் - அநாதியாயுள்ளவன். கற்பசு - கல்லாலே செதுக்கப்பட்ட பசுவைப் போல.

(9)

296. வைத்துணர்ந் தான்மனத் தோடும்வாய் பேசி
ஒத்துணர்ந் தான்உரு ஒன்றொடொன் றொவ்வாது
அச்சுழன் றாணி கலங்கினும் ஆதியை
நச்சுணர்ந் தார்க்கே நாணுகலு மாமே.

(ப. இ.) ஒருடம்பிருவராகி என்றதனால் ஒருபால் பெண்ணும் ஒரு பால் ஆணும் ஆக ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாத் திருக்கோலத் திருவுருவுடையவன் சிவன். அவனைத் திருவருளால் உள்ளத்தின்கண் வைத்துத் திருவடியுணர்வான் உணர்ந்து மனமார நினைத்து வாயாரப் புகழ்ந்து நன்னெறிக்கண் ஒழுகுவார்தம்மை அவனும் உடன் ஒத்து உணர்வன். அச்சாகிய உடம்பு தளர்ந்து உழன்ற காலத்து அதனை உரனுடன் நிறுத்தும் அச்சாணியாகிய மனம் திண்மை அழிந்து கலங்கும். அங்ஙனம் கலங்கிய இடத்தும் அந்தம் ஆதியாகிய சிவபெருமானை உள்ளன்புடன் உணர்க. அங்ஙனம் உணர்ந்தார்க்கு அவன் மிக நெருங்கி அஞ்சேலென்று அருள் செய்வன். நச்சுதல் - விரும்புதல். ஒன்றொடொன் றொவ்வாக்கோலம் என்பதற்கு வாழ்வுதரும் போகவடிவமும், தாழ்வுதரும் கோர வடிவமும், தவம் தரும் யோகவடிவமும் எனக் கூறுதலும் ஒன்று. அவ்வுண்மை வரும் திருப்பாட்டான் உணர்க:

ஒன்றொடொன் றொவ்வா வேடம் ஒருவனே தரித்துக் கொண்டு
நின்றலால் உலக நுங்கி நின்றன னென்றும் ஓரார்
அன்றியவ் வேட மெல்லா மருள்புரி தொழிலென் றோரார்
கொன்றது வினையைக் கொன்று நின்றவக் குணமென் றோரார்.

- சிவஞானசித்தியார், 1 . 2 - 23.

(அ. சி.) அச்சு - தேகம். நச்சு - விருப்பம். ஆணி - மன உறுதி.

(10)

15. கல்லாமை

297. கல்லா தவருங் கருத்தறி காட்சியை
வல்லா ரெனில்அருட் கண்ணான் மதித்துளோர்'

கல்லாதார் உண்மைபற் றாநிற்பர் கற்றோருங்

கல்லாதார்[1] இன்பங் காணுகி லாரே.

(ப. இ.) எழுதப் படிக்கக் கல்லாதவரும் அருளால் அன்பு கொண்டு அறிவின்கண் அறிய வேண்டுமென்று முயன்றால் அவர்க்கு அறியப்படும் காட்சித் தன்மை உடையவன் சிவன். திருவடியுணர்வு கற்று வல்லாரெனில் அச் சிவனை அவன் திருவருளால் அறிவிற் கண்டு இன்புறுவர். அத் திருவடியுணர்வு அருளால் கல்லாதவர் அவ் வுண்மைச் சிவனை மேற்கொள்ளாது நிற்பர். அவர்கள் உலகியல் கற்றுள்ளாராயினும் கல்லாதவரேயாவர். அவர்கள் திருவடியின்பங் காணாதவருமாவர். கருத்து - அறிவு. காட்சி - திருவருட் கண்ணால் காணப்படும் சிவன். அருட்கண் - மெய்யுணர்வுக்கண்.

(1)

298. வல்லார்கள் என்றும் வழியொன்றி வாழ்கின்றார்

அல்லா தவர்கள் அறிவு பலஎன்பார்

எல்லா இடத்தும் உளன்எங்கள் தம்இறை

கல்லா தவர்கள் கலப்பறி யாரே.[2]

(ப. இ.) திருவருட் சிறப்புச்சேர் வல்லார்கள் எஞ்ஞான்றும் யாண்டும் இடையீடின்றித் திருவடியுணர்வு சேர்வர். அதனால் நன்னெறிக்கண் பொருந்தி நல்லாராய் வாழ்கின்றார். செந்நெறிக்கண் வாராத ஏனையார் மெய்யுணர்வு நூலாகிய ஞானநூல் பல என்பர். நம் இறையாகிய சிவபெருமான் எல்லா இடங்களிலும் நுீக்கமற நிறைந்துளன். சிவனெறி கல்லாதவர் அவன் திருவடிச் சேர்வு கலவாதவராவர். அறிவுபல - அறிவு நூற்கள் பல.

(அ. சி.) வழி ஒன்றி - ஞான நெறியிற் பொருந்தி.

(2)

299. நில்லா நிலையை நிலையாக நெஞ்சத்து

நில்லாக் குரம்பை நிலையென் றுணர்வீர்காள்

எல்லா வுயிர்க்கும் இறைவனே யாயினுங்

கல்லாதார் நெஞ்சத்துக் காணவொண் ணாதே.

(ப. இ.) உலகும் உலகத்துப் பொருளும் உடலும் நில்லாத தன்மையினை உடையன. அவற்றை நிலையாக நிற்கும் என நெஞ்சத்துக்

---

1. உலகத்தோ. திருக்குறள், 140.

2. தூயானைச். அப்பர், 6, 50 - 4.

3. கல்லா நெஞ்சின். சம்பந்தர், 3. 41 - 3.

" கல்லாதார். அப்பர், 6. 84. 8.

கொள்வார் புல்லறிவினர். நில்லாத உடம்பையும் நிலை என்று நீடு நினைக்கும் பீடிலாதவர்களே! விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் எல்லாவுயிர்க்கும் இயைந்தியக்கும் அறமுறை நீங்கா இறைவனாவன். ஆயினும் திருவடியுணர்வு கல்லாதார் உள்ளத்துத் ததிநெய்போல் விளங்கிக் காண வொண்ணாது பாலில் நெய்போல் மறைந்து நிற்பன். ததி - தயிர். நெய் - வெண்ணெய். குரம்பை - உடம்பு. கல்லாதார் - திருமுறை கல்லாதார்.

(3)

300. கில்லேன் வினைத்துய ராக்கு மயலானேன்

கல்லேன் அரனெறி[1] அறியாத் தகைமையின்

வல்லேன் வழங்கும் பொருளே[2] மனத்தினுட்

கல்லேன் கழியநின் றாடவல் லேனே.

(ப. இ.) திருவடியுணர்வு கற்றலினும் நன்னெறி நிற்கும் பற்றினிலும் பொருந்தும் ஆற்றல் இல்லேன். அதனால் எஞ்ஞான்றும் பிறப்பிற்கு வித்தாம் இருவினைத் துயரைப் பெருக்கும் இருள் மயக்கினுக்கு உட்பட்டேன். திருவடியைச் சேர்க்கும் சிவனெறியாகிய அரனெறியைப் புண்ணியப் பேறின்மையாற் கல்லேன். அதனால் நன்மை அறியாத் தன்மைசேர் புன்மையின்வல்லவனானேன். ஐம்புலன் நுகர்வில் அடங்கா அவாவும் அதற்கு வேண்டும் பொருள்களைக் கூட்டும் முயற்சியில் நாட்டமும் விடாது மனத்துள் அடைபட்டுக் கிடக்கின்றன. இவற்றை யகன்று நன்னெறி ஒழுகக் கல்லேன். நன்னெறிக்குச் சேயனாய் நின்று புன்னெறியில் ஒழுக வல்லேன். இனி வழங்கும் பொருளை மனத்தினுட் கல்லேன் எனக் கொண்டு 'கொடுத்தலும் துய்த்தலும்' என்னும் செந்தமிழ் முறைக்கு மாறாகப் பொருள்களைத் துய்த்தலே உய்வென்று ஓவாது கருதி வழங்குவதாகிய கொடுத்தலை மனத்துட் கல்லேன் எனலும் ஒன்று.

(அ. சி.) கில்லேன் - ஆற்றகில்லேன். வழங்கும்பொருள் - ஐம்புல வாயிலாய் அறியும் பொருள்.

(6)

301. நில்லாது சீவன் நிலையன் றெனவெண்ணி

வல்லார் அறத்துந் தவத்துளும்[3] ஆயினார்

கல்லா மனித்தர் கயவர்[4] உலகினில்

பொல்லா வினைத்துயர் போகஞ்செய் வாரே.

(ப. இ.) பிறப்பற முயலும் வல்லாராகிய அறவோர் ஆவி இவ்வுடலகத்து எந்நாளும் நிலையாக நில்லாது என்றும், இவ்வுடலும் இவ்வுலகத்து நிலையாக நில்லாதென்றும், இவ்வுலகமும் காரணத்தொடுங்குவதல்லது நிலையாக நில்லா தென்றும் வழியளவையான் உண்மை உணர்வர். உணர்ந்து இம்மை உம்மை வாழ்வுக்குத் துணையாம் அறத்தினையும், அம்மை வாழ்வுக்குத் துணையாம் சிவத்தைப் பேணுதலாகிய தவத்

---

1. கற்றிலேன். அப்பர் 4. 78 - 2.

2. வென்றிலேன் " " " 1.

3. பெற்ற. " 5 . 5 - 2.

4. பற்றிலா. 4 - 3 1 - 8.

" எற்றிற். திருக்குறள், 1080.

தினையும் இடையறாது பயின்று அவையே தாமாக விளங்கினார். இவ்வுண்மையினைக் கல்லா மனிதரே கயவர் எனப்படுவர். அவர்கள் இறந்தும் பிறந்தும் இருவினைக் கூடாகத் திருவாணையால் வரும் வினைத்துயரினைத் துய்ப்பதாகிய போகத்து உழந்தவராவர். வல்லார் - பிறப்பற முயலும் அறவோர். வினைத்துயர் - வினை நுகர்வுத் துன்பம்.

(5)

302. விண்ணினின் உள்ளே விளைந்த விளங்கனி
கண்ணினின் உள்ளே கலந்தங் கிருந்தது
மண்ணினின் உள்ளே மதித்து மதித்துநின்று
எண்ணி எழுதி[1] இளைத்துவிட் டாரே.

(ப. இ.) அருள் வெளியினுள்ளே விளைந்த பண்பால் விளாம் பழத்துடன் ஒருபுடை ஒப்புமை கூறற்கு ஏற்றவன் சிவபெருமான். அவன் புறக்கண்ணினுக்குச் சார்பு வாயிலாக அளிக்கும் பொதுக்காட்சியுடையன். அகக்கண்ணாகிய உணர்விடைத்து இயற்கை உண்மை, அறிவு இன்ப வடிவாம் சார்பிலாத் தன் தன்மைவாயிலாக அளிக்கும் சிறப்புக் காட்சியும் உடையன். இவற்றை அளித்துக் கலந்திருந்தருள்வன். இவ் வுண்மையினை உள்ளவாறு அருளால் உணர்தல் வேண்டும். உணராதார் உலகத்தில் சுட்டி அறியப்படும் பொருள்களை நிலைக்குமென மாறுபடக் கொள்வர். மதித்து அதன் வாயிலாத் தம் அறிவு போனவாறு முன்னொடுபின் முரணாய்ப் பொருந்தா நூல்கள் பல செய்வர். செய்து கையும் கண்ணும் கருத்தும் இளைத்து ஏமங்காணாது வாளாபோயொழிந்தார் பலராவர். விளங்கனி என்பது பண்புவம ஆகுபெயராய்ச் சிவபெருமானைக் குறித்து நின்றது. வில்வம் கூவிளம் கிளுவை விளா, வன்னி ஆகிய ஐந்தும் சிவபெருமானுக்கு உவந்த ஐந்தளிர்கள் என்ப. அவற்றுள் வில்வப் பழமும் விளாம்பழமும் சிறந்த மருந்தாவதுடன்

பித்தத்தை உடனே அகற்றும் மருந்துமாய்ப் பொருந்தும் உணவுமாய் விளங்குகின்றன. பித்தம் அகன்றால் அறிவு விளங்கி நல்லவராவர். அத்தகைய விளங்கனி சிவனைத் தொழுவார் அறியாமை நீங்கிப் பேரறிவோங்கி நல்லவராதற்குப் பண்பால் ஒருபுடை யொப்பாகும். விண் - அருள்வெளி. எழுதி என்பதற்குச் செயப்படுபொருள் வருவிக்கப்பட்டது.

(அ. சி.) விளங்கனி - சிவம்.

(6)

303. கணக்கறிந் தார்க்கன்றிக் காணவொண் ணாது

கணக்கறிந் தார்க்கன்றிக் கைகூடா காட்சி

கணக்கறிந் துண்மையைக் கண்டண்ட நிற்குங்

கணக்கறிந் தார்கல்வி கற்றறிந் தாரே.[2]

(ப. இ.) என்றுமுள்ள அழியாத் தொன்மையவாம் என்பது தொகை. இறை யுயிர் தளை என்பன வகை. சிறப்பு, வனப்பு, யாப்பு, நடப்பு, மறைப்பு என்பனவற்றைத் தனித்தனியே முதலெழுத்தாற் குறிக்கும் 'சிவயநம' என்பது விரி. இவ்வகையாகப் பொருளுண்மை

---

1. விரிவிலா. அப்பர், 4. 60 - 9.

2. எவ்வடிவு - பாதகங்கள் உண்மை நெறி விளக்கம், 3 - 6.

" நற்றா. மூதுரை, 24.

களைக் கண்ணி அறிதல் கணக்கெனப்படும் திருவைந்தெழுத்தை எண்ணிக் கணித்து உருவேற்றலும் கணக்கெனப்படும். ஒன்றாதலாம் தொகை வேறாதலாம் வகை, நின்றவுடனாதல் விரிநேர் என்பதனை நினைவுகூர்க. இம்முறைசேர் கணக்கினை அருளால் அறிந்தவர் சிவபெருமான் திருவடியினைக் காண்பர். இக் கணக்கினை அறியார் அவ்வடியினைக் காணார். இஃது ஒருபுடைச் சிவவுருவமாகும். அதுபோல் கணக்கறிந்தார்க்கே சிவனுண்மைக்காட்சி புலனாம். சிவனுண்மைக் காட்சியென்பது திருவடிப் பேரின்பத் திளைப்பேயாம். இக் கணக்கினையறிந்து சிவமெய்ப்பொருளை எய்ப்பில் வைப்பென அறிதலால் அண்டுதலாகிய செறிவுநிலை ஏற்படும். இதுவே சிவயோகம். சிவயோகம் என்பது தன் இழப்பாகும். இக் கணக்கினை அறிந்தாரே திருவடிப் பேரின்பம் இம்மையே துய்ப்பவராவர். அவர் செயல் அனைத்துஞ் சிவச் செயலேயாகும். இதுவே சிவபோகம். சிவபோகம் என்பது அருளுழப்பேயாம். இதன் விரிவை உண்மைநெறி விளக்கத்து உமாபதி சிவநாயனார் ஓதியருளியவாற்றானுணர்க. இத்தகைய கணக்கினைக் கற்றறிந்தாரையே செந்நெறிச் செல்வர் - செம்பொருட்டுணிவினர் கற்றறிந்தார் எனக் கருதுவர். காட்சி - திருவடியுணர்வு; சிவ ஞானம். அண்ட - சேர.

(அ. சி.) கணக்கறிந்தார் - அஞ்செழுத்தைக் கணிக்கும் வகை அறிந்தார்.

(7)

804. கல்லாத மூடரைக் காணவும் ஆகாது.[1]
கல்லாத மூடர்சொல் கேட்கக் கடன்அன்று
கல்லாத மூடர்க்குக் கல்லாதார் நல்லராம்[2]
கல்லாத மூடர் கருத்தறி யாரே.

(ப. இ.) சிவனறி கல்வியினைக் கல்லாதார் மூடர் எனப்படுவர். அவரே உண்மை அறிவிலாதவரும் ஆவர். அவ்வறிவிலாதவரை நல்லார் காணவும் அஞ்சுவர். அதனால் அம் மூடரைக் காணவொண்ணாது என்றனர். மூடர் : அறியாமையால் மூடப் பட்டவர். அவர்தம் ஒழுக்கமிலாத இழுக்குவாயால் வரும் வழுக்குமொழிகளைச் செவி கொடுத்துக் கேட்பது முறைமையாகாது. கடன் - முறைமை. கல்லாத மூடர்க்குத் திருமுறைக் கல்வி இல்லாதவரே நல்லராவர். கல்லாதமூடர் ஆகுங் கருத்தினையும் அறியார்; ஆன்றோர் கருத்தினையும் அறியார்.

(8)

305. கற்றுஞ் சிவஞானம் இல்லாக் கலதிகள்[3]

சுற்றமும் வீடார் துரிசறார் மூடர்கள்

மற்றும் பலதிசை காணார் மதியிலோர்

கற்றன்பில் நிற்போர் கணக்கறிந் தார்களே.

(ப. இ.) அளவில்லாத உலக நூற்களைக் கற்றும் அறிவுநூலாகிய சிவஞானம் கல்லாதவர் கலதிகளாகிய வீணர்களாவர். 'மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களில் வீழ்க்கும், சிறப்பிலாதா'ராகிய தூய சுற்றத்தைவிட்டு நீங்கார். அதனால் மும்மலத் துரிசுமறார். இத்தகையார் மூடர்கள் எனப்

---

1. தறிசெறி. 8. அச்சப்பத்து, 8.

2. சிற்றினம் - திருக்குறள், 451.

3. கலரா - 8. திருக்கோவையார், 259.

படுவர். பல திசைகளிலும் திருவடியுணர்வு கைவந்த நல்லோர் மாண்பினைக் கண்டும் கேட்டும் தேறார். இவர்கள் உய்யும் அறிவிலராவர். திருவடியுணர்வுத் திருமுறை கற்றபின் அதன்படி ஓவாது ஒழுகிக் கண்ணுதலோன் அன்பினில் உறுதியாக நிற்போரே கணக்கறிந்தாராவர். வீடார் - விட்டு நீங்கார். கணக்கு - முறைமை.

(அ. சி.) கலதிகள் - வீணர்கள். துரிசு - களங்கம்.

(9)

306. ஆதிப் பிரான்அம ரர்க்கும் பரஞ்சுடர்

சோதி அடியார் தொடரும் பெருந்தெய்வம்

ஓதி உணரவல் லோம்என்பர் உள்நின்ற

சோதி நடத்துந் தொடர்வறி யாரே.

(ப. இ.) யாவர்க்கும் யாவைக்கும் காரணமாய்த் திகழும் ஆதியையுடைய அப்பன் விழுப்பொருளாகிய பிரானாவன். அவனே விண்ணவர்க்கும் பண்ணமை அறிவுப் பேரொளி. திருவருள் ஒளியோடு என்றும் பொன்றாப் பொலிவுடன் விளங்குவர் மெய்யடியார். அவர் நன்று தொடரும் பெருந்தெய்வம் சிவபெருமானே. இவ்வுண்மைகளை அருளால் உணராதவர் தாமே ஓதியுணரவல்லோம் என்று செருக்குறுவர். அவர்கள் சிவபெருமான் உயிர்க்குயிராய் உள்நின்று நடத்தும் அருட்பெருஞ்சோதியாம் முறைமையினை அறியாதவராவர். சோதி அடியார்த் தொடரும் - திருவடியுணர்வுள்ள நாயன்மாரைத் தொடர்ந்து முன்நிற்கும், பெரும்பொருள் - சிவபெருமான். தொடர்வு - முறைமை. பெரும்பொருள் சிவபெருமான் என்பது நடு நின்று ஆய்வார் அனைவர்க்கும் என்றும் ஒப்ப முடிந்த தொன்று. அவன்,

கரும்பினுமினியான், கதிர்ச்சோதியான், கடலமுதன், இறப்புப்பிறப்பு இல்லான், பெரும்பொருட் கிளவியான், அரும்பொன் ஆக்குவோன் ஆவன் இதன் கண் காணப்படும் சிவனியல்பு ஆறும் அவன் பண்பு ஆறனையும் ஒரு புடையாகக் குறிக்கும். பண்பாறு: அழிவில் செல்வம், ஆண்மை, பொருட் புகழ், அருட்செல்வம், அடியுணர்வு அற்ற பற்று என்பன.

இச்சிறப்பனைத்தும் ஒருங்குமைந்த செந்தமிழ்த் திருமறை வருமாறு:

'கரும்பினு மினியான்றன்னைக் காய்கதிர்ச் சோதியானை
இருங்கட லமுதந் தன்னை யிறப்பொடு பிறப்பிலானைப்
பெரும் பொருட் கிளவியானைப் பெருந்தவ முனிவரேத்தும்
அரும்பொனை நினைந்த நெஞ்ச மழகிதா நினைந்தவாறே.'

- அப்பர், 4.74 - 3.

(அ. சி.) பெரும்பொருட் கிளவி - திருவைந்தெழுத்து.

(10)

16. நடுவுநிலைமை

307. நடுவுநின் றார்க்கன்றி ஞானமும் இல்லை[1]
நடுவுநின் றார்க்கு நரகமும் இல்லை
நடுவுநின் றார்நல்ல தேவரு மாவர்
நடுவுநின் றார்வழி நானும்நின் றேனே.

(ப. இ.) அடியார் நடுவுள் இருத்தலே நடுவுநிலையாகும். நடுவுள் இருத்தல் என்பது அடியார் நிறையுடைக் காவலில் நாம் என்றும் முறையுற நிற்கின்றோம் என்னும் மறவா நினைவுடன் ஒழுகுதல். இஃது உய்யும் மெய்யடியார்க்கு வேண்டும் செய்கையாகும். வேந்தர் முதலாயினார் நடுவுள் நிற்பதென்பது அறமுறையின் காவலில் அவர்கள் நிற்பதாக நினைப்பதாகும். அடியார் நடுவுள் நின்றாலன்றித் திருவடியுணர்வாகிய சிவஞானம் எய்துதல் இல்லை. நடுவுநின்றார் நன்னெறி ஒழுகுவராதலின் அவர்கட்கு நரகம் எய்துதலும் இல்லை. நடுவு நின்றார் சிவவுலகத்து வாழும் தேவருமாவர். அந் நடுவுநின்றார் வழியே அடியேனும் நின்றேன். மேலும் திருவைந்தெழுத்தாகிய 'சிவயசிவ' என்னும் பொருண்மறையுள் ஆவியினைக் குறிக்கும் 'ய' கரம் வகர சிகரங்கட்கு நடுவாக இருக்கும் நன்மைத் தன்மையினை நாடி அம் மறையினை இடையறாது கணித்தலும் நடுவு நிற்றலாகும். இதுவே 'வாசி' யிடை நிற்கை வழக்கு என்னும் முறைமையுமாகும். இங்ஙனம் கூறுதலும் ஒன்று.

(1)

308. நடுவுநின் றான்நல்ல கார்முகில் வண்ணன்

நடுவுநின் றான்வல்ல நான்மறை யோதி

நடுவுநின் றார்சிலர் ஞானிக ளாவோர்

நடுவுநின் றார்நல்ல நம்பனு மாமே.

(ப. இ.) கார்முகில் வண்ணனும் காக்குந் தன்மையால் நடுவுநின்றான் ஆவன். மறையோதியாகிய நான்முகனும் படைக்குந் தன்மையால் நடுவு நின்றவனாவன். சிவஞானிகளாவார் சிலரும் நடுவுநின்றனர். அம் முறையான் நடுவுநின்றார் நல்ல நம்பனாகிய சிவபெருமானாகித் திகழ்வர். நம்பனுமாம் - சிவமாம் பெருவாழ்வு எய்துதலுமாம்.

(2)

309. நடுவுநின் றார்சிலர் ஞானிக ளாவர்

நடுவுநின் றார்சிலர் தேவரு மாவர்

நடுவுநின் றார்சிலர் நம்பனு மாவர்

நடுவுநின் றாரொடு நானும்நின் றேனே.

(ப. இ.) நடுவு நிற்றலாகிய சிவனினைவு உடையார் சிவஞானிகளாவர். பின் சிவவுலகக் கடவுளருமாவர். சிவவுலகம் தூமாயைக்கண் உள்ளது. மேலும் அவர் சிவனாம் பெருவாழ்வும் எய்துவர். அவருடன் கூடி இணைந்து அடியேனும் நின்றேன்.

(3)

---

1. ஊனப்பே. அப்பர், 4. 30 - 7.

" உடையா, 8. கோயின்மூத்த. 1.

310. தோன்றிய எல்லாந் துடைப்பன்[1] அவனன்றி

ஏன்றுநின் றாரென்றும் ஈசன் இணையடி

மூன்றுநின் றார்முதல் வன்திரு நாமத்தை

நான்றுநின் றார்நடு வாகிநின் றாரே.

(ப. இ.) எக்காலத்தும் யாண்டும் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கு படைப்பவன் சிவன். அம் முறையான் அவன் அந்தத்தைச் செய்கின்றவன் ஆவன். அதனால் அவனை மெய்கண்ட நூல் அந்தம் என ஓதிற்று. பேரொடுக்கத்தைச் செய்பவன் சிவனே. அவனையன்றி வேறு யாரும் இலர். அவனே ஆண்டான். அவன் திருவடியை ஏன்று நின்றார் நடுவு நின்றாராவர். அவன் திருப் பெயராகிய 'சிவயநம' என்னும் செந்தமிழ்த் திருவைந்தெழுத்தினைத் திருவருளால்

இடையறாது முயன்று உளங்கனிந்து ஓதினவரும், அவ் வைந்தெழுத்தினையே அறிவுறப்பற்றி நின்ற வரும் நடுவு நின்றாராவர். இத் திருமறை நடுவு நின்றார் தன்மையினை நவிலுகின்றது. அவனன்றி என்று என்பதனை அவன் நன்றி என்று எனப்பிரித்துச் சிவபெருமான்றன் நல்ல திருவருளை எய்தி என்றலும் ஒன்று. மூன்று : முயன்று என்பதன் திரிபு. நான்று - பற்றி.

(அ. சி.) நான்று - பற்றி.

(4)

---

17. கள்ளுண்ணாமை

311. கழுநீர்ப் பசுப்பெறிற் கயந்தொறுந் தேரா

கழுநீர் விடாய்த்துத்தங் காயஞ் சுருக்கும்

முழுநீர்க் கள்ளுண்போர் முறைமை அகன்றோர்

செழுநீர்ச் சிவன்றன் சிவானந்தத் தேறலே.[2]

(ப. இ.) தூய பால்தரும் பசுவாகிய ஆன், செஞ்சாலி அரிசி கழுவிய நீராகிய கழுநீரை வயிறாரப் பருகப் பெற்றால் பின் விடாய் நீக்கு தற்பொருட்டுக் குளந்தொறும் சென்று வெறும் புனலை நாடாது. என்னை? மீண்டும் கழுநீரையே கருதிவரும் ஆகலான் என்க. கழுநீர் அனைய சுவைமிக்க தேறலாகிய இனியதேனைப் பருகுதற் பொருட்டு விழைவர் சிலர். அவ் வேட்கையுற்றவர் தங்கள் உடலையும் உணர்வையும் ஒருங்கு சுருக்கும் முழுமூடத் தன்மை வாய்ந்த இயற்கையும் செயற்கையுமாகிய மயல்சேர் கள்ளினை யுண்பர். அவர்கள் அறமுறையும் அருள் முறையும் அகன்று பாவநெறியிற் செல்வோராவர். செழுமை வாய்ந்த பழுதில் இன்பமும் விழுப்பொருளாம் சிவனடிப் பெருவாழ்வும் என்றுங் குன்றாது தரத்தக்கவன் சிவன். அவன்பாலே உள்ள சிவானந்தத் தேறலாகிய மதுவினையே நடுவு நின்றார் உண்பர். அத் தேறலே ஆருயிரின் அன்பறிவு ஆற்றல்களை விளக்கும் இறவாத இன்பத்தமுத்தும் அறவாழி

---

1. அவனவள். சிவஞானபோதம், 1.

" பெருங்கடன். அப்பர், 4. 113 - 7.

2. காயத்துள். திருவுந்தியார், 43.

" தெள்ளத். அப்பர், 5. 91 - 10.

அந்தணன்தாள் தலைக்கூட்டும். கள்ளினையுண் போன்களி காளைகள்ஞுட்டுவோன், வள்ளல் சிவ நாட்டங்கள் வாழ்த்து என்பதை உளங்கொண்டு 'சிவ சிவ' என்னும் செந்தமிழ் மறையினையே சிவானந்தத் தேறல் எனப் பருகுக. பருகுதல் - ஓவாது உணர்வின்கண் உணர்த்த உணர்தல்.

(1)

312. சித்தம் உருக்கிச் சிவமாஞ் சமாதியில்
ஒத்த சிவானந்தத் தோவாத தேறலைச்
சுத்த மதுவுண்ணச் சுவானந்தம் விட்டிடா
நித்தல் இருத்தல் கிடத்தல்கூழ்க் காலே.

(ப. இ.) மேலோதியவாறுள்ள திருவடி இன்பத்தேறலைப் பருகினோர் சித்தம் சிவன்பாலே ஓவாது உருகும் காதலினராவர். ஒன்றியிருந்து நினைத்தலால் அறிவுக்கு அறிவாய் நுண்ணிதாகவுணரும் நொசிப்பு நிலையினை எய்துவர். நொசிப்பு நிலை: சமாதி நிலை. தனக்குத் தானே ஒப்பாகிய என்றும் வற்றாத திருவடியின்பத் தேறலைத் தூய உண்மை இயற்கைத் தேறல் என்பர். இத் தூய நிலையினை உயிர்ச் செயல் அற்று உடையானை விட்டுப் பிரிவிலா உடையாள் செயலினை உற்றுத் திகழும் நிலை என்ப. இதனையே சுத்தாவத்தை என்ப. இந்நிலையில் அத் தூய மதுவுண்டலால் சிவ இன்பமே தன்பால் திகழ்ந்து தான் அதன் வண்ணமாய்த் தனக்குரிய தணவா இன்பமாம்படி அன்பினில் சிறப்பர். இந்நிலை எய்தாது தம் நிலையினை மயக்கும் புறக் கள்ளினையுண்பார் அறிவு திரிதலின் கூழ்நிலையாகிய சகல கேவல நிலையினராவர். சகல கேவலம் என்பது ஒவ்வொரு நாளும் நனவு, கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப்படங்கலாகிய கூழ்நோக்கு நிலை. இந் நிலைபோன்று கள்ளுண் பாரும் நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் செய்யினும் தம் நிலையினை இழந்து செய்தலின் அதனைக் கூழ்நிலை என்பர். இவ்வுண்மை நாயனாரருளிய:

'கையறி யாமை உடைத்தே பொருள்கொடுத்து
மெய்யறி யாமை கொளல்.'

- திருக்குறள், 925.

என்னும் செந்தமிழ்ப் பொதுமறையான் உணர்க. சகல கேவலம் - புணர்விற்புலம்பு; கருவிகள் தொழிற்படா நிலை.

(அ. சி.) கூழ்க்கால் - கூழால் அவத்தை.

(2)

313. காமமுங் கள்ளுங் கலதிகட்[1] கேயாகும்
மாமல முஞ்சம யத்துள் மயலுறும்
போமதி யாகும் புனிதன்[2] இணையடி

ஓமய ஆனந்தத் தேறல் உணர்வுண்டே

(ப. இ.) இழிகாமமும் அழிகள்ளும் தூக்குணமுடைய கலதிகளாகிய கூழோர்க்கு உரியன. தூய வெண்ணூற்றால் யாவரையும் தூய்மையாக்கும் புனிதனாகிய சிவபெருமானின் திருவடியிணையாகிய

---

1. கள்வன். 8. திருத்கோத் தும்பி, 19.

2. மனிதர். அப்பர், 5. 91 - 7.

சிறந்த இயற்கைவடிவமைந்த இன்பத்தேறலை உண்ணுங்கள். அத்தேறல் திருவடியுணர்வினை உண்டாக்கும். தொன்மை மலத்தையும், சமயங்களிலுண்டாகும் பெரும் மயக்கத்தையும் போக்கக் கூடிய திருவருளுணர் வினையும் உண்டாக்கும். மேலும் இழிகாமும் அழிகள்ளும் தொன்மலத்தையும் சமய மயக்கத்தையும் உண்டாக்கும். நல்லறிவைப் போக்கும் எனவும் கொள்க. கலதி - தூக்குணமுடையார். இழிகாமம் - நல்லோரான் இழிக்கப்படும் காமம். அஃதாவது புறச் சூழலால் அறந்திறம்பி அகத்தெழும் காமம்; குறியாக் காமம் என்க. அழிகள் - ஒழுக்கமும் உணர்வும் ஒருங்கு அழிக்குங்கள். ஓ - சிறப்பு. மயம் - பெருமை. போம் மதியாகும் - கெட்டுப் போவதற்காம் காரறிவுண்டாம். மயவானந்தம் - ஆனந்த மயம்; அழிவில் பேரின்பம். காரறிவு - அறியாமை.

(அ. சி.) மாமலம் - மூலமலம்.

(3)

314. வாமத்தோர் தாமும் மதுவுண்டு மாள்பவர்

காமத்தோர் காமக்கள் ளுண்டே கலங்குவர்

ஓமத்தோர் உள்ளொளிக்[1] குள்ளே உணர்வர்கள்

நாமத்தோர்[2] அன்றே நணுகுவர் தாமே.

(ப. இ.) ஆற்றலாகிய சத்தியை வழிபடுவோர் வாமத்தோர் எனப்படுவர். இவர்கள் மயக்கநூல் வழிநின்று அறியாமையாற் கள்ளுண்பார்கள். அவர்கள் கள்ளுண்பது சத்திக்கு உவப்பைத் தருவதாகும் என்னும் தப்பு எண்ணமேயாகும். சத்திக்கு உவப்பைத் தருவது 'சிவானந்தத் தேறலே'யன்றி அறிவை மயக்கும் கள்ளன்று. இழிகாமமுடைய கூழோர் இணை விழைச்சு எனப்படும் உடனுறைவு அல்லது ஆண் பெண் இணக்கம் என்னும் உடலையும் உளத்தையும் உணர்வையும் தளரச் செய்யும் காமக் கள்ளுண்டு கலங்குவர். சிவ வழிபாட்டினுக்கு ஓமமும் ஒருங்கிய நினைவும் உறுப்புக்கள் எனப்படும் வழிபாடு உறுப்பி. ஓமம் தூ வளர்த்தல். ஒருங்கிய நினைவு தியானம். அவ்வகையான சிவ வழிபாட்டினர் உள்ளொளியாகிய சிவனடியுள் ஒடுங்கித் தம் உணர்வில் சிவ இன்பத் தேறலினை யுண்பர். நந்தி நாமமாகிய 'நமசிவய' என்னும் செந்தமிழ்த் திருவைந்தெழுத்தைத் திருவருளால் சிறப்புறக் கணிப்போர் அப்பொழுதே

திருவடியுணர்வினை எய்துவர். காமத்தோர் - இன்ப நூலுடையார் வாமத்தோர்: சத்திக்குத் தனிப்பெரு முதன்மை கொடுக்கும் நெறியினர். இவர் சத்தியின் திரிபே உலகமும் உயிர்களும் எனக் கொள்ளும் ஒவ்வாக் கொள்கையினர்.

(அ. சி.) வாமத்தோர் - சத்தி பூசை யுடையோர். ஓமத்தோர் - சிவபூசை செய்பவர். நாமத்தோர் - அஞ்செழுத்தோபதுவார்.

(4)

315. உள்ளுண்மை ஓரார் உணரார் பசுபாசம்
வள்ளண்மை நாதன் அருளினின் வாழ்வுறார்
தெள்ளுண்மை ஞானச் சிவயோகஞ் சேர்வுறார்
கள்ளுண்ணும் மாந்தர் கருத்தறி யாரே.[3]

---

1. பால் நினைந். 8. பிடித்த பத்து, 9.

2. ஆலைப்படு. அப்பர், 6. 52 - 2.

3. உட்கப். திருக்குறள். 921.

(ப. இ.) உயிர்க்கு உயிராய் உணர்வளிக்கும் உள்ளுண்மையாகிய பதியினை ஓரார். அப் பதியினை உணராமையால் பசு பாசமாகிய உயிர்தளை என்னும் பொருள்களையும் உணரமாட்டார். 'வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவதே' ஈயும் பெருவள்ளலாகிய சிவபெருமான் முழுமுதல்வன். அவன் திருவருளின் வழிநின்று வாழுதல் செய்யார். தெளிந்த உண்மையாகிய திருவடியுணர்வு சிவஞானம் எனப்படும். அச்சிவஞானத்தால் எய்தப்பெறுவது சிவயோகம். சிவயோகம் - சிவ இணக்கம். எண்ணல் இருத்தல் இயைதல் இயங்கல் நான்கும் முறையே. உருவ தரிசன யோக போகம் என்பர். இவற்றை எண்ணலிருத்தல் இயைதல் ஏற்றியங்கல் ஏருருவம், கண்காட்சி யோகபோகம் என்பதனால் நினைவு கூர்க. இச் சிறந்த சிவயோகத்தையும் சேரமாட்டார்; யாரென்றால்? அழிகள்ளுண்ணும் மாந்தர் என்க. இம் மாந்தர் சிவபெருமான் தங்களுக்குப் பிறப்பினைத் தந்தருளிய திருவுள்ளக் குறிப்பினையும் உணராதவராவர்.

(அ. சி.) உள் உண்மை - உள்ளத்தின்கண் இருக்கும் இயல்பு. தெள் உண்மை - தெளிந்த.

(5)

316. மயக்குஞ் சமய மலமன்னு மூடர்
மயக்கு மதுவுண்ணு மாமூடர் தேரார்
மயக்குறு மாமாயை மாயையின்[1] வீடு

மயக்கில் தெளியின் மயக்குறும் அன்றே.

(ப. இ.) அறிவினைக் கெடுத்து அல்லற் படுத்தும் எதுவும் ஆன்றோரால் கள்ளென்றே கொள்ளப்படும். ஆதலால் தெளிவும் விரிவும் இல்லாத அறிவினர் மலம் நிறைந்த மூடராவர். அவர்கள் எரிவினால் ஏற்படுத்தும் சமயம் மயக்கந்தரும் வாய்மையில்லாத பொய்ச்சமயமாகும். இச் சமயப் புன்மையினையும் நன்மையினைப்போல் மேற்கொண்டு ஆயாது நிற்கும் தூயார் அறிவைக் கெடுக்கும் மதுவினையுண்ணும் மாமூடரோடொப்பர். அவர் தெளிவித்தாலும் தெளிந்து கொள்ளமாட்டார். சமயப் பொய்ப் பற்றும் ஒருவகை மதுவென்றே சொல்லப்படும். இத்தகைய பெரிய மயக்கங்களில் நின்று அருளால் தெளிந்தவர் தூவாமாயையினின்றும் விலகுவர். தூவாமாயையினை அசுத்த மாயை என்பர். இது நில முதல் மாயையீறாக முப்பத்தொரு தத்துவங்களையுடையது. இம் மாயை விலகுவதுபோன்று தெளிவுடையார்க்கு மாமாயை என்று சொல்லப்படும் தூமாயையும் விலகும். தூமாயை ஐந்து தத்துவங்களையுடையது. அஃது ஆசான் முதல் அத்தன் ஈறாகக் கூறப்படும். இதனைச் சுத்த வித்தை முதல் சிவம் ஈறாக எனவும் கூறுவர். மாயையின் தூவாமாயையைப் போல. இன்: ஐந்தன் உருபு ஒப்புப் பொருள். மாமாயை - தூமாயை. வீடும் - விலகும். சமய மலமன்னும் மூடர்: மலத்தொடர்பான நெறியொழுகும் அறிவிலார்.

(6)

317. மயங்குந்[2] தியங்குங்கள் வாய்மை அழிக்கும்
இயங்கும் மடவார்தம் இன்பமே எய்தி
முயங்கும் நயங்கொண்ட ஞானத்து முந்தார்
இயங்கும் இடையறா ஆனந்தம் எய்துமே.

---

1. மாயையமா. சிவப்பிரசாசம், 7 . 2.

2. தாயினு. அப்பர், 5 . 100 - 10.

(ப. இ.) மெய்ம்மையினையும் மெய்ப்பொருள் உண்மையினையும் அழித்தொழிக்கும் பழிபடு கள்ளினை யுண்பார் வழி குழி தெரியாது வீழ்ந்து மயங்குவர். தீராப் பெருந்துன்பம் எய்தித் தியங்குதலாகிய கலக்கமுற்றுக் கவலைகூர்வர். மேலும் அவர் பிறப்பு இறப்பு ஆகிய பெருந் துன்பத்துள் வீழ்த்தி இயக்கும் இழிகாமமும் கழிகாமமும் மாறாப் பெண்ணியலாரை நண்ணுவர். அம் மடவார் தரும் சிற்றின்பமே முற்றின்பமாகக் கொண்டு முயங்குவர். இறைவன் திருவடியுணர்வாகிய சிறந்த நயமிக்க சிவஞானஞ்சேர்ந்து முதன்மையடையார். இந் நிலையினால் பிறழா நிகழ்ச்சியாய் என்றும் நிகழும் இடையறா இன்பமாம். திருவடிப்பேற்றினைக் கள்ளுண்பான் எய்தான். எய்துமே : ஏகாரம் எதிர்மறை.

முந்தார் முதன்மையடையார். இயங்கும் மடவார்: இயங்கும் பிறவினைப் பொருளில் வந்த தன்வினை; பிறப்பு இறப்புக்களில் உழலச் செய்து இயக்கும் பெண்ணியலார்.

(7)

318. இராப்பகல் அற்ற இடத்தே இருந்து

பராக்கற ஆனந்தத் தேறல் பருகார்

இராப்பகல் அற்ற இறையடி[1] இன்பத்து

இராப்பகல் மாயை இரண்டிடத் தேனே.

(ப. இ.) மறப்பும், நினைப்பும், இருளும், ஒளியும், புலம்பும், புணர்ப்பும், பாவமும், புண்ணியமும் இராப்பகல் என்று உருவகிக்கப்படும். இராப்பகல் அற்ற இடம் உள்ளுணர்வாய்த் திகழும் திருவருள் வெளிநிலையம். அவ்விடத்தே மறவா நினைவுடன் இருந்து பிற பொருள்களை எண்ணியுழலும் எண்ணமும் நூங்கத் திருவடிப்பேறாம் பேரின்பத் தேனினை மயக்கும் கள்ளுண்பார் ஒருஞான்றும் பருகார். சிவபெருமான் இரவு பகல் என்று கணிக்கப்படும் கால மெய்யினைக் கடந்தவன். அக் கால மெய்யினையும் நடத்துபவன். அதனால் அவன் கால காலன் எனச் சிறப்பித்து அழைக்கப்படுவன். அதனால் இரவு பகலற்ற இறை என ஓதினார். அவ்விறைவன் திருவடியின்பத்தினை அவன் திருவருளால் புணர்விற் புலம்பு புணர்விற் புணர்வு (சகல கேவலம் சகல சகலம்) என மாயைக்கண் நிகழும் ஈரிடத்தும் உழலும் யான் எய்தினேன். எய்தினேன் என்னும் ஒருசொல் சொல்லெச்சமாக வருவித்து முடிக்க. மெய் - தத்துவம்.

(அ. சி.) பராக்கு - வேறு ஞாபகம்.

(8)

319. சத்தியை வேண்டிச் சமயத்தோர் கள்ளுண்பர்

சத்தி அழிந்தது தம்மை மறத்தலால்

சத்தி சிவஞானந்[2] தன்னில் தலைப்பட்டுச்

சத்திய ஞானஆ னந்தத்திற் சார்தலே.

(ப. இ.) அன்னை மெய்யென்று சொல்லப்படும் சத்தி தத்துவத்திலுள்ள ஓர் ஆவியாற் செய்யப்பட்டது கலப்பிலாச் சத்தி நெறியாகிய

1. ஆலந். ஆரூரர். 7. 61 - 1.

" சுழலார். அப்பர், 4. 93 - 6.

2. சத்திதன். சிவஞான சித்தியார், 1. 3 - 2.

சுத்த சாத்தம். இந்நெறி ஒரும் அறிவில் பொருள் ஓங்கும் அறிவுயிர், சாரும் அருள் மாறல் சாத்தம் என்பதனால் உலகமும் உயிரும் சத்தியின் திரிபெனக் கூறும். அச் சத்தியின்கண் ஒடுங்குவதே வீடுபேறென்ப. இக் கருத்துடையார் சித்தர். இந் நெறியினர் வாம மதத்தர் எனவும் அழைக்கப்படுவர். இவர்கள் சத்தி வழிபாட்டிற்குக் கள்ளினை மேற் கொள்வர். இவர்கள் மயக்கும் கள்ளினையுண்டு தியக்கமுறலால் தம்மை மறக்கின்றனர். மறக்கவே சத்தியழிகின்றது அஃதழியவே கருதிய சத்தி வழிபாடும் உடன் அழிகின்றது. இம் மயக்கும் கள்ளினையுமுண்ணாது சத்தியைச் சிவனுக்கு வேறாகவும் கருதாது சத்தியருளால் சிவஞானம் கைவரப் பெற்றவர், இயற்கை உண்மை அறிவு இன்ப உணர்வுறுவாம் திருவடிப் பேற்றில் சாரும் சிறப்பினை எய்துவர். சத்தியே சிவஞானம் என்றலும் ஒன்று. அது 'சத்தியின் வடிவே தென்னில் தடையிலா ஞானமாகும்' என்னும் தமிழாகமத்தா னுணர்க.

(அ. சி.) சமயத்தோர் - வாம மதத்தார்.

(9)

320. சத்தன் அருள்தரிற் சத்தி அருளுண்டாஞ்

சத்தி அருள்தரிற் சத்தன அருளுண்டாஞ்[1]

சத்தி சிவமாம் இரண்டுந்தன் னுள்வைக்கச்

சத்தியம் எண்சித்தித் தன்மையு மாமே.

(ப. இ.) சத்தனை அத்தன் என்றும் சத்தியை அன்னையென்றும் அழைப்பர். அத்தன் அன்னையைத் தன்னுள் பேரொடுக்கப் பேரூழியில் ஒடுக்கிக் கொள்வன். பின்பு உலகத் தோற்றமாம் மார்கழித் திருவாதிரையின்போது அவ்வன்னை வெளிப்படுத்தப்படுவள். இதுவே சத்தன் அருள்தரில் சத்தி அருளுண்டாம் என்பது. சத்தி அருள் என்பது வனப்பாற்றல் அல்லது பரை எனப்படும். இவ் வனப்பாற்றலாகிய சத்தி சிறந்த அருளைத் தரும் அவ்வருள் நடப்பாற்றல் எனப்படும். நடப்பாற்றல் ஆருயிர்களை வினைக்கூடாக உலகு உடல்களுடன் கூட்டிச் செந்நெறிக் கண் செலுத்துவது. செலுத்திச் சிறப்பாம் திருவடிப் பேற்றினை எய்துவிக்க நடத்துவிப்பிது. அப்படி நடத்துவிப்பித்துகொண்டு சென்றால் சத்தன் அருளாகிய திருவடிப்பேறுண்டாகும். சத்தி சிவமாகிய இரண்டும் ஆருயிர்களை ஆற்றல் அன்பு அறிவுகளாகிய தம்முள் அடக்கிக்கொள்ளும். அதனால் முடிவிலா நிலைபேறாம் வாய்மையும் எண்குணப் பேறாகிய சித்தியும் எண்மையின் எய்தும் என்க. நடப்பாற்றல்: மறைப்பாற்றல்; திரோதான சத்தி. 'சிவயநம' வ: வனப்பாற்றல். ந: நடப்பாற்றல். சத்தி எனினும் ஆற்றல் எனினும் திருவருள் எனினும் ஒன்றே. அத்திருவருள் அனைத்துயிர்க்கும் அருளிப்பாட்டினைச்

செய்ய வேண்டும் எனப் பொது வகையான் அறிந்தும் அறிவித்தும் நிற்கும்; அப்பொழுது அத்திருவருள் பேரறிவுப் பெருந்திரு எனப் பேசப்பெறும். இதுவே தடையிலாஞானம் எனப்படும். தடையின்மை தனித் தனி உயிர்கட்குச் செவ்வி வருவித்தற்பொருட்டு ஏதும் புரியாது எலலார்க்கும் அருள் புரிய வேண்டுமெனப் பொதுவகையால் திருவுள்ளங் கொள்ளுதல். இது, மருத்துவன் நோயாளிக்கு நோய் நூக்க வேண்டு மென வுள்ளங்கொள்ளுதலையும்

---

1. சிவஞ்சத்தி. சிவஞானசித்தியார், 2. 4 - 5.

" மின்னிடைச். 8. திருப்பொற்சுண்ணம், 13.

" தவளத்த 8. திருக்கோவையார், 112.

மருந்தும் மருத்துவனையும் அமைப்பித்தலையும் ஒக்கும். உள்ளங்கொள்ளுதலை அறிந்தெனவும், அமைப்பித்தலை அறிவித்தெனவும் ஓதினார். பின்பு அவ்வுயிர்களுடன் விரவி அவ்வுயிர்களின் அன்பு அறிவு ஆற்றல்களைத் தனித்தனி விளக்கியருளத்திருவுள்ளங் கொண்டநிலை பேராற்றற் பெருந்திரு என்று பேசப்பெறும். இதனையே ஆதிசத்தி என்ப. திருவள்ளுவ நாயனார் ஓதியருளிய முதல் திருக்குறளில் பேசப்பெறும் ஆதியென்பதும் இதுவே. அவ்வாதி தனித்தனி ஆருயிர்களின் அறிவை இயைந்தியக்கி விளக்குங்கால் ஞானம் எனவும், அன்பை விளக்குங்கால் இச்சை எனவும், ஆற்றலை விளக்குங்கால் கிரியை எனவும் பேசப்பெறும். இம்முறையில் திருவருள் ஒன்றனையே பேரறிவுப் பெருந்திரு, பேராற்றற் பெருந்திரு, அறிவுப் பெருந்திரு, அன்புப்பெருந்திரு, ஆற்றற் பெருந்திரு என ஐவகையாக ஓதுகின்றோம். பேரறிவு பேராற்றல் அன்பறிவாற்றல்லுடனாச், சேரப் பெருந்திருவைந் தோது என்பதனை நினைவுகூர்க. இவற்றைமுறையே பராசத்தி, ஆதிசத்தி, இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி எனக் கிளத்துவர். ஆருயிர்களின் அன்பறிவாற்றல்களை விளக்கும் நிலை தனித்தனி நிலையாதலின் இந்நிலை தடை செய்ஞானம் எனப்பட்டது. அது கதிரொளி யாண்டும் ஒரு பெற்றித்தாய் விளக்கிச் செல்லுதலையும் பொருள்களின் மேற்சாய் வாய்ப்பட்டு நிழலாய் தடையுண்டு செல்லுவதனையும் ஒக்கும்.

தடையுண்ணும் நிலை மருத்துவன் 'நோய்நாடி நோய்முதல் நாடி அதுதணிக்கும், வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்' (948) என்னும் செந்தமிழ்ப் பொதுமறையில் ஓதியாங்குத் தனித்தனித் துணைபுரியும் நிலையாகும். இதன்கண் ஓதப்பெறும் நாடுதல் மூன்றும் முறையே அன்பால் அறிவால் ஆற்றலால் கொள்ளும் ஆய்வாகவும், வாய்ப்பச் செயல் பேராற்றற் பெருந்திருவின் திருவுள்ளப் புரிவாகவும் ஒரு புடையாகக் கொள்க.

(அ. சி.) சத்தன் - சிவன்.

(10)

321. தத்துவம் நூக்கி மருள்நூக்கித் தானாகிப்

பொய்த்தவம் நூக்கிமெய்ப் போகத்துட் போகியே[1]
மெய்த்த சகமுண்டு விட்டுப் பரானந்தச்
சித்திய தாக்குஞ் சிவானந்தத் தேறலே.

(ப. இ.) மாயாகாரிய மெய்யாகிய தத்துவம் முப்பத்தாறும், இம் மெய்யின் காரியமாகிய மெய்யாக்கம் என்று சொல்லப்படும் தாத்துவிகம் அறுபதும் ஆகிய தொண்ணூற்றாறு மெய்களின் தொடர்புண்மையினைத் திருவருளால் கண்டுணர்தல் தத்துவ நூக்கம் எனப்படும். அஃதாவது அத் தத்துவக் கூட்டம் ஆண்டவனால் தரப்பட்ட அவனது உடைமைப் பொருள். அவை ஆருயிர்கட்கு இரவல் பொருள். ஆனால் உயிர்கள் இவ்வுண்மையினை மறந்து தங்கட்கே உரிய உடைமைப் பொருள்கள் என்று பிழைபட எண்ணுகின்றன. அப் பிழையினைப் போக்கி விழைதக்க உண்மையினை நோக்கி ஒழுகுவதே தத்துவ நூக்கம் இவ்வுண்மை நாயனாரருளிய 'சுவையொளி ஊறோசை நாற்றமென் றைந்தின், வகை தெரிவான் கட்டே உலகு' (27) என்னும் செந்தமிழ்ப் பொதுமறை

---

1. அங்கத்தை அப்பர், 4. 75 - 8.

" தன்னையா. 12 . தடுத்தாட் - 182.

யான் உணரலாம். தத்துவ உண்மையினை உணர்வதால் காணப்படும் பொருள்கைனைத்தும் நிலைக்குமென இருட்சார்பால் எண்ணும் மருள் நூங்கும். நூங்கவே எனது எனப்படும் உலகுடற் பற்று அறும். அறவே ஆருயிர்கட்கு என்றும் புகலிடமாம் அருள் துணையால் தம் நிலை தோன்றும் தோன்றவே தானாகி நிற்கும். நிற்கவே நிலையாப் பொருள்களை விரும்பிச் செய்யும் வேள்வி முதலிய பொய்த்தவம் நூக்கப்படும். அது நூங்கவே நிலையாத பொய்ப்போகமும் கழியும். திருவடியின்பமாகிய மெய்ப்போகத்துட் செல்லும் உண்மையான திருவடியுணர்வாம் திருவருள் நினைவில் தங்குதலே மெய்யுலக நுகர்வாம். அதனை நுகர்ந்து பேரின்பப் பெருவாழ்வினைக் கைகூடச் செய்யும் நிலை ஏற்படும். இவை அனைத்தும் சிவானந்தத் தேறல் பருகுவதால் ஏற்படுவன. உண்டுவிட்டு: தோன்றாமலடங்கச் செய்து என்பதும் ஒன்று.

(அ. சி.) தத்துவம் - 96 தத்துவங்கள்.

(11)

322. யோகிகள் கால்கட்டி ஒண்மதி ஆனந்தப்
போத அமுதைப் பொசித்தவர் எண்சித்தி
மோகியர் கள்ளுண்டு மூடராய் மோகமுற்று
ஆகும் மதத்தால் அறிவழிந் தாரே.[1]

(ப. இ.) அருளால் அகத்தவம் புரியும் யோகிகள் காலாகிய உயிர்ப்பினை நடுநாடி வழியாகச் செலுத்திப் புருவ நடுவாகிய மதிமண்டலத்திற்கு ஏற்றுவர். ஏற்றி ஆங்குத் தோன்றும் இயற்கை உண்மை அறிவு இன்பமாகிய திருவடியுணர்வமிழ்தை நுகர்வர். அங்ஙனம் நுகர்ந்தவர் சிவபெருமானது எண்குணச் சித்தியும் எய்துவர். எய்துவர் என்பது அவாய் நிலையான். வந்தது. அறிவழி கள்ளினை உண்டு பின்னும் உண்ணப் பெருவேட்கை கொண்டு உண்டுண்டு உழலும் மோகியர் மூடராவர். மோகம் பெருகிய மதத்தால் அறிவழிந்தவராவர்.

(அ. சி.) கால்கட்டி - பிராணவாயுவை அடக்கி. போத அமுது - ஞான அமுது. ஆறு மதத்தார் - அறு சமயத்தவர்.

(12)

முதல் தந்திரம் முற்றும்.